

CAROLYN
BROWN

Hanul
cu
Magnolii

LITERA

blue
MOON

Cuprins

[Capitolul unu](#)
[Capitolul doi](#)
[Capitolul trei](#)
[Capitolul patru](#)
[Capitolul cinci](#)
[Capitolul șase](#)
[Capitolul șapte](#)
[Capitolul opt](#)
[Capitolul nouă](#)
[Capitolul zece](#)
[Capitolul unsprezece](#)
[Capitolul doisprezece](#)
[Capitolul treisprezece](#)
[Capitolul paisprezece](#)
[Capitolul cincisprezece](#)
[Capitolul șaisprezece](#)
[Capitolul șaptesprezece](#)
[Capitolul optsprezece](#)
[Capitolul nouăsprezece](#)
[Capitolul douăzeci](#)
[Capitolul douăzeci și unu](#)
[Capitolul douăzeci și doi](#)
[Capitolul douăzeci și trei](#)
[Capitolul douăzeci și patru](#)
[Capitolul douăzeci și cinci](#)
[Capitolul douăzeci și șase](#)
[Epilog](#)
[Mulțumiri](#)

CAROLYN BROWN

HANUL CU MAGNOLII

Traducere din limba engleză și note Simona Săsărman

Titlul original: *The Magnolia Inn*, 2019

LITERA 2020

Versiune ebook: v1.0, octombrie 2020

*Această carte îi este dedicată
minunatei mele prietene Shirley Marks,
pentru că a crezut întotdeauna
că pot termina ce am de făcut până vineri
și pentru sprijinul pe care mi-l dă în fiecare zi.*

Capitolul unu

Ce-ar fi fost dacă...

Jolene își imaginase de prea multe ori cum ar fi putut sta lucrurile, dar în acea după-amiază a făcut-o din nou. Ce-ar fi fost dacă tatăl ei nu ar fi murit când ea era adolescentă. Ce-ar fi fost dacă mama ei nu s-ar fi cufundat în droguri și alcool după aceea. Ce-ar fi fost dacă mătușa Sugar și unchiul Jasper nu ar fi plecat într-o vacanță foarte, foarte lungă în autorulota lor cea nouă. Ce-ar fi fost dacă ei nu i-ar fi vândut jumătate din Hanul cu Magnolii detestabilului Reuben, nepotul unchiului Jasper, care fusese un agresor de primă clasă în copilăria lor. Ce-ar fi fost dacă Jolene ar fi avut suficienți bani ca să-i cumpere jumătatea.

Sugar a ridicat paharul de tărie.

— Pentru o aventură nou-nouță pentru mine și iubitul meu.

„Dragul de unchiul Jasper!” Jolene s-a hotărât să fie recunoscătoare în loc să se mai gândească la ce-ar fi putut fi.

— Drăguță, întotdeauna te-a iubit foarte mult.

Sugar a bătut-o pe spate cu mâna liberă.

Trei pahare de tărie s-au ciocnit de-al lui Sugar, toate, mai puțin paharul lui Jolene. Ea nu pune gura pe alcool după ce trecuse prin dependența mamei ei, cu atât mai mult cu cât se dovedise că Johnny Ray, ultimul ei prieten, avusese de asemenea o problemă cu băutura. Așa că a ciocnit cu un pahar de ceai. Cele patru femei în vârstă au dat peste cap whisky-ul de parcă ar fi fost lipite de teigheaua barului dintr-o crâșmă veche. Apoi au așezat păhăruțele cu un pocnet pe masa de lemn, iar Sugar le-a umplut din nou. Uitându-se cu o sprânceană ridicată la nepoata ei, a întrebat-o:

— Ești sigură că nu vrei o dușcă, drăguță?

— Sigură. Va trebui să le duc pe astea trei acasă, a spus ea, gesticulând spre Lucy, Flossie și Doty.

— Nu-ți face tu griji pentru asta, drăguță, a spus Flossie. O să ne ducă Jasper acasă dacă ne pilim.

Femeile nu păreau mult mai bătrâne decât ultima oară când le văzuse Jolene. Lucy trebuia în continuare să-și pună pietre în buzunare ca să n-o ia vântul pe sus. Părul vopsit roșcat era în continuare tuns până la bărbie, ca al

unui paj, iar obrazii erau tot prea roșii de la prea mult fard de obraz. În seara aceea era îmbrăcată cu niște pantaloni de trening cenușii care atârnav pe fundul ei jigărit ca o pungă prinsă de mânerul unei măhuri.

— Pentru un nou an plin de surprize.

Flossie și-a ridicat paharul, iar după ce le-au golit, le-a umplut din nou.

— Ăsta e ultimul pentru mine.

Ochii de un albastru-deschis au strălucit pe fața plină de riduri a lui Lucy. Era total dedicată pantalonilor ei roșii, iar Jolene ar fi pariat pe orice că dormea cu pantofii cu tocuri în picioare. Doamnele au dat din nou peste cap whisky-ul. Jolene era mulțumită că Jasper urma să le conducă în cazul în care ar fi băut prea mult. Venea la Hanul cu Magnolii de când era doar o copilă, dar în vremurile acelea fusese doar în vizită, așa că nu avea idee unde locuiau femeile.

Dotty și-a ridicat paharul pentru încă un toast.

— Nici timpul, nici distanța și nici mașinile șmechere nu pot să rupă corzile inimilor noastre.

Don'șoara Dotty avea un metru și jumătate înălțime când mergea pe vârfuri, dar cu părul blond coafat bufant, în stil texan, o ajungea din urmă pe Jolene și cei aproape 1 metru 60 ai ei. Abia îi venea până la umeri soțului ei care murise. Și nu scăpase de accentul puternic de Louisiana de sud pe care îl adusese în Texas cu șaiszeci de ani în urmă.

— Eu și Jasper visăm de patru'j de ani să călătorim prin toată țara. Sugar și-a șters o lacrimă cu batista de hârtie. O să-mi fie dor de voi, dar sunt foarte entuziasmată de viața de hoinar care mă așteaptă. E musai să păstrați sesiunile de bârfă de vineri seara de la han. Trebuie să-mi promiteți.

Jolene s-a uitat în oglinda agățată de perete. În aproximativ patruzeci de ani avea să arate ca mătușa ei. Sugar, născută Sharlene Mae cu aproape șaptezeci de ani în urmă, era mică de statură, cu ceva forme, blondă cu ochi căprui și avea o atitudine de obrăznicie amestecată cu independență. Jolene ar fi fost foarte mândră să ajungă la fel la ea.

Dar mândria și obrăznicia pe care mătușa Sugar i le lăsase drept moștenire prin ADN nu puteau plăti, din păcate, facturile. Oricât de ciudat ar fi părut având în vedere că era abstinentă, Jolene servea la bar. Probabil

trebuia să-și ia un serviciu ca să țină hanul pe linia de plutire, iar asta însemna să muncească vineri noaptea. Dar poate cucoanele ar fi fost de acord să-și mute micile lor întâlniri în altă seară în cazul în care s-ar fi întâmplat așa ceva.

Jolene și-a amintit câteva întâlniri de o cu totul altă natură care aveau loc vineri seara, la care copiii părinților dependenți încercau să înțeleagă ce se întâmpla în familiile lor. Nu se dusese la foarte multe întâlniri de acest gen. Când șeful i-a oferit o tură dublă la localul pentru șoferi de tir la care lucra – ei bine, banii erau mai importanți.

Lucy a pus mâna pe umărul lui Sugar. Dotty și Flossie au întins câte un braț de unde stăteau, pe partea cealaltă a mesei. Lacrimi negre de rimel le curgeau pe obraji și umpleau ridurile pe care le întâlneau în drum spre bărbie.

— La naiba, Sugar! Las-o-ncolo! Flossie și-a șters lacrimile. E visul tău și suntem fericite că poți să-l realizezi. Voi numa' duceți-vă să vedeți toată țara. Promite că ne trimiți poze și ne suni.

— Sigur, dragă, a spus Sugar. Și voi țineți un ochi pe Jolene și Reuben la han, da?

— S-a făcut. Lui Lucy i s-a schimbat vocea. Prefer să te văd plecând cu Jasper în autorulota aia, decât să trebe să mă uit la tine întinsă în sicriu, cum s-a întâmplat cu Ezra.

— Ezra? a întrebat Jolene.

Dotty și-a luat mâna de pe Sugar și a bătut-o pe spate pe Jolene.

— Ultimul ei prieten. În seara asta bea doar fiindcă e în doliu și fiindcă Sugar ne părăsește de dimineată. O să facă bătăături în genunchi de la cât o să se roage să fie iertată pentru shoturile astea.

— Du-te naibii, Dotty! a mârâit Lucy.

— Numa' dacă vii cu mine, a chicotit Dotty.

— OK, nu ne mai agităm și nu mai plângem, a spus Sugar. Jolene, suntem gata.

— Da, doamnă.

Jolene și-a împins scaunul, s-a dus la frigider și a adus o cutie de înghețată Rocky Road^[1]. A așezat-o în mijlocul mesei și le-a dat tuturor lingurițe.

Sugar a scos capacul.

— Asta ne-a ajutat și în vremurile bune, și în alea rele.

— Da, la înmormântări și printre bășini. Dotty a râs. Flossie, mai știi când ai mâncat chili la priveghiu' lu' Bruce și...

Sugar a înfipt lingurița în înghețată.

— Și a trebuit să stau lângă tine.

Jolene s-a amuzat așa de tare, că i-a venit și ei rândul să-și șteargă lacrimile de pe obraz. Îi lipsiseră tachinările din ultimii ani, dar nu prea avusese timp să traverseze tot statul Texas pentru asta.

Deși nu putuse să o viziteze pe mătușa ei așa de des pe cât ar fi vrut, se gândise de multe ori la Hanul cu Magnolii. Cele mai dragi amintiri din copilărie le avea de la han și întotdeauna aștepta cu nerăbdare vacanțele de vară petrecute în estul Texasului – cu excepția verilor în care vizitele ei se suprapuneau cu ale lui Reuben.

Flossie a înfipt lingurița în înghețată.

— E, v-am făcut la toți un pustiu de bine cu vânturile alea. N-a rămas nimeni în biserică după ultimul „amin”.

— Bine că n-a aprins nimeni un chibrit. Bietu' Bruce era îngrozit de foc. Îi ziceam că ar face bine să se poarte frumos cu mine că altfel îl ard și îi îngrop cenușa lângă groapa lu' mama. Nu s-au înțeles niciodată, a spus Dotty în timp ce lua prima gură de înghețată.

— Că veni vorba de foc – pentru ciclu și bufeuri, a spus Sugar.

— Ne-am pus cizmele de cauciuc ș-am trecut prin toate, nu-i așa? a spus Flossie dând din cap.

— Ș-am trecut împreună. N-aș fi supraviețuit fără voi trei.

Lucy a scăpat înghețată pe tricou.

— E, la naiba! Și-a rotit ochii albaștri spre tavan. Iartă-mă, Doamne, încă-s în tranziție de la păcătoasă la sfântă.

— Asta înseamnă că haloul nu i s-a format complet, a spus Dotty.

— Dac-am da la o parte toată freza aia gen Dolly Parton, am găsi niște coarne ascunse, a comentat ironic Lucy.

— Cu sclipici pe ele, a completat Dotty.

— Să mă scuzați, nu pot să mai râd, că altfel tre' să caut niște chiloți uscați, a spus Jolene. Să nu ziceți nimic amuzant cât sunt plecată.

— Of, drăguță, la vârsta noastră tre' s-o spunem când ne vine, că altfel uităm, a chicotit Sugar.

— Ești sigură că tu și Jasper vă găsiți drumu' prin toate patruj' nouă de state în mașina aia? a întrebat Flossie.

Jolene a auzit flecăreala în timp ce traversa prin bucătărie spre baia din capătul vestibulului. S-a uitat la imaginea ei în oglindă și a încercat să zâmbească, dar nu a reușit. Lacrimile i s-au scurs pe obraji. Întotdeauna spusese că pereții hanului erau magici, pentru că așa simțea când era acolo. Nu conta ce se întâmpla în viața ei – la hanul mătușii întotdeauna era distracție.

Acum, jumătate din han era al ei. Titlul de proprietate îi fusese transferat, dar ea avea să simtă această realitate abia a doua zi dimineată, când unchiul și mătușa aveau să plece în autorulota lor șmecheră parcată în curtea din spate. Unchiul Jasper îi lăsase cealaltă jumătate nepotului său, Reuben, care întotdeauna fusese considerat vărul ei, deși în realitate nu erau deloc înrudiți. Nu era cea mai bună situație, dar Jolene era hotărâtă să facă lucrurile să funcționeze.

Avea să-i fie dor de mătușa și unchiul ei, dar nu era exclus ca Reuben să șteargă toată magia hanului dacă era la fel de nesuferit pe cât fusese în copilăria lor. Jolene spera că el se schimbese și că avea și niște economii. Cu siguranță că avea – la urma urmei, era profesor la colegiu de ani de zile. Poate că fusese agresiv în copilărie, dar trebuie să fi pus niște bani deoparte. Dacă ar fi vrut să investească în han, poate că ar fi putut face niște amenajări și să redeschidă în weekendul de Paște. Avea toate calculele pe hârtie, iar el nici măcar nu ar fi trebuit să locuiască acolo sau să conducă afacerea. Ar fi fost fericită să împartă câștigurile cu el, chiar mai mult dacă Reuben ar fi stat la mare distanță de han.

Tucker Malone a scos banda adezivă de pe mulajul central, s-a asigurat că totul era curățat și a încuiat când a plecat. Muncă terminată – an încheiat. A doua zi era Anul Nou. S-a oprit la magazinul lui preferat de spirtoase din drumul spre casă, dar parcare era plină. Asta însemna că era coadă, iar Tucker era prea obosit după ce muncise paisprezece ore ca să termine treaba. S-a dus la un magazin mai mic din partea cealaltă a orașului, unde erau doar vreo șase mașini în parcare.

— La mulți ani! au strigat niște copii la el.

— Încă nu e miezul nopții și pun pariu că, orice ați avea în punga aia maro, ați cumpărat cu un document de

identitate fals, a mormăit Tucker.

Un bărbat mai în vârstă, care avea o șapcă uzată cu blazonul Army cusut pe ea, a deschis ușa magazinului pentru Tucker, care a intrat făcându-i un semn din cap.

— Mulțumesc, domnule, și vă mulțumesc pentru că ați luptat sub culorile patriei.

— A trecut multă vreme de când mi-a zis cineva „domn”, a spus bătrânul ridicând punga maro. Fie ca noul an să vă aducă fericire!

— Pentru asta ar fi nevoie de un miracol, dar la fel și dumneavoastră, domnule.

Veteranul nu avea de unde să știe că fericirea nu mai făcuse parte din lumea lui Tucker de foarte mult timp.

— Amin! a zis bărbatul și a dispărut în întuneric.

Tucker a cumpărat un pachet cu șase beri și o sticlută de whisky. A doua zi era vacanță. Asta însemna că nimeni nu avea să cumpere alcool în ziua aia, iar el nu avea de gând să rămână fără. Doamna de la ghișeu a făcut totalul. Nu l-a mirat că nu i-a cerut un document. Ridurile de la coada ochilor lui albaștri spuneau povestea fiecăruia dintre cei 37 de ani pe care-i avea și se simțea cu 20 de ani mai bătrân. Tucker și-a pus cardul de credit în aparat și a așteptat sunetul care să-i spună că poate să-l scoată. Verigheta de aur de pe mâna stângă i-a atras atenția în timp ce pune cardul înapoi în portofel. Dacă ar fi fost în continuare cu Melanie, ar fi sărbătorit Anul Nou într-un mod complet diferit.

— La mulți ani!

Vânzătoarea i s-a uitat peste umăr, la următorul client.

— La mulți ani!

Și-a luat cumpărăturile și le-a dus la camionetă. Era tentat să scoată o bere din pachet și să o bea pe loc, așa caldă cum era. Dar faptul că băuse la volan îl costase postul de la secția de poliție din Dallas. Chiar a doua zi vizitase locul de veci al lui Melanie și îi promisese că nu avea de gând să mai facă vreodată ceva așa stupid.

A apucat-o pe autostrada care mergea spre nord și nu a făcut decât două crize de furie pe drum până a ajuns în parcul pentru rulote unde locuise în ultimii doi ani. Și-a strecurat camioneta în spațiul îngust dintre rulota lui și cea vecină. A fost nevoie să fie treaz de-a binelea ca să iasă din mașină fără să lovească ușa rulotei celei mai apropiate. Poate Melanie avea grijă și de asta, din locul pe care-l ocupa în rai.

Și-a așezat berea și sticla de whisky pe marginea de beton care servea drept prispă și a descuiat ușa. Sassy, pisica lui cea mare, albă și pufoasă, a țâșnit de sub rulotă și a intrat înaintea lui.

— Bună, iubito, am ajuns. A așezat pachetele pe bufet și a ridicat o poză de pe televizor. Cum a fost ziua ta? I-a sărutat chipul lui Melanie și a pus poza la loc. Am muncit până târziu ca să termin treaba și să nu mă simt vinovat că mi-am luat liber mâine.

Sassy s-a urcat pe bufet și i-a aruncat o privire urâcioasă în timp ce el își scotea salopeta pătată de vopsea și o arunca pe jos.

— Bine, dragă. Și-a îndreptat atenția către pisică. Îmi pare rău că am întârziat. Mâncarea ta de fițe vine imediat. A spălat și a șters o farfurioară de porțelan înainte de a o umple cu mâncare de pisici dintr-o conservă. Sunt sigur că ai fi găsit un șoricel sau doi de ronțait sub rulotă așteptând să mă întorc.

Pisica l-a dezaprobat cu un mieunat.

— Melanie te-a răsfățat. Acum nu mănânci decât din castronul tău de porțelan și nu ți-ai mânji lăbuțele cu un șoricel. A pus mâncarea pe bufet, iar pisica a început să mănânce. Așa, acum e rândul meu.

A scos un pachet cu parizer și și-a făcut un sendviș. Nu s-a obosit să-și ia o farfurie, ci s-a dus la canapea, a așezat pâinea pe măsuta de la capătul canapelei, apoi și-a scos bocancii de lucru din picioare. A apucat telecomanda, a găsit un western vechi, după care a înfulecat sendvișul.

Sassy a terminat mâncarea și s-a urcat pe brațul canapelei.

— Nu te uita așa la mine. Beau doar în weekend și în vacanțe ca să nu mă mai simt singur. Nu sunt alcoolic.

Pisica a adușmeat, a sărit de pe canapea pe podea și a plecat spre dormitor, ținându-și coada pufoasă în sus.

Patru beri mai târziu, în jurul miezului nopții, a trimis un sărut spre fotografia lui Melanie.

— La mulți ani, iubito! Mi-e așa de dor de tine.

Apoi a adormit epuizat și nu s-a trezit nici măcar când locuitorii din parcul pentru rulote au aprins artificii.

Capitolul doi

Dacă privirile ar fi putut să ucidă, tot ce ar fi rămas din Reuben pe gresia restaurantului IHOP ar fi fost o pată de grăsime și o grămadă de oase. Jolene sperase ca timpul să-l fi transformat într-o persoană decentă, însă această fantezie i-a fost spulberată imediat ce a intrat în restaurant. Reuben avea același rânjet nerăbdător pe care îl afișa în copilărie înainte să o terorizeze.

Un copil nesimțit se maturizase într-un adult și mai nesimțit. Dar cum putea să nu întrevadă valoarea planului ei, și de ce o lăsase să facă toată prezentarea înainte de a o refuza? Nimic nu avea o valoare sentimentală pentru el?

Mătușa Sugar îi spusese în repetate rânduri că în fiecare om diabolic există ceva bun și că fiecare om bun are ceva diabolic în el. Jolene se uita la expresia îngâmfată a lui Reuben și încerca să găsească cea mai mică fărâmbă de bunătate. Singurele lucruri pe care le-a găsit au fost faptul că terminase colegiul și reușise să păstreze o slujbă.

— De ce nu vrei să investești în asta? Cum poți să arunci la gunoi moștenirea de la unchiul tău? a întrebat ea.

El și-a aranjat pe nas ochelarii cu rame groase și a scuturat din umerii sfrijiți.

— O să ajungi ca depravata de mă-ta. Când o să-ți fie greu, o să te apuci de droguri și alcool. Și io nu mă combin cu așa ceva.

— Dar sunt...

Reuben a ridicat o mână ca s-o oprească din vorbit.

— Nu mi-ai plăcut niciodată, Jolene.

— Și ce legătură are asta cu ce vorbeam aici? Tu m-ai terorizat pe mine. Asta nu înseamnă că nu putem fi parteneri de afaceri, a spus ea.

— Nu am vrut niciodată să păstrez partea mea de han. M-am gândit cum să scap de ea din secunda în care m-a căutat unchiu' Jasper. Întotdeauna te-a favorizat pe tine și io sunt ruda lui. Am acceptat să-ți ascult planul stupid numai ca răzbunare pentru tot balamucul în care m-ai băgat când eram copii. Mătușa Sugar te-a răsfățat și unchiu' Jasper îți lua apărarea de fiecare dată când ne certam.

— Intrai în bucluc fiindcă te luai de mine, iar unchiul Jasper e cel mai corect om pe care-l cunosc, așa că nu-l acuza pe el.

Reuben începuse prin a o trage de păr și ajunsese să îi spargă vasele mătușii Sugar și să dea vina pe Jolene, sau chiar să facă lucruri mai urâte de atât. Și-a adus aminte de un incident de când aveau 12, respectiv 13 ani. A încolțit-o în spălătorie, a ținut-o de gât și i-a băgat mâna sub fustă. A amenințat-o că, dacă îl părăște, o prinde și o înecă în mlaștină. Dar ea i-a spus mătușii, iar atunci a fost ultima oară când au mers la han în același timp.

— Tu ai amintirile tale, eu pe-ale mele. Măcar n-o să fim parteneri în aventura asta nebunească, așa că n-o să trebuiască să ne mai vedem vreodată.

Zâmbetul lui Reuben radia o satisfacție răutăcioasă. Acela a fost momentul în care s-a manifestat partea diabolică a lui Jolene – i-ar fi plăcut să-l sugrume chiar acolo, în restaurantul IHOP sau măcar să-l azvârle în mlaștina din spatele hanului. Cum era posibil ca acest nenorocit detestabil cu față de șobolan să împartă același ADN cu unchiul ei cel blând și bun?

Reuben s-a aplecat în față și a șuierat:

— Vinde-ți jumătatea sau rămâi cu ea. Eu n-am de gând să intru la datorii pentru un împrumut ca să repar grămada aia de gunoi. Am urât timpul pe care ai mei m-au obligat să-l stau acolo. Urăsc pescuitul, urăsc țăntarii, și, mai mult decât orice, uram să mă plictisesc la țărânoaia. Mie-mi trebuie orașul și zgomotele civilizației, nu broaște râioase și bufnițe urlătoare. Am vorbit cu un agent imobiliar în secunda în care am semnat actele și mi-e milă de prostu' care trebuie să lucreze cu tine. Și-a ridicat bărbia și s-a uitat în jos la ea: Dar nu-ți face griji. Ai un loc să dormi până apare vreun nătărău care să-mi cumpere jumătatea.

— O să regreti într-o zi, a spus ea.

S-a strecurat afară din separeu și a adăugat o ultimă replică înainte de a pleca din restaurant:

— Nu, n-o să regret. La revedere, Jolene. Când mi se vinde jumătatea, îi duc pe cei din departamentul meu într-o croazieră în vacanța de primăvară. Mă bucur că nu va mai trebui să văd vreodată Hanul cu Magnolii și nici să vorbesc cu tine.

Jolene i-a mai aruncat o privire ucigătoare. Dacă ar fi putut să-l împungă prin pardesiul negru oribil, Reuben ar

fi căzut chiar acolo, în fața casei de marcat. Spera că îi va fi rău tot timpul pe vas și nu va putea să mănânce nimic sau, chiar mai bine, că o să cadă peste bord și niciunul dintre scumpii lui prieteni nu o să-i simtă lipsa. Era bucuroasă că nu erau rude de sânge, dar se întreba cum va reacționa unchiul Jasper când va afla cum și-a irosit jumătatea lui din Hanul cu Magnolii.

Când a plecat și-a dorit ca ușile să se trântescă precum paravanul pentru țăntări de la intrarea din spate de la han, dar nu s-a auzit niciun sunet. A pășit apăsător prin parcare până la camionetă, însă nici adidașii nu scoteau niciun zgomot. Așa că a trântit ușa mașinii și a luat volanul la palme.

Stomacul îi chiorăia – întotdeauna i se făcea foame când era furioasă, dar se întâlnise cu Reuben doar la o cafea. Bine că nu comandaseră mâncare, fiindcă la cât era de măgar, ar fi lăsat-o pe ea să achite nota. Trebuia să-i fie de ajuns un bol de resturi și un colț de pâine pentru prânz când ajungea înapoi la han.

— La mulți ani mie! a mormăit. Am un han care abia a fost ținut pe linia de plutire în ultimul an pentru că are nevoie de renovare. Nu pot lua un împrumut pentru că nu am cu ce să garantez și Reuben e un dobitoc.

A pornit camioneta și motorul a început să toarcă precum o pisicuță. O întreținea în continuare chiar dacă arăta ca un gunoi. Se putea baza pe faptul că o duce din punctul A în punctul B și asta era singurul lucru important în acel moment. Poate că, în câțiva ani, Hanul cu Magnolii avea să facă profit, iar atunci va putea folosi banii ca să înlocuiască vechea camionetă.

Fiindcă în Jefferson erau peste zece hanuri, trebuia să ceară un preț de cazare ca pentru un loc pitoresc și liniștit, din moment ce era la o distanță de 8 km de oraș. Îi veneau în minte zeci de fraze pentru reclamă, dar pentru asta era nevoie de bani, iar Jolene era așa de aproape de faliment încât trebuia să fie de două ori mai strânsă la pungă decât de obicei. Când a sunat-o mătușa Sugar și i-a spus că va primi jumătate din han, fusese așa fericită încât nu putea sta locului. Și-a dat preavizul la Twisted Rope^[2], barul la care lucrase de la vârsta de 21 de ani. Acum avea mai puțin de 100 de dolari în bancă, iar mătușa îi lăsase mâncare doar pentru două săptămâni.

Nu avea decât să se roage și să spere că o să apară cineva care să vadă potențialul aceluia han vechi, dar până

când lucrul acesta avea să se întâmple, trebuia să-și găsească ceva de lucru dacă voia să mănânce. Știa să facă două lucruri: să fie chelneriță și să servească la bar. Și nu știa decât un bar în districtul Harrison din Texas. Topsy Gator^[3], proprietatea lui Dotty.

„Sper doar c-o să mă angajeze, deși o să aibă de-a face cu mătușa dacă o face. Dacă nu, va trebui să mă angajez chelneriță în altă parte.”

A ieșit din Marshall îndreptându-se spre nord, a trecut de banda care ducea spre han și s-a îndreptat spre Jefferson. Văzuse barul Topsy Gator o singură dată, iar asta se întâmplase când avea 16 ani, așa că-i era greu să-l găsească. Ai ei o lăsaseră pentru o lună la mătușa Sugar în vara aceea. Ultima duminică în care fusese acolo, unchiul Jasper pusese barca pe baltă și plecaseră la pescuit.

— Ce-i aia?

Jolene arăta spre o clădire albastră cu muchii galbene. Se vedea un semn uriaș deasupra intrării, care reprezenta un crocodil așezat într-un scaun pliant cu o bere în mână.

— Este Topsy Gator. E o cârciumă și nu vreau să aud vreodată că ai intrat acolo. Nu e un loc potrivit pentru fete cuminiți, chiar dacă e al lui Dotty, îi răspunsese mătușa Sugar.

— Dotty are un bar?

Jolene aproape că a căzut din barcă.

— Da, are, dar nu i-o luăm în nume de rău, a spus mătușa.

Jolene își propusese să găsească locul de pe drum, nu de pe balta Big Cypress și nu se aștepta să poată vorbi cu Dotty în ziua aia – până la urmă era Anul Nou. Avea să se întorcă a doua zi dimineața. Dar a stat în parcare o vreme ca să admire indicatorul. Era același crocodil în spate și în față, dar deasupra barului era scris THE TIPSYP GATOR cu litere mov. Poate ar fi trebuit să mai adauge un indicator mare care să arate pe care ieșire trebuia să întorci de pe autostradă ca să ajungi la Hanul cu Magnolii.

Se pregătea să dea cu spatele, când Dotty a ieșit din bar împingând ușa din spate și a aruncat o găleată de apă cu detergent într-o parte. Jolene a stins motorul și s-a grăbit prin parcare, dar era prea târziu. Dotty intrase deja, iar ușa era încuiată. Jolene a bătut cât de tare a putut și a așteptat tremurând de frig să i se răspundă.

Până la urmă s-a auzit Dotty țipând:

— Cine e?

— Doar un barman care caută de lucru, a răspuns Jolene.

— Mi s-a părut că-ți recunosc vocea. Dotty a deschis ușa. Vino din frig, drăguță.

— Am nevoie de ceva de lucru, a izbucnit Jolene.

— De ce? Trebuie să renovezi și să conduci hanul. Și în afară de asta, Sugar m-ar omorî pe loc dacă ți-aș da de lucru la Gator. Dotty a îndrumat-o spre bar. Vrei o bere?

— Aș vrea o apă minerală cu puțină lămâie, a spus Jolene. Dar uite cum stă treaba...

A început să-i povestească despre întâlnirea cu Reuben.

— Mătușa Sugar spune că nimeni nu este în totalitate diabolic sau bun. Mi-am descoperit partea rea când i-am văzut mutra îngâmfată. Voiam să-l strâng de gât.

— Ei bine, a spus Dotty, căpcăunul ăla mic ar fi trebuit sugrumat când era copil. Îi plăcea s-o aducă la disperare pe Sugar când venea vara, dar era o dulceață cu Jasper, așa că-l suporta și ea.

A trecut de partea cealaltă a barului și a pregătit două băuturi – cea pe care o ceruse Jolene și un daiquiri cu căpșuni pentru ea.

— Este ora cinci undeva, nu-i așa, *chère*? Ia un credit pe han și cumpără-i partea.

— Nu am cum să iau credit, ca n-am istoric bancar. Mi-e la fel de frică de credite cum mi-e frică să beau, cu ce s-a întâmplat după ce-a murit tati. Știi că mama a trebuit să vândă tot ca să scape de împrumut. Acum am o sută de dolari în bancă. Nu cred că există nici măcar o bancă în Texas care să se gândească să-mi dea bani. Și-a reținut lacrimile. Am nevoie de ceva de lucru. Te rog, Dotty.

— Ar trebui să le întreb pe Lucy și pe Flossie despre asta. Oricare dintre ele ar fi fericită să-ți dea de lucru în magazinul ei de antichități, a spus Dotty.

— Nu știu nimic despre antichități. Am fost barmaniță de la vârsta de 21 de ani. Haide, Dotty, nici măcar juma' de normă?

— Ce-ar fi să-ți împrumut eu niște bani ca să-ți ajungă până cumpără cineva cealaltă jumătate? a întrebat Dotty. Vorbesc serios, *chère*. Sugar nu mai vorbește cu mine dacă te angajezi.

— De ce să nu mă angajezi? Este o muncă cinstită și nu s-a luat de mine niciodată pentru ce-am făcut toți anii ăștia. Împrumutul este pentru mine ca un credit.

Lui Jolene îi plăcuse întotdeauna când Dotty îi spunea *chère* în accentul acela sudist puternic. Cuvântul însemna „dragă” sau „iubito” în franceză și suna foarte dulce.

— Dar nu lucrezi în barul meu. A inspirat adânc și a continuat: Of, la naiba, eu și Sugar am avut neînțelegeri și înainte și le-am depășit întotdeauna. Și pe urmă ne-a zis să avem grijă de tine. Tocmai aveam de gând să pun un anunț în ziar pentru barman cu juma’ de normă. Vineri și sâmbătă noaptea. De la deschidere până la închidere. Asta ar fi optișpe ore pe săptămână, zece dolari pe oră și ții tot bacșișul. Și, *chère*, chiar îmi place că nu bei. Ultimul pe care l-am avut cu juma’ de normă era mangă seara când pleca acasă.

Jolene a făcut socotelile în cap. În funcție de bacșișuri, bineînțeles, avea să-și plătească utilitățile și să-i ajungă de mâncare. Cu puțin noroc ar fi putut să apară cineva care să vadă potențialul hanului și să-l cumpere în scurt timp. S-a aplecat și a îmbrățișat-o pe Dotty.

— Mulțumesc. O să vin cu juma’ de oră înainte de deschidere vineri ca să te ajut să pregătești lucrurile și o să fac și curat după închidere.

— Acum, *chère*, spune-mi din nou. Unde ai lucrat și pentru cât timp? De când a murit Bruce și a trebuit să preiau frâiele cu totul aici, nu mai am noțiunea timpului, a spus Dotty.

— Zece ani la Twisted Rope în Texasul de vest. Pot să mă descurc cu clienții. Poți să-l suni pe fostul angajator dacă vrei referințe, a răspuns Jolene. Deci tu și Bruce ați condus împreună barul?

— Da, l-a moștenit de la taică-su. Sugar, Lucy și Flossie aproape au făcut infarct când ne-am hotărât să-l ținem noi. S-a apropiat și a coborât vocea. Cred că toți și-au pierdut respectul pentru noi, dar hei, am câștigat mai mulți bani cu prăvălia asta mică decât am câștigat muncind pe brânci într-un birou.

— Oamenii vor întotdeauna un loc în care să bea și să se distreze, a spus Jolene.

— Hai să serbăm noul parteneriat cu cina de Anul Nou. Am o cratiță de mâncare de fasole pestriță în apartament și urăsc să mănânc singură. Vino cu mine, a spus Dotty.

„Munca asta cu siguranță începe într-un mod diferit”, s-a gândit Jolene în timp ce traversa în urma lui Dotty salonul barului. Șeful ei de la Twisted Rope era un bătrân morocănos care avea trei baruri. Nu o invitasese niciodată la cină, nu îi dăduse bonus de Crăciun și nici măcar nu-i spusese că face o treabă bună. O plătea în fiecare sâmbătă seara, când doar îi întindea cecul într-un plic. Dar să-l compare pe el cu Dotty era ca și cum ar fi comparat mere cu capre. Dotty fusese prietena mătușii de când erau niște copilițe. Celălalt șef al ei era un străin, chiar și după zece ani.

Au trecut printr-un depozit și au ajuns într-o altă cameră. În timp ce mirosul mâncării cuprindea încăperea, Jolene încerca să treacă în revistă spațiul dintr-o singură privire, dar asta părea imposibil. Razele soarelui se revărsau printr-un luminator în sufrageria mică ce ar fi putut foarte bine să fie prezentată în paginile revistei *Southern Living*⁴¹. Mirosul de fasole și costiță plutea dinspre chicinața amplasată pe o latură. O arcadă conducea spre dormitorul în care trona un pat king-size acoperit de o cuvertură cu model floral.

— O, Doamne, ce frumos e! a spus Jolene.

— La început a fost un spațiu mare și gol, dar eu și Bruce l-am transformat într-un apartament. Era logic, de vreme ce stăteam atâta timp aici. Era mai sigur decât să conducem până în Tyler așa devreme dimineața, plus că făceam economie de timp și benzină. Am pregătit o cină tradițională: fasole pestriță cu multă costiță, fasole verde cu șuncă, varză la abur și niște roșii tăiate și pâine de porumb. Ar fi trebuit să vină Lucy și Flossie, dar sunt mahmure amândouă. Bietele fete, niciodată n-au rezistat la băutură.

În timp ce vorbea, pregătea masa pentru două persoane.

— Cu ce te pot ajuta? a întrebat Jolene.

— Toarnă niște ceai în pahare. E în frigider. Cuburile de gheață sunt într-un bol în congelator, a răspuns Dotty.

— Cum ai ajuns aici din Louisiana? Sugar spunea că erai tânără când te-ai mutat, dar tot ai accent, a întrebat Jolene.

— Mama era Cajun și asta e limba pe care am auzit-o acasă. Presupun că s-a lipit de mine. Am lucrat ani de zile într-o agenție de asigurări, iar Bruce era operator de

credite la o bancă. Ne pricepeam la cifre când am hotărât să conducem afacerea asta.

— Regrete? a întrebat Jolene.

— Nici măcar unul. Hai să mâncăm. S-a așezat, și-a umplut farfuria și a luat sosul Tabasco. Îmi place să mă piște puțin fasolea.

Jolene s-a întins să ia sosul după ce Dotty a terminat cu el.

— E vâna de Cajun din noi. Poate nu avem personal rădăcini în Louisiana de sud, însă acolo ne sunt strămoșii.

— Să știi că da, a zâmbit Dotty. Și cum de nu te-ai măritat? Mătușa ta vrea nepoței. I-am explicat că ar fi de fapt strămătușa lor, da nici n-a vrut să audă așa vorbe.

— Am fost pe-aproape. Dar i-am descoperit latura malefică.

Ochii lui Dotty s-au micșorat.

— A pus mâna pe tine vreun nenorocit?

— Nu, dar mi-a furat cardul de debit, mi-a golit contul din bancă și a fugit cu puținele bijuterii bune pe care le aveam de la mama. Îl chema Johnny Ray și era alcoolic. Ai zice că mi-am învățat lecția după ce am avut de-a face cu mama, dar era înalt, brunet, frumos și charismatic. Jolene și-a amintit ziua în care l-a cunoscut pe Johnny Ray. Ochii lui albaștri sexy au privit-o din capătul celălalt al barului ca și cum ar fi fost singura femeie din local. Când au ajuns la ultima ceartă pe tema băuturii, aceiași ochi îi aruncau săgeți. S-a scuturat de amintiri și i-a zâmbit lui Dotty. E așa bine aici. Îmi amintesc de vizitele pe care le făceam la rudele tatei în zona Lafayette. Îți mulțumesc pentru invitație.

Dotty a ridicat paharul.

— Pentru iubire și prosperitate în anul cel nou.

Au ciocnit paharele.

— Mă mulțumesc cu prosperitatea. Fac alegeri proaste când vine vorba de iubire.

— O, haide. Nu judeca toți bărbații în funcție de un măr stricat. Și în afară de asta, știi că Hanul cu Magnolii are magie ascunsă în pereți. Așa ne-a zis întotdeauna Sugar și eu o cred. Dotty s-a uitat cu reproș la Jolene. Spune-mi totuși, după tot ce ți s-a întâmplat, nu te-ai gândit la terapie? După moartea lui Bruce eu am fost la un psiholog.

— Am fost la câteva ședințe după moartea mamei. Dar nu mi s-a părut potrivit. Poate era prea repede sau poate

nu a fost destul de repede. Am fost și la câteva întâlniri pentru copiii alcoolicii. Nu știu, Dotty. Dar de un lucru sunt sigură – o să fie nevoie și de magie, și de miracol ca să mai primesc un bărbat în inima mea, a spus Jolene.

— Ei bine, viitorul este cum este și nu putem să-l schimbăm, tot așa cum nu putem schimba trecutul, a spus Dotty.

Au mâncat în liniște câteva minute și apoi Dotty a continuat:

— Mă întreb cât de departe au ajuns Sugar și Jasper azi.

Jolene a dat din cap.

— Sperau să facă jumătate din drumul până în Louisiana. Pun pariu că mătușa gătește fasole și legume, însă.

— Să știi că da. Noi, bătrânele din sud, facem lucrurile cum trebuie.

Dotty i-a întins o farfurie cu pâine de porumb.

— Ai face bine să mai servești o bucată cu o porție de fasole pestriță, pentru noroc.

— Așa o să fac – totul este foarte bun, Dotty. Apreciez prietenia, mâncarea, jobul. După întâlnirea cu Reuben aveam nevoie de toate astea.

— Of, drăguță, pentru asta există prietenii – să împartă bucuriile și jumătate dintre supărări, a spus Dotty zâmbind.

— Înseamnă că nu o să faci semnul crucii din sare când pleci? a întrebat Jolene.

Dotty a râs până i-au dat lacrimile.

— Asta sigur este o superstiție Cajun. Mi-aș dori să țină anumiți oameni departe de casa mea. O să scoți sarea pentru Reuben când ajungi acasă?

— Da, dar el spune că nu mai pune niciodată piciorul în Jefferson.

— Păi, *chère*, asta e primul tău miracol, nu-i așa? a spus Dotty.

Era mijlocul după-amiezii când a plecat Jolene. După ce au mâncat, Dotty i-a dat informațiile de bază despre bar. Principala diferență dintre Topsy Gator și Twisted Rope era localizarea sticlelor de tărie. La Twisted Rope, Jolene putea să se întindă după whisky, tequila și gin legată la ochi. Avea nevoie de câteva săptămâni la Topsy Gator ca să se familiarizeze cu lucrurile în aceeași măsură.

Când a ajuns la șapte kilometri de oraș, a făcut la stânga, a intrat pe banda către marele han cu aer victorian dintre brazii înalți și a parcat camioneta printre ei. S-a trântit în leagănul de pe prispă, și i-a făcut vânt cu piciorul. Cum ar funcționa dacă cineva ar cumpăra jumătate din han? Ar vrea să locuiască acolo? Ar fi un partener din umbră?

Lacul Pontchartrain, Louisiana

Sugar a bătut din palme când au pus ochii pe un loc liber de parcare lângă lac în prima zi a călătoriei lor. Îi plăcea să fie aproape de apă, iar Jasper era nerăbdător să-și scoată echipamentul de pescuit și să verifice dacă mușcă peștele.

— Înainte de asta, hai să-i sunăm pe Reuben și Jolene. Sugar a atins ecranul telefonului ca să-i apară contactele, a căutat numele lui Reuben și i-a întins telefonul lui Jasper. Poți vorbi tu primul.

— Alo, s-a auzit Reuben în difuzor.

— Ghici unde suntem!

Vocea lui Jasper semăna cu vocea unui băiețel în seara de Crăciun.

— Cine este la telefon? Reuben părea iritat, poate chiar nervos.

— Unchiul tău, Jasper, a spus Sugar. Ne-am început călătoria. Am campat chiar pe marginea lacului Pontchartrain. Te-ai întâlnit cu Jolene? zicea că vă vedeți azi.

— Ne-am întâlnit, a răspuns Jasper.

— Și? Jasper i-a făcut cu ochiul lui Sugar.

— Jumătatea mea am listat-o la un agent imobiliar. Uram locul ăla când eram copil. De ce aș vrea să trăiesc vreodată acolo? O să folosesc banii ca să-mi iau colegii într-o croazieră în vacanța de primăvară și cu ce rămâne îmi cumpăr o mașină nouă. Deci, presupun că trebuie să vă mulțumesc pentru asta.

Tonul lui Reuben s-a transformat din furios în sarcastic.

— Speram că... Jasper avea aerul că va izbucni în plâns.

— Mi-ai dat-o fără condiții. Am făcut cu ea ce am vrut, a spus Reuben. Chiar nu mai pot vorbi. Am planuri pentru seara asta. Și dacă apare vreun idiot care vrea să cumpere

jumătate dintr-o văgăună, o să-ți mulțumesc din nou pentru o vacanță frumoasă și o mașină nouă. La revedere.

Ecranul telefonului s-a stins.

Motorul mașinii s-a oprit.

Sugar s-a apropiat de Jasper și l-a îmbrățișat.

— Îmi pare așa de rău, iubitule!

— Ar fi trebuit să-i dau jumătatea mea lui Jolene. Am vrut să cred că în felul ăsta...

Lui Jasper i se scurgeau lacrimile pe obraji, iar cele ale lui Sugar s-au amestecat cu ale lui, fiindcă niciodată nu putea lăsa pe cineva să plângă singur.

— Hai să pescuim împreună, să ne mutăm gândurile de la treaba asta. O sun pe Jolene altă dată. Probabil este oricum prea al naibii de furioasă ca să vorbească.

— Te iubesc. Jasper a strâns-o tare în brațe. Credeam că fac ce trebuie.

— Ai făcut. Sugar s-a depărtat de el. Nu ai greșit cu nimic. Ai făcut ce ți-a spus inima. Cine știe ce se va întâmpla cu asta? Acum suferim, dar poate mâine o să ne dăm seama că s-a întâmplat ce trebuia.

— Așa sper, a zis Jasper ștergându-și obrajii.

Capitolul trei

Tucker Malone tocmai terminase a treia bere și se întindea după a patra când i-a sunat telefonul mobil. A verificat cine îl suna, a văzut că era Belinda și a ignorat apelul. Nu era pregătit să se apuce de altă treabă încă. Voia să se ascundă în mica lui rulotă, să bea câteva beri, să mănânce sendvișuri cu salam și să se uite la reluările de la televizor, cu Sassy lângă el. Avea de gând să o sune când era pregătit să se apuce de muncă.

Doar era în vacanță, la naiba, și merita puțin timp liber. S-a uitat în jurul lui în mica rulotă de călătorie și și-a imaginat-o pe Melanie în bucătărie, unde fusese în ultima seară pe care au petrecut-o împreună. Fiecare weekend în care au putut evada din marele oraș l-au petrecut ducându-se în camping lângă lac – pescuind, bând câteva beri și planificându-și viitorul.

A clipit ca să oprească lacrimile. A pierdut-o, totul pentru un sfert de litru de lapte. Avea nevoie pentru micul dejun de a doua zi dimineată și a insistat să conducă până în oraș în timp ce el pescuia pentru cină. După accidentul de mașină care a omorât-o, Tucker și-a înecat suferința în alcool.

Băutul din weekend s-a transformat în băut zilnic și l-a costat slujba. Atunci a mers la cimitir și i-a promis lui Melanie că avea să bea doar vineri și sâmbătă seara. În ziua următoare și-a dus rulota din Dallas în Marshall, Texas, locul ei de baștină, unde trăiau în continuare părinții și cei doi frați ai ei. Crezuse că dacă o să fie aproape de locul în care crescuse Melanie, o să-i fie mai ușor.

Se înșelase.

Dar prietena lui Melanie din școala generală, Belinda, care acum era agent imobiliar, îi dăduse de lucru suficient cât să-și poată cumpăra bere, cârnați și mâncare pentru pisici. Rulota arăta ca o bufniță beată când o cumpăraseră și nu se schimbaseră prea mult. Petele de rugină se întinseseră în doi ani și Tucker nu se obosise să-i refacă podeaua, dar era suficient de mare pentru el și Sassy și îl ferea de ploaie. Atât timp cât putea să se întoarcă acasă și să vadă poza lui Melanie, nu-i păsa cum arăta rulota.

A cărat rucsăcelul cu accesorii de toaletă și berea la toaleta parcului auto și a făcut un duș aproape rece.

Campase și făcuse baie în râuri și lacuri mai reci împreună cu soția lui, dar în vremurile acelea avea corpul cald al lui Melanie lângă el. S-a uscat repede, s-a îmbrăcat într-o pereche de pantaloni de trening vechi de pe vremea când era în poliție și a alergat de la clădirea din cărămidă până la rulota lui. Ajuns înăuntru, a dat-o la o parte pe Sassy și s-a băgat sub pătură.

— La naiba! Mi-am uitat berea la baie. Sassy, iubito, fii fată bună și adu-mi-o, te rog! a spus el.

Pisica i-a aruncat cea mai dezgustată privire și s-a așezat în celălalt capăt al canapelei.

— Animal inutil. Pun pariu că un câine mi-ar aduce berea.

Tucker s-a dus direct la frigider, a scos o altă bere și s-a așezat înapoi pe canapea. A luat telefonul și a sunat la cea mai apropiată pizzerie. A lăsat să sune de cinci ori înainte să-și aducă aminte că era vacanță. Avea degetul în dreptul butonului Sfârșit apel, când cineva a spus:

— Pizzeria lui Pop.

— Aveți deschis și livrați? a întrebat el.

— Da, domnule. Ești Tucker?

— Da. Îl trimiteți pe băiat cu comanda mea obișnuită?

— Pizza supremă cu extra carne și brânză și un sos marinara lângă, nu?

— Așa e, a răspuns Tucker.

Intenționase să oprească telefonul când a terminat comanda, însă a uitat. Telefonul a sunat din nou, iar când a văzut cine era – Dixie Realty, biroul Belindei, l-a lăsat să sune. Putea aștepta.

A luat telecomanda și a găsit un western cu John Wayne. Zece minute mai târziu, în timp ce recita dialogul cu Duke, cineva a bătut la ușă. S-a grăbit să deschidă cu portofelul în mână, așteptându-se să-l vadă pe băiatul cu pizza.

— Fir-ar! Ce cauți aici? a întrebat când a văzut-o pe Belinda de partea cealaltă a ușii.

— Nu mă inviți înăuntru? a întrebat ea.

— Ce naiba vrei? Nu știi că atunci când nu răspund la telefon înseamnă că nu vreau să lucrez? E vacanță.

Belinda a trecut pe lângă el.

— Nu sunt încântată că a trebuit să conduc până aici. Și pentru mine e vacanță. Și-a dat jos căciula și eșarfa. Melanie a fost prietena mea cea mai bună și știu că ar

suferi să te vadă trăind așa. De ce nu renunți la rulota asta și nu mă lași să-ți găsesc un apartament decent?

— Mă ferește de vânt și ploaie, îmi amintește de vremurile bune pe care le-am avut cu Melanie și e mult mai bine decât să plătesc chirie. Dar intră! Simte-te ca acasă! Spală și vasele dacă tot ești aici.

— Nu sunt femeia ta de serviciu, deși pare că ai avea nevoie de una. A aruncat o cămașă murdară de pe canapea și s-a așezat. Am venit cu treburi. Am o afacere foarte bună pentru tine.

Tucker s-a sprijinit de ușa frigiderului așteptând.

— Ei bine? a spus ea.

— Ascult.

— Jumătate din Hanul cu Magnolii e de vânzare. Este locul în care eu și Melanie am...

El a ridicat o mână.

— Știi totul despre majoratul pe care l-ai făcut acolo. Mi-a povestit Melanie. De ce e doar jumătate de vânzare?

— Sugar și Jasper, proprietarii, au lăsat hanul moștenire unicei ei nepoate, Jolene, și unicului lui nepot, Reuben. Jolene vrea să-și păstreze partea, dar Reuben vrea s-o vândă pe a lui. M-a autorizat pe mine să îl reprezint. Ești interesat?

— Glumești? Jumătate de proprietate? Nu, mulțumesc. Nu împart. Doare prea tare când... A lăsat fraza neterminată și și-a înghițit nodul din gât. Ar trebui să știi asta. Nici măcar nu angajez un ajutor când îți repar casele. În afară de asta, haide, măi Belinda, juma' de proprietate împreună cu o femeie? Melanie cu siguranță m-ar bântui.

— E vorba de afaceri, nu de iubire. Am fost la Hanul cu Magnolii de o mulțime de ori. Sunt două dormitoare mari la parter și șase dormitoare la etaj pe care Sugar și Jasper le închiriau. Poți să-ți alegi camera și să ai un profit frumos în fiecare an. E un job cu normă întreagă până la primăvară. După ce termini renovarea poți să te întorci, să locuiești din nou în văgăuna asta și să trăiești de pe o zi pe alta. Sau dacă vrei, poți rămâne să o ajuți pe Jolene să conducă hanul.

Tucker și-a trecut mâna prin părul negru.

— Nu gătesc.

— Cu siguranță gătește Jolene, dacă vrea să țină un han, a răspuns Belinda.

Tucker și-a frecat bărbia pătrată, acoperită cu o barbă de două zile și a spus:

— O să mă gândesc.

— Am un alt cumpărător care vrea să investească, așa că ai 24 de ore la dispoziție.

— Ți spun mâine. Te sun la birou?

— O să fiu acolo de la 9 la 5.

Zgomotul unei mașini care a pus o frână bruscă pe pietriș l-a făcut să fie atent la ușă.

— Aud că a venit băiatul cu pizza mea. Vrei să stai? Am o bere în plus.

Belinda s-a uitat la fotografia lui Melanie.

— Vorbesc serios, Tucker. Ea ar vrea să-ți vezi de viață mai departe. Și nu pot sta pentru pizza și bere. Ray și copiii așteaptă să mă întorc acasă și să pregătesc cina tradițională de Anul Nou. Ai face bine să mănânci fasole pestriță și niște legume dacă vrei ca noul tău an să fie prosper.

S-a ridicat în picioare, și-a înfipt căciula pe cap și a înfășurat eșarfa în jurul gâtului.

— Este o afacere bună pentru tine și o să te scoată din simulacru ăsta de casă. Sper că nu o lași să-ți scape.

— Am spus că mă gândesc, a răspuns Tucker.

Belinda a deschis ușa și a dispărut în aerul rece al nopții. Ea și Melanie fuseseră prietene de pe vremea când erau la grădinița bisericii, dar nu semănau deloc. Melanie fusese înaltă, subțirică, brunetă cu ochii verzi. Belinda – o doamnă scundă cu părul închis la culoare – se îngrășase la fiecare dintre cele trei sarcini pe care le avusese.

Tucker a ridicat poza soției lui moarte și și-a trecut degetele pe marginea feței ei.

— N-o asculta, iubito! Noi avem o înțelegere de care ea habar n-are.

Cineva a bătut la ușă.

— Am o livrare pentru Tucker Malone.

Băiatul i-a dat pizza și Tucker i-a întins o bancnotă de zece dolari și una de cinci.

— Păstrează restul.

— Mulțumesc.

Băiatul s-a întors și a alergat înapoi la mașină. Tucker a așezat pizza pe bufet, iar Sassy a deschis imediat ochii. A sărit de pe brațul canapelei pe tabla mesei și a încercat să deschidă cutia cu lăbuțele.

— Întoarce-te pe canapea și o împărțim. E destulă.

Pisica s-a uitat la el.

— OK, OK. O să tai un sfert în bucățele și o să ți-l servesc în farfurioara ta de fițe.

A cules măslinile negre, ceapa și ardeii de pe felia pisicii.

— Ardeiul e verde și măslinile nu au o culoare foarte diferită de cea a petelor de pe fasolea pestriță, așa că respectăm și prostia de superstiție sudistă în felul ăsta, nu?

Sassy a tors aprobator până când farfuria de porțelan a fost așezată în locul ei favorit pe bufet, după care s-a apucat să mănânce. Tucker a pus patru felii de pizza pe o farfurie pentru el și a scos o bere. S-a dus la canapea și s-a uitat la restul filmului în timp ce mânca, apoi, când a terminat, a rămas cu ochii fixați asupra pozei lui Melanie de pe măsuta de la capătul canapelei.

— Ce ar trebui să fac, iubito? Am toți banii ăia de pe asigurare care îmi sunt mai mult decât suficienți ca să cumpăr și să renovez jumătate din Hanul cu Magnolii. Dar sunt banii tăi și nu sunt sigur că ai fi de acord să-i folosesc pentru a cumpăra jumătate dintr-un loc, dacă proprietarul celeilalte jumătăți este o femeie. Îmi aduc aminte ce geloasă erai. Așa că, spune-mi ce să fac. Nu pot lua hotărârea de a folosi banii pe care îi am după moartea ta fără un semn de la tine.

Și-a sprijinit fruntea în palma acoperită de bătăături și a închis ochii. Tunetele îndepărtate l-au trezit complet, dar nu a putut să fie sigur că era un semn de la iubita lui Melanie. Sassy a sărit pe canapea lângă el, și-a lins labelle și s-a cuibărit pe perna favorită. Niciun semn, după nicio definiție a cuvântului.

— Presupun că o să dormi pe perna lui Melanie în seara asta fiindcă din câte se aude vine ploaia.

Sassy a mieunat și a oftat.

— Nici ăsta nu-i un semn.

Tucker a terminat pizza și s-a dus la culcare. N-a visat noaptea și s-a trezit într-o stare proastă. Nu ceruse decât un mic semn că ar trebui măcar să ia în considerare cumpărarea acelui loc dărăpănat. Melanie ar fi putut să-l viziteze în somn, așa cum făcuse de atâtea ori, dar nimic, *nada*, zero.

S-a băgat într-o pereche de blugi posibil curați și a tras peste puloverul zdențuit la mâneci un halat de lucru de culoarea muștarului, plin de pete. Cu ochii acoperiți ca să

se ferească de lumina strălucitoare a soarelui, s-a grăbit la camionetă. S-a urcat și a coborât parasolarul ca să își ia ochelarii de soare. După ce și i-a așezat pe nas, a închis portiera și a pornit motorul. A cumpărat o pungă de biscuiți de la un magazin drive-through și a plecat în nord, spre Jefferson. Poate acolo era ceva care să-l convingă dacă să cumpere sau nu hanul – sau măcar jumătate din el.

Când a întors pe banda care ducea spre Hanul cu Magnolii, a pus frână și a oprit motorul. A deschis pachetul și a luat un biscuit. El nu intrase niciodată în han, dar Melanie îi povestise că fusese la o petrecere pe care o organizase Camera de Comerț pentru fetele din ultimul an de liceu. Prima oară când i-a arătat hanul de pe autostradă avea o privire visătoare. Tucker a zâmbit, amintindu-și conversația lor din acea zi.

— Într-o zi vom avea o casă ca asta și o duzină de băieței Malone o să alunece pe balustradă de la etaj la parter, spusese ea.

— Și dacă o să avem o duzină de fetețe Malone?

— Atunci ele vor sta pe prispă îmbrăcate în rochițe elegante și tu o să-ți cureți pușca și o să-i aștepti pe băieți pe leagăn ca să-i sperii, a spus ea chicotind.

În minte i-a apărut o imagine cu trei sau patru adolescente stând pe prispă și doi băieți jucând fotbal în curtea din fața casei. Dar asta nu avea cum să se întâmple, fiindcă dacă ar cumpăra casa, ar face din ea un han. Melanie fusese sufletul lui pereche și avusese cinci ani minunați alături de ea. Era o nebunie să-și imagineze că un bărbat putea să aibă același noroc de două ori într-o viață.

— Ai putea să-mi dai o mână de ajutor, Melanie, a spus el.

Abia a apucat să rostească vorbele, când Sassy a ieșit de sub scaunul pasagerului și și-a băgat capul în punga de biscuiți. Și-a aplecat capul într-o parte, apoi în cealaltă, înainte să se întoarcă spre el și să miaune.

Fusese nevoie să tranchilizeze tâmpită de pisică pentru a se muta din Dallas în Marshall și chiar și așa s-a trezit înainte să ajungă. Încă putea să audă gemetele și vaietele venind din sacoșa de pe scaunul din spate a camionetei lui. Deci pentru care motiv venise în această călătorie, când ar fi trebuit să rămână în rulotă?

— Cum ai ajuns aici? a întrebat.

Apoi și-a amintit că, înainte de a închide ușa, își pusese ochelarii și mănușile. Chiar și așa, Sassy ar fi trebuit să fi făcut deja o criză.

— Țsta e semnul meu, Melanie? a șoptit el într-un final.

O pasăre a coborât în zbor dintr-un brad și s-a așezat pe capota mașinii, iar pisica a scos un sunet ca s-o atragă mai aproape. I-ar plăcea să trăiască aici, la țară, poate la fel de mult cum s-a gândit și Melanie că i-ar fi plăcut, atunci când și-a imaginat cum ar fi fost viața într-un astfel de loc.

— Bine, am înțeles, a spus Tucker în timp ce-și scotea telefonul din buzunarul de la spate ca s-o sune pe Belinda.

— Cât cere? a întrebat când Belinda a răspuns la telefon.

— Bună ziua și ție, a spus ea. O casă din Jefferson care este cam la fel de mare e la vânzare cu 250 de mii. Dar este într-o stare impecabilă, așa că deja i-am spus că nu are cum să obțină mai mult decât un sfert din asta pentru Magnolia, având în vedere că e nevoie de o renovare totală. Ai fost în interior?

— Nu. Spune-i că ofer 75 de mii pentru jumătate de han, a spus Tucker. Bani lichizi, așa că putem să facem vânzarea mai repede decât dacă aș merge la bancă pentru un împrumut.

— Este destul de nerăbdător s-o vândă, a rostit Belinda.

— Atunci spune-i 65, a răs Tucker.

— O să transmit mesajul. Cred că o să am o contraofertă într-o oră sau două. Ar trebui să intri să vezi ce modificări trebuie făcute înainte să faci o nouă ofertă.

— Mă uit la ea din locul în care am ieșit de pe autostradă pe spre han. Nu trebuie să văd mai mult acum.

Tucker a încheiat convorbirea, a pus telefonul lângă el și-a lăsat o mână pe blana lui Sassy. „Deci nu ai vrut să pleci din Dallas, dar vrei să te muți aici. Cine a spus că ai un câine, dar hrănești o pisică, a știut ce spune.” S-a uitat la casa cu două etaje și prispă lată la intrare. Și-a imaginat oaspeții pe terasă vara. Aveau pahare cu limonadă sau ceai rece în față și poate că ar fi fost acolo și o masă pe roți cu prăjiturile. Primăvara ar fi înflorit lalelele și poate niște tufișuri de trandafiri. Sigur, era nerăbdător să vadă interiorul, dar nu avea de fapt nicio importanță cât trebuia

să muncească la renovare. Era irelevant. Lucrul cel mai important era sentimentul că face ceea ce trebuie și cu siguranță asta simțea.

— Deci, ce zici, Sassy? Putem să ne parcăm rulota în spatele casei și să locuim în ea până terminăm renovarea. Poate ar trebui să intru și să fac un tur. Și-a scos șapca și și-a pieptănat părul cu degetele. Trebuie să fii foarte impulsiv ca să cumperi o proprietate fără să o vizitezi, nu?

Pisica l-a atins pe bărbie cu nasul ei rece. Nu se mai amuzase așa bine de săptămâni întregi.

— Bine, am înțeles aluzia. Cumpăr. De afară nu arată așa rău și au închiriat camere până acum câteva săptămâni, deci nu poate fi complet dărâmat. În afară de asta, mlaștina Big Cypress e în spate, așa că pot pescui în fiecare seară.

A luat telefonul de pe scaunul pasagerului și a sunat-o pe Belinda. Femeia a răspuns la al doilea țârâit.

— Agenția Dixie.

— Sun-o pe femeia din casă și fă-i aceeași ofertă. Poate nu-și dă seama cât valorează jumătatea ei. La naiba, oferă-i 100 de mii și vezi dacă acceptă.

— Nu cred că o să accepte, dar încerc. Revin în scurt timp.

S-a întors la rulotă cu Sassy așezată ca o regină în scaunul pasagerului. Dacă această Jolene era dispusă să accepte oferta, voia să renoveze localul, să-l vândă și să obțină un profit frumos. Odată ajuns în rulotă, și-a scos haina și cizmele de cowboy și a început să se învârtă în sus și în jos. Sassy s-a învârtit de trei sau patru ori în mijlocul patului înainte să-și găsească poziția și să se culce.

— Deci, ți-ai făcut datoria și nu ai de gând să-ți mai bați capul cu mine? Acum că am văzut hanul din nou, îl vreau foarte tare. Ai putea măcar să stai trează și să-mi ții companie.

Sassy nici măcar nu și-a mișcat mustățile.

Și-ar fi dorit să aibă ceva de muncit ca să nu se mai gândească la cele două oferte pe care le făcuse. Ar fi fost dispus chiar și să renoveze o baie numai ca să stea ocupat, iar el în mod obișnuit ura să muncească în locuri înguste. Îi aminteau de toate momentele în care fusese nevoit să se târască pe sub case în căutarea unor lucruri la care nu mai voia să se gândească. S-a ghemuit pe canapea

și și-a lăsat capul pe spate, închizând ochii. Se întreba dacă făcuse bine ce făcuse.

A adormit, iar în vis i-a apărut Melanie, așezată în leagănul de pe terasa casei aceleia mari. A alergat să-l îmbrățișeze când i-a văzut mașina venind, și-a aruncat brațele în jurul gâtului lui și l-a sărutat. L-a trezit sunetul telefonului și, chiar înainte de a răspunde, a știut că erau vești bune.

— Bună, Belinda. Ai fost rapidă.

— Am o veste bună și una proastă. Pe care o vrei mai întâi?

— Dă-mi-o pe aia proastă.

Și-a trecut degetele prin păr și și-a dat seama că trebuia neapărat să meargă la frizer.

— Jolene a spus că sub nicio formă nu vinde și că, dacă ar avea banii, ar cumpăra partea lui Reuben. Vestea bună este că Reuben nu a vrut nici măcar să facă o contraofertă. A luat cei 65 de mii și a zis să-ți spun că jumătatea lui de han e a ta. O să am actele pregătite pentru amândoi vineri dimineța, dar de acum poți vinde rulota și să te muți în casă dacă vrei.

— Nu-mi vând rulota. S-ar putea s-o duc acolo și s-o parchez în spatele casei, lângă baltă, dar n-aș da-o nici pentru un milion de dolari. Ne vedem vineri. La ce oră?

— La 9.

— O să fiu acolo.

— Adu-ți carnetul de cecuri.

Jolene făcuse inventarul camării și constatasese că mai avea mâncare pentru două săptămâni. Până atunci urma să aibă bani de la bar pentru plata utilităților. Se plimba prin cameră, întrebându-se dacă tipul care făcuse oferta chiar avea de gând să cumpere partea lui Reuben. Din vestibul a urcat pe scara lată, a verificat fiecare dormitor și, până la urmă, s-a așezat pe treapta de sus.

Era posibil ca persoana interesată să nu vrea să cumpere doar jumătate. Dacă ar fi dat înapoi, era hotărâtă să deschidă hanul orice ar fi. I-ar fi luat o lună să-l aranjeze, să facă o curățenie generală, cum făcea mătușa Sugar în fiecare primăvară și să facă rezervări începând cu 1 februarie. Trăind la minima rezistență, ar fi putut plăti pe cineva să renoveze câte o cameră pe rând.

Acum avea un plan și, chiar dacă nu era unul perfect, era nerăbdătoare să se apuce de treabă. Totuși, ora șapte

seara nu era potrivită pentru a începe să lucrezi la lemnărie, așa că a luat o pătură de pe spătarul canapelei și a dus-o afară. A înfășurat-o în jurul corpului ca pe un șal și s-a așezat pe leagăn, după care l-a împins cu piciorul. În câteva minute a început să pună la îndoială hotărârea de a nu-și vinde jumătatea, dar i-a apărut în minte o imagine a mătușii Sugar zâmbind.

Chiar dacă ar fi avut mai mulți bani decât a avut vreodată în viața ei și ar fi pornit pe un nou drum în viață – poate spre Lafayette, unde avea încă mulți veri – asta nu avea să se întâmple. Se hotărâse și avea de gând să rămână concentrată pe planul pe care îl făcuse.

O pisică mare, albă a sărit în leagăn cu ea și i-a pus o lăbuță pe picior. Era așa de prietenoasă, încât Jolene s-a întrebat dacă era de-a locului și mătușa uitase pur și simplu să o menționeze din cauza stării de nerăbdare dinaintea plecării.

— Ei, cum te cheamă, frumusețe? a întrebat Jolene.

— Sassy, a răspuns o voce groasă din spatele ei.

Speriată, Jolene s-a întors așa de repede, că aproape a căzut din leagăn.

— Cine ești și ce faci aici?

Acum, ce fel e asta de a te adresa unui potențial client? a auzit în minte vocea mătușii. *Ar putea să stea o săptămână și ai câștiga suficienți bani ca să plătești factura la electricitate.*

— Prietenoasă mai ești, nu-i așa?

În vocea bărbatului a răsunat o undă de sarcasm.

— Îmi pare rău. M-ați speriat. E pisica dumneavoastră? Cum ați ajuns aici?

— Am venit cu camioneta pe banda de pe autostradă și am parcat-o în luminișul de lângă baltă.

Accentul tăragănat nu lăsa loc de îndoială în privința originii bărbatului: Texas. Încălțat în cizmele uzate de cowboy, avea peste 1 metru 80. Avea părul închis la culoare și lumina de pe prispă îi făcea să strălucească ochii albaștri, pătrunzători.

— Nu avem parcare pentru rulote.

Cum trecuse pe lângă casă fără ca ea să audă camionul?

— Nu, n-aș zice că aveți.

S-a așezat pe treapta prispei și pisica a sărit de pe leagăn și i s-a cuibărit în brațe.

— Atunci ce faceți aici? Ați vrea să închiriați o cameră?

— Nu, da' nu m-ar deranja un tur al casei, a spus el.

Radarul ei de autoapărare s-a activat brusc.

— De ce aș face asta?

— Pentru că, drăguță, sunt Tucker Malone și acum dețin jumătate din locul ăsta – sau o să-l dețin după ziua de vineri, când semnez actele.

Capitolul patru

Tucker avea intenția să bată la ușă ca un domn, să se prezinte și să-i spună doamnei de ce era acolo, dar Sassy i-o cam luase înainte. Acum Jolene se holba la el ca și cum ar fi avut coarne și poate o coadă lungă și ascuțită. Era pur și simplu drăguță, cu ochii mari, albaștri și părul blond. Cu siguranță majoritatea bărbaților salivau din cauza mijlocului ei subțire și a șoldurilor rotunjite.

— Am crezut că poate Belinda ți-a povestit că Reuben a spus că mă pot muta azi. Mâine se termină perioada pentru care am plătit chirie la parcul pentru rulote, așa că am acceptat oferta vărului tău de a sta la han, a explicat el.

Ea s-a ridicat și a mers până în partea opusă a prispei, târând pătura pe jos în urma ei. A smucit-o când s-a întors și a spus:

— A sunat, dar n-a fost vorba să vă mutați. Dar presupun că, din moment ce jumătate e a dumneavoastră, puteți să faceți ce vreți.

— M-am gândit că pentru început aș putea să mă conectez la curent și să stau la mine în rulotă.

Antrenamentul de detectiv pe care îl căpătase în perioada lucrată la poliția din Dallas și-a făcut simțită prezența în timp ce o urmărea plimbându-se nervos dintr-o parte în alta a prispei. Era scundă, un centimetru sau doi peste un metru cincizeci, și abia dacă depășea 50 de kile. Bărbia ușor ascuțită nu-i strica trăsăturile delicate. Și fără machiaj era arătoasă – o femeie pe care ar fi agățat-o în bar, înainte să se hotărască la Melanie.

— Asta-i o nebunie. Ce toaletă o să folosiți? A continuat să răsucescă pătura pe jos de fiecare dată când s-a întors pe loc la un capăt al prispei. Casa e călduroasă, chiar dacă acum e dărăpănată. Trebuie să intrăm și să stăm de vorbă, dacă tot o să fim parteneri.

— Despre ce să vorbim? Știm amândoi că e nevoie de renovare, așa că vom face totul la jumătate. Închidem hanul până la primăvară și facem o mare deschidere când e gata.

S-a așezat încet pe treaptă lângă el și și-a sprijinit bărbia în mâini.

— Am aproximativ o sută de dolari în bancă. Sper că aveți mai mult decât atât, sau în orice caz, o sumă care să

vă permite să luați un împrumut.

— Doamne Dumnezeule! a exclamat el.

— Asta este ce i-am propus lui Reuben. Ascultați-mă, bine? A început să vorbească înainte ca el să poată răspunde și a încheiat spunând: Fie că aveți banii sau puteți lua un împrumut, trecem totul pe un contract, ca să nu aveți senzația că profit de situație. Sunt gata să lucrez cot la cot cu dumneavoastră până punem hanul pe picioare. Pot să vopsesc, să polizez sau orice altceva, dacă-mi arătați cum se face. Agentă mi-a spus că sunteți un tâmplar excelent.

— Știi să gătești? a întrebat el când Jolene s-a liniștit.

Ea a dat din cap aprobator.

— Și o să muncești alături de mine fără să te plângi?

Din nou a dat din cap.

Tucker a întins mâna.

— Atunci batem palma. O să scriem dimineață ceva pe hârtie și o s-o semnăm. Și nu am nevoie să fac niciun împrumut. Ai un seif în casă?

— Doar unul mic în camera de serviciu.

— Punem hârtia acolo când o terminăm. Deci chiar știi să gătești?

— Da, de ce?

— Mi-e foame, a răspuns Tucker.

Deși Jolene avea aerul că trecuse prin câteva experiențe dificile, nu părea că ar fi vrut să-l păcălească. Iar lui chiar îi era foame. Feliă rece de pizza pe care o mâncase drept mic dejun era de mult digerată. Fusesse atât de preocupat cu pregătirea rulotei pentru mutare, încât uitase complet de prânz.

— Ce-ați vrea să mâncați? a întrebat Jolene.

— Îmi place micul dejun pe post de cină. Așa că biscuiți sărați și sos, clătite pufoase și poate o omletă cu cartofi alături.

S-a ridicat în picioare și a traversat prispa cu Sassy în spatele lui.

— Mă testați să vedeți dacă pot pregăti un mic dejun bun pentru han când o să-l deschidem din nou?

— Nu. Doar că întâmplător îmi place micul dejun pregătit în casă și m-am gândit să-mi încerc norocul.

— Pot să-l pregătesc în 30 de minute în timp ce dumneavoastră faceți o trecere în revistă a noii proprietăți, domnule Malone.

— Vorbești serios? E suficientă o omletă și niște pâine prăjită. Și spune-mi Tucker. În afara cazului că ții la formalități și atunci o să-ți spun domnișoara Broussard.

A așteptat-o să-l ajungă din urmă, după care a deschis ușa pentru Sassy.

— Sper că nu ești alergică la pisici.

— Nu, domnule. Chiar le iubesc. Nu mă dau în vânt după câini. Du-te și vezi ce părere-ți faci în timp ce eu mă apuc să fac mâncarea și o să vezi că pot pregăti un mic dejun decent – Tucker.

A pornit cu pași grăbiți spre bucătărie, iar el a pornit-o în sus pe scara largă, curbată.

Măinile lui Jolene tremurau în timp ce amesteca în aluatul de biscuiți făcut după rețeta mătușii Sugar. Dacă avea bani suficienți ca să renoveze hanul, de ce Dumnezeu locuia într-o rulotă? De ce a vrut să cumpere jumătate de han? Și toate astea se întâmplaseră în două zile – nu era prea repede?

În mintea ei întrebările apăreau una după alta, dar nu-i găsea răspuns nici unaia dintre ele. A împrăștiat făină pe o bucată de hârtie de copt și a frământat aluatul de câteva ori. Când a fost tăiat într-o duzină de cercuri perfecte, a bătut din picior. Ar fi trebuit să facă doar jumătate de rețetă. Doi oameni nu aveau cum să mănânce doisprezece biscuiți.

A strecurat tava în cuptor după care a trântit cam jumătate de kilogram de carne de cârnați într-o cratiță de fontă. Alergând între aragaz și bufet, avea grijă să amestece în cratiță în timp ce a turnat patru ouă într-un bol împreună cu niște felii de roșii, ceapă și ardei pentru o omletă țărănească.

S-a uitat pe geam și a văzut o umbră întunecată care dovedea că într-adevăr își parcase rulota în spate. În lumina scăzută, semăna cu cea în care locuise ea după ce plecase din casa mamei. Având în vedere că nu semnase hârtiile, era posibil să arunce o privire la tot ce trebuia făcut, să-și ia pisica și să nu mai audă niciodată de el.

Mintea ei a apucat-o în sute de direcții. Sărea de la dorința de a-i arăta că era o bucătăreasă bună pentru han la mirarea asupra vitezei cu care se întâmplaseră lucrurile, apoi la suma pe care era dispus s-o investească. Nici măcar nu l-a auzit intrând în cameră.

— Avem mult de lucru. Te-ai gândit la un termen-limită?

Tucker a venit în bucătărie și a urmărit-o gătind de pe partea cealaltă a insulei.

— Nu chiar. Mătușa închidea de obicei cam o lună în timpul iernii pentru o curățenie mai serioasă. Oricum venea puțină lume imediat după Crăciun. S-ar putea să avem un an decent dacă am face marea deschidere la jumătatea lui aprilie.

— Cred că am putea face asta. Miroase bine. Pot să mă spăl în chiuveta de la bucătărie?

Ea a ridicat din umeri.

— Locul ăsta e al tău în aceeași măsură în care e al meu.

Tucker deja își scosese haina. Acum își sufleca mânecile puloverului în timp ce se îndrepta spre chiuvetă. Când a terminat, s-a uitat în jur.

— Prosoape de hârtie?

— Prosoape adevărate.

I l-a aruncat pe cel pe care-l avea pe umăr.

— Robinetul picură. Îl repar mâine după ce facem un plan. Când o să fie aranjat, locul ăsta o să fie o mină de aur. Reuben e un idiot, a spus Tucker.

— Ești drăguț. E mai rău de-atât.

— Se poate, dar îmi pare bine că nu și-a vrut jumătatea.

S-a uscat pe mâini, și-a ridicat mânecile și s-a așezat la masă.

— Hei, dacă ăsta este un parteneriat, domnule Malone...

— Ți-am spus că sunt Tucker. Când spui domnul Malone am impresia că vorbești cu bunicu', i-a amintit el.

— Bine atunci, Tucker. Dacă o să te ajut cu renovarea, poți și tu măcar să-ți iei singur farfuria, furculița și să-ți torni cafeaua, l-a muștrat ea.

O fi fost de acord să salveze hanul, dar pentru numele lui Dumnezeu, putea cu siguranță să dea o mână de ajutor. I-a făcut semn spre ușa bufetului de deasupra cafetierei.

— Mătușa mea avea dulapurile foarte bine organizate. Cănille de cafea sunt chiar deasupra cafetierei. Farfuriile sunt în stânga chiuvetei. Paharele în dreapta. Bolurile sunt sub bar. Cratițele și tigăile mari, aparatele de gătit și proviziile sunt în cămară.

El a chicotit și și-a împins scaunul în spate.

— Ești cam șmecheră, nu?

— Ei bine, sunt ce sunt. Ai timp să te obișnuiești până vineri, sau să te răzgândești și să-ți iei rulota de pe proprietatea mea.

A început să topească untul pentru omletă.

— Și dacă nu-mi place să lucrez cu tine și plec, o să-mi vinzi jumătatea ta? Nu poți face mare lucru pe-aici cu o sută de dolari.

Și-a turnat o cană de cafea, și-a luat o farfurie și le-a dus pe toate la masă.

— Te duci vreodată la biserică?

A amestecat făina în cratița cu carne de cârnați, după care a adăugat lapte.

— Am fost de câteva ori.

— Ai auzit povestea văduvei care avea mâncare pentru o singură masă până a venit profetul? A vrut pâinea pe care ea o pregătea, așa că i-a dat-o și – Jolene a pocnit din degete – au avut mâncare suficientă pentru luni întregi, fiindcă uleiul și făina nu s-au terminat niciodată.

— Nu sunt profet, a chicotit Tucker. Crezi că Dumnezeu o să-ți țină camera plină?

— Poate. În verile în care eram aici mergeam la biserică împreună cu mătușa Sugar. Mama nu avea nici pe departe frica de Dumnezeu a surorii ei.

A amestecat în sos și l-a pus deoparte ca să pregătească omleta și cartofii. Când le-a terminat, a făcut șase clătite pufoase și a dus totul la masă.

— Sper că nu vrei să mănânc toate astea. Mi-e foame, dar asta e multă mâncare, a spus el.

— Hei, tu ai cerut-o, așa că n-am ce-ți face. Pe lângă asta, oricum nici eu nu am luat cina.

S-a dus înapoi la bufet pentru o farfurie și o furculiță.

Tucker a rupt doi biscuiți și i-a acoperit cu sos.

— Nu prea mănânc dimineța. Dă-mi un bol de cereale și două sau trei căni de cafea și mă pot apuca de lucru. Dar îmi place mâncarea asta la cină.

— Mâncare pentru suflet. Asta e cea mai bună. Deci, când ne apucăm de lucru și de unde?

— Aș spune de la etaj, a răspuns el repede. Terminăm complet o cameră și trecem la următoarea. Am dat la o parte un colț al mochetei. Știi că dedesubt este podea de stejar?

— Habar n-aveam, dar cu siguranță ar fi mai ușor de curățat decât mocheta.

Și-a pus două clătite în farfurie și a turnat sirop fierbinte peste ele.

— Îmi scot agenda și facem un plan după masă. A trecut mult timp de la ultima cină pregătită în casă, așa că am de gând să o savurez.

— Și mai exact, câți bani ai de gând să bagi în proiectul ăsta?

— Suficienți ca să-l termin, a spus el și a schimbat subiectul. Dacă o să gătești așa când o să avem oaspeți, o să-și facă rezervare pentru următoarea vizită înainte să plece.

— Mulțumesc. Dar asta e doar o mostră a ceea ce făcea mătușa Sugar la micul dejun. Am meniurile și rețetele ei pentru briose, gofre și tot felul de chestii sofisticate pentru variație.

— Deci era sora mamei tale?

— Exact. Sora ei mai mare, cu altă mamă. Mama mătușii Sugar a murit când ea era adolescentă, iar tatăl ei s-a recăsătorit anul următor cu o femeie pe nume Victoria. Au avut-o pe mama cam în același timp cu nunta mătușii cu unchiul Jasper. Acolo e o poză a mătușii în rochie de mireasă cu mama în brațe.

Ce făcea? Nu trebuia să-i povestească despre viața ei personală. În afară de asta, putea ușor să se răzgândească și până vineri să-și ia rulota și pisica și s-o șteargă. Iar ea ar fi fost înapoi de unde plecase, având nevoie de cineva care să cumpere jumătate de han.

În mod obișnuit, clienții îi spuneau lui Tucker ce voiau, iar el le oferea două sau trei variante. Începea de la opțiunile cele mai scumpe și se ducea în jos, până la variantele ieftine. Dar în acea seară, după cină, și-a dat seama că nu trebuia să bage cifrele pentru manoperă, iar asta reprezenta cel puțin două treimi din prețul oricărei lucrări.

— OK. Uite la ce m-am gândit. Dormitoarele sunt destul de mari, așa că putem ușor să luăm câțiva metri din ele ca să le facem băi personale. Oamenii vor în zilele noastre mai multă intimitate decât le dau două băi la capătul culoarului. Dacă vrem să păstrăm atmosfera de plantație, am un contact aproape de Tyler care

recondiționează căzi de baie cu picioare. Probabil am negocia un preț bun pentru șase căzi.

— Asta ar costa foarte mult. Ar fi nevoie de instalații noi și ne-am recupera investiția în mai mult de un an. Mă gândeam la draperii noi, așternuturi și poate mochetă nouă.

— Trebuie să cheltui bani ca să faci bani. Este o investiție pe termen lung. O să ne facem o clientelă fidelă pentru că o să le oferim intimitate, confort și mâncare bună. Poate că, după ce lucrurile încep să meargă, putem să ne gândim să cumpărăm canoe pentru uzul clienților. Balta e chiar în spatele nostru. Am putea și să oferim echipament pentru pescuit.

— Te-ai gândit mult la asta.

— Locul ăsta are un potențial mare. Îmi imaginez chiar că putem să închiriem sufrageria imensă pentru nunți mici. La etaj, mireasa ar putea să aibă camera ei ca să se pregătească, iar mirele, camera lui. Am putea să angajăm un fotograf și o firmă de catering și să le vindem la pachet.

Vizitarea camerelor îi dăduse multe idei pe care abia aștepta să le împărtășească.

— Doamne Dumnezeule, a suspinat Jolene. Ce ambiții mari!

— Imaginația zboară, așa că de ce să rămânem cu picioarele pe pământ?

Rostise unul dintre citatele preferate ale lui Melanie. Sassy a sărit pe masă și s-a așezat lângă bolul de zahăr. Jolene s-a întins și a început să-i mângâie blana lungă și albă până când pisica a început să toarcă. Acest gest însemna mult pentru Tucker. Orice femeie care nu făcea o criză de isterie fiindcă pisica se urca pe masă era un partener bun din punctul lui de vedere.

În timp ce ea era atentă la pisică, Tucker o privea pe furiș. Ceva s-a mișcat în inima lui. Nu mai simțise nimic pentru nicio femeie de la moartea lui Melanie. Sentimente ca acelea pe care le avusese pentru soția lui nu apar decât o dată în viață și cu siguranță nu se întâmplă la prima vedere. Pesemne ceea ce simțea era doar entuziasm.

Probabil o copleșise pe Jolene suficient – apăruse neașteptat și îi dăduse înainte cu potențialul pe care el credea că îl vede în han. Așa că și-a luat agenda și ruleta și s-a dus la etaj.

— Ce faci acum? L-a urmat, lucru la care nu se aștepta. Faci planuri să mai construiești o aripă ca să putem transforma hanul în hotel?

În tonul ei se simțea gelozie și sarcasm.

— Nu, doamnă. Locul ăsta are dimensiunea potrivită pentru o pensiune. Păstrează sentimentul de intimitate. În afară de asta, probabil nu vrei să pregătești micul dejun pentru mai mult de douăsprezece persoane, nu-i așa?

— Mătușa Sugar dădea un pat suplimentar familiilor care aveau un copil sau dacă erau trei doamne care veneau la magazinele de antichități pentru weekend. Dar limita era de trei persoane în cameră.

— Deci cel mult optsprezece persoane. Mai mult decât s-ar trebui să-l numim Hotelul cu Magnolii.

A deschis ușa primei camere, s-a așezat în genunchi și a scos ruleta de la curea. A tras de capăt și i l-a dat ei.

— Întinde-l până în capătul celălalt al camerei.

— Primul meu job ca ajutor de tâmplar.

— Nu e cu nimic mai rău decât primul meu job ca proprietar de pensiune. A trebuit să pun masa, a replicat el.

— Presupun că amândoi trebuie să învățăm. A tras de panglica de metal până în capătul celălalt al camerei. Șase metri și mi se pare că e pătrată.

— O să măsurăm ca să fim siguri, dar sunt de acord cu tine. Putem lua 1,80 metri de pe latura asta și să facem o baie de o dimensiune potrivită ca să aibă loc și patul suplimentar și un mic spațiu în care clienții să-și agățe hainele. Ți dai seama că nicio cameră nu are dressing?

A înfășurat ruleta și a schițat un plan aproximativ pentru două băi. Ea a venit lângă umărul lui.

— Pentru asta sunt șifonierele. Și sunt două paturi pliante în debaraua de sub scară.

— Șifonierele sunt destul de terminate. Hai să scăpăm de ele. Așa o să avem loc pentru altceva, cum ar fi un balansoar lângă fereastră. Cum, pentru numele lui Dumnezeu, reușea cineva să care alea două paturi pliante în sus pe scări?

— Când eram mică aveam impresia că unchiul Jasper era cel mai puternic bărbat din lume, dar acum, că mă gândesc, sunt sigură că era o corvoadă să care chestiile alea în sus și în jos. Poate nu le foloseau foarte des.

A zâmbit gândindu-se la unchiul și la mătușa ei.

— Sau poate paturile alea au fost motivul pentru care s-au hotărât să se pensioneze.

Privirea i s-a mutat de pe notițe asupra ei. Era chiar frumoasă, mai ales când zâmbea.

— I-am spus mătușii că a plecat după Crăciun ca să scape de curățenie.

— Cred că renovarea o să rezolve multe chestiuni legate de curățenie. Hei, te duci vreodată la cumpărături în magazinul de antichități din Jefferson?

— Două dintre prietenele apropiate ale mătușii conduc două magazine de antichități. Lucy are Attic Treasures^[3] și Flossie este proprietară la Mama's Place^[6]. De ce?

— Vezi spălătorul de stejar din colț? Două dintre camere au așa ceva și le-am putea folosi drept măsuță de toaletă în băile camerelor respective. Cam văd locul ăsta cu un iz de conac de pe o plantație. La ce te gândeai?

— Tara, din *Pe aripile vântului*.

Din nou zâmbetul acela.

— Nu există deja ceva care se numește așa în Jefferson?

— Sunt un muzeu, un restaurant și un magazin de suvenire, dar pensiune care să se numească așa, nu. Mă refeream la atmosferă. Ar trebui să păstreze farmecul acestui cuvânt vechi, „magnolie”.

— Vrei să plantăm niște magnolii?

— Mătușa a încercat, dar nu au prins.

Tucker s-a așezat pe treapta de sus și a bătut cu palma podeaua de lângă el.

— Ți-a spus vreodată de ce se numește Hanul cu Magnolii?

— Mama mătușii era din sudul Louisianei și acolo era plin de magnolii. Așa că atunci când părinții ei au început să închirieze camere, i-au spus așa. Te rog, spune-mi că nu te gândești să schimbi numele. Ți-a ar fi un motiv pentru care m-aș certa cu tine.

— Nu, îmi place aerul de pace pe care îl dă.

Tucker nu se gândise că se va simți confortabil în casă și nici că el și Jolene se vor înțelege. A crezut că o să se conecteze la curent și o să stea în rulotă, dar acum avea gândul de a se muta cu totul înăuntru. A închis ochii și și-a imaginat-o pe Melanie.

„Ce crezi, iubito?”

Era cazul să te muți din rulotă de mult timp.

Vocea ei era clară și răspicată.

Când a deschis ochii, Jolene se uita la Sassy care urca treptele una câte una.

— Nu a fost niciodată într-o casă cu etaj?

— Nu. Singura treaptă pe care o știe este cea pe care trebuie s-o urce ca să intre în rulotă. Să ne întoarcem la spălătoare. Nu mi-ai zis ce crezi.

Și-a ridicat mâinile în aer.

— Hei, tu ești cel cu banii.

— Dar tu ești partenera mea, așa că o să împărțim lucrurile, nu-i așa?

— Nu am crezut că ceva de genul ăsta ar fi vreodată cu puțință. Știu că ai dat mulți bani pe jumătatea ta, dar chiar trebuie să-mi spui ce buget avem. Sunt gata să iau un mic salariu din ceea ce câștigăm și restul profitului să-l pun deoparte ca să-ți dau banii înapoi, dar trebuie să știu. La cum e acum, profitul e un număr mic de șase cifre brut, înainte de taxe, asigurare și utilități. Cum ai spus, suntem parteneri.

Sprâncenele lui Tucker s-au unit într-o linie dreaptă întunecată. Nu voia să-i spună câți bani primise de la compania de asigurări la moartea lui Melanie, dar ea avea dreptate. Erau parteneri. A făcut o estimare grosieră a sumei necesare pentru construirea băilor și pentru cosmetizarea parterului și a adăugat câteva mii de dolari. Asta însemna să rămână fără bani în contul de economii în orice caz, dar era un buget estimativ.

I-a spus suma, iar ea a icnit.

— Doamne, ai spart o bancă? De ce mai faci lucrări meschine?

Tucker s-a scuturat.

— Chiar și când lucram în poliția din Dallas mă ocupam cu amenajarea și vinderea de case, așa că strânsesem o sumă frumoasă, dar am primit niște bani de la firma de asigurări când a murit soția mea într-un accident de mașină.

Încă îl durea să se gândească la un profit de pe urma morții ei. Și-a scos ruleta și a măsurat dulapul. Asta i-a ținut mâinile ocupate suficient timp cât să-și vină în fire și să înghită nodul din gât.

— Avem suma necesară ca să facem treaba asta cum trebuie. Acum, dacă scoatem chestia asta de aici o să avem puțin mai mult loc. Spălătoarele ar putea fi o

servantă sau un bufet – ar încăpea. Oricum, m-am gândit că ai putea încerca să vezi ce se găsește.

— O să verific la Lucy și Flossie, a răspuns Jolene, după care a schimbat brusc subiectul.

— Ai intrat măcar în casă înainte de seara asta?

— Nu, dar... Povestea despre majoratul lui Melanie era o amintire personală și o prețuia prea mult ca să o împărtășească. Am renovat multe case vechi de genul ăsta și am presupus că arată la fel. S-a îndreptat și a coborât pe scări. Lucy și Flossie par nume de pisoai.

— Mai este și Dotty, dar ea nu are un magazin de antichități. Astea sunt poreclele lor.

Jolene l-a urmat pe Tucker.

Discuția din seara aceea a fost cea mai lungă pe care o avusese Tucker de mult timp cu o persoană. De obicei dura cam o oră pentru a alcătui un deviz estimativ pentru o lucrare și de cele mai multe ori clientul era un bărbat, nu o femeie. Începuse să aibă senzația că îl strângeau pereții. A simțit o strânsoare în piept.

— Mă duc la rulotă.

A pus agenda galbenă pe una dintre măsuțele rotunde din salonul de mic dejun și și-a răsucit trunchiul ca și cum ar fi avut nevoie de aer.

— Mătușa a lăsat două seturi de chei. Cheia ta este pe masa din vestibul. Ne vedem mâine. Când suntem doar noi, micul dejun este la ora șapte. Dar pentru clienți e bufet suedez de la 6:30 până la 9.

Tucker și-a luat haina.

— Voi fi aici.

A luat cheile și s-a grăbit afară în vântul rece și aspru care șuiera printre brazii înalți. Fără o sursă de curent care să alimenteze caloriferul, în rulotă era aproape aceeași temperatură ca afară. A smuls cuvertura cu ciucurași de pe pat și s-a înfășurat cu ea în timp ce s-a așezat pe canapea, unde a rămas cu privirea ațintită în tavan.

— Ce-am făcut, Melanie? Am vrut să cumpăr proprietatea asta pentru tine, s-o aranjez în onoarea ta, dar acum am îndoieli. A dat la o parte cuvertura și din doi pași a ajuns la frigider. A bâjbâit prin întuneric până când mâna lui a apucat o sticlă de bere, dar s-a răzgândit și a lăsat-o acolo.

„Am nevoie de ceva mai tare.” A deschis dulapul de deasupra aragazului și a pipăit cu grijă până a recunoscut forma sticlei de whisky. Folosindu-se de lumina lunii care

intra pe geamul rulotei, a turnat două degete de băutură într-un pahar de apă. S-a așezat pe canapea și a tras cuvertura peste el.

Deși nu vedea clar fața lui Melanie în întuneric, ținea poza ei la piept. „Vorbește-mi. Am două zile să mă retrag din afacere. Pot în orice clipă să târăsc rulota asta înapoi în Marshall și să-mi văd de viața mea în continuare.”

Whisky-ul i-a încălzit măruntaiele, dar nu a rezolvat temperatura exterioară, care devenea din ce în ce mai scăzută. „Îmi sugerezi să mă întorc în casă?” a întrebat el. „Nu știu dacă pot. Tu ești cu mine aici, în rulotă.”

Ai de ales. Poți să-ți miști curul și să intri într-un pat cald sau să stai aici și să mori congelat.

A dat peste cap ultima gură de whisky și a azvârlit cuvertura pe canapea. Nu a avut nevoie decât de câteva minute ca să își facă un pachet cu schimburile și obiectele de toaletă. Spera că cele două șosete pe care le găsisese erau din aceeași pereche, dar dacă nu, putea să se întoarcă după mai multe lucruri pe lumină.

Casa era cufundată în întuneric când a deschis ușa ca să se strecoare înăuntru. Împiedicându-se de mobilă, a încercat să găsească întrerupătorul, dar oricât și-a plimbat mâinile peste pereți, nu a reușit să dea de unul. În cele din urmă s-a hotărât să-și croiască drum până la bucătărie, iar atunci o pânză de păianjen l-a lovit peste față. Tucker Malone s-ar fi bătut mai degrabă cu un hoț drogat decât cu un păianjen, așa că a săltat într-un dans elaborat ca să îl dea la o parte.

Nu și-a dat seama că de fapt nu era o pânză de păianjen până când o coardă nu i s-a agățat de degete. A tras de ea cu un chiot nervos și vestibulul s-a luminat pe loc. Privind la bobina de lemn atârnată de capătul firului, a spus: „Bucură-te de moment, fiindcă înainte de sfârșitul săptămânii viitoare o să fii recablat la un întrerupător”.

I-a luat puțin timp să-și poată concentra privirea după ce se uitase fix la becul aprins, dar când a reușit, a ridicat ambele mâini în semn de capitulare. Jolene stătea în ușa dormitorului cu un pistol mic în mână îndreptat spre el.

— Acel fir face parte din aerul vechi al locului și este ceva ce mătușa Sugar nu ar schimba niciodată. Și nici eu, a spus ea.

— Ho, fato! Sunt doar eu, a spus Tucker, nu am știut despre lumină și am crezut că am dat peste o pânză de păianjen.

Jolene a lăsat pistolul în jos.

— Ne e frică de păianjeni, deci.

— Groază, a răspuns, sperând imediat să-și poată înghiți vorbele.

Melanie era singura care știa despre fobia lui.

— Ei bine, ar fi mai indicat să-ți fie frică să nu te confund cu un tâlhar și să te împușc. Stinge lumina înainte să mergi la culcare. Nu e nevoie să ne creștem factura la curent – doar dacă un cowboy mare și curajos ca tine se teme de întuneric.

— Nu, doamnă, doar de păianjeni. Ție ți-e frică de ceva?

— De absolut nimic, atât timp cât am pe-aproape acest mic prieten.

A pupat țeava pistolului și a dispărut înapoi în dormitorul ei.

Verificase toată casa mai devreme și știa că celălalt dormitor de la parter era chiar vizavi de al ei, pe latura cealaltă a vestibulului. A pipăit peretele chiar lângă ușă și a scos un sunet de ușurare când a găsit întrerupătorul. O mișcare din încheietură și camera era luminată. Înainte de orice altceva, s-a întors în vestibul, și-a luat geanta și a tras de fir ca să stingă lumina.

Fă economie la curent. Melanie spusese asta de foarte multe ori. A închis ușa camerei lui încetitor și a scanat locul, atât pentru amplasarea mobilierului cât și pentru păianjeni. Lămpi vechi pe mijlocul celor două noptiere care flancau patul matrimonial. Un șezlong era așezat confortabil aproape de o lampă cu picior, iar comoda avea patru sertare și o oglindă. Nu exista dulap, așa că hainele trebuiau puse în sertare. Nu că ar fi avut așa multe – un sertar era pentru hainele de lucru, iar al doilea ar găzdui cele două perechi de blugi de sâmbătă seara și cămășile de cowboy.

În mod evident, urma să împartă mica baie de la parter cu Jolene. A scuturat din cap. „Asta nu are cum să funcționeze. O să folosesc una dintre băile de la etaj. Poate pe cea care are pictat pe ușă cuvintele *Baia lui*. În felul ăsta n-o să-i stau în cale și nici ea n-o să-mi stea mie în cale.”

A apucat sacul cu lucruri, a lăsat lumina aprinsă în dormitor și a luat-o în sus pe scări. Chiar dacă baia era veche de câteva zeci de ani, era recunoscător pentru întrerupătorul care era la interior, chiar lângă ușă. Dar nu

avea duș. A mârâit. „Pun pariu că bărbații care au fost târâți până aici de soțiile lor au înnebunit de plăcere.”

A stins lumina și s-a dus în mica baie cu duș de la parter, care avea chiuveta prinsă în perete și un vas de toaletă înghesuit în ceea ce părea a fi fost dulapul original pentru lenjerie de pat. S-a lovit de două ori la umăr în timp ce se descălța și se dezbrăca. Până a terminat, apa se încălzise suficient cât să poată să intre în cel mai mic duș de pe planetă. Bine că era săpun, fiindcă nu se gândise să aducă unul de la rulotă. Când a trebuit să se aplece ca să-și clătească săpunul din păr, a jurat că primul lucru pe care avea să-l facă era o baie decentă la etaj – una cu o cabină de duș mare. Asta ar fi fost bine și pentru oamenii cu handicap care ar fi venit să stea la han.

„Nu, n-are cum să funcționeze”, a mormăit el în timp ce ieșea din duș și se întindea după un prosop de pe grămada din spatele toaletei. „Fără lift, nu putem spune că suntem echipați pentru persoanele handicapate, în afara cazului că iau eu o cameră de la etaj și o pregătesc pe cea de la parter pentru asta. Angrenajele din mintea lui au început să se învârtă din nou și, până când a terminat să se șteargă, isprăvise și de proiectat din nou camerele.

Și-a înfășurat un prosop în jurul mijlocului și s-a uitat pe hol să se asigure că Jolene nu era prin zonă, înainte să traverseze în fugă vestibulul. Când a ajuns în siguranța camerei lui, a dat drumul prosopului și s-a cuibărit între cearșafurile albe, fine. Trecuse mult timp de când dormise ultima oară într-un pat matrimonial și i se părea că avea o suprafață de 5 metri pătrați. S-a învârtit și s-a întors, dorindu-și să aibă un întrerupător pentru mintea lui.

Și-a pus mâinile sub cap și s-a hotărât că planurile pe care le făcuse pentru băile private trebuiau să se schimbe. Putea să uite de cada cu picioare. Fiecare baie urma să aibă o cadă cu duș deasupra, care să le ofere clienților posibilitatea de a alege. Măsuța de toaletă putea în continuare să fie un spălător sau un bufet vechi – poate cu o chiuvetă ca un bol. Dar nu avea de gând în niciun caz să-i pedepsească pe oaspeți privându-i de un duș.

Până la urmă a adormit și din nou a visat ultima seară pe care a petrecut-o împreună cu Melanie în rulotă înaintea accidentului care îi luase viața. Fuseseră în camping pe lângă un lac aproape de Dallas și ea a vrut să dea o fugă la cumpărături în oraș. În vis îi spunea că pot să se hrănească din iubire, iar el avea să meargă la

cumpărături mai târziu. Când s-a trezit brusc, și-a dorit a mia oară să fi făcut asta.

Și-a atins telefonul și ecranul s-a aprins – era ora șase. Mirosul de cafea l-a trezit complet. Atunci și-a amintit că-și lăsase sacul în baie și nu avea în cameră decât un prosop. A dat la o parte plapuma și a început să tremure, a apucat nenorocitul de prosop, l-a pus în jurul mijlocului și s-a grăbit până la capătul vestibulului, unde era baia. S-a îmbrăcat repede în pantalonii uzați de lucru și o cămașă cu mâneci lungi și aproape a scos un chiot când a constatat că șosetele erau pereche.

— Bună dimineața! Jolene a scos capul din dormitorul ei în timp ce el se îndrepta spre bucătărie. Poți folosi baia dacă vrei. Mi-am înșirat lucrurile în baia doamnelor de la etaj. Are cadă și mai mult loc. Este un coș pentru rufe tale murdare în camera tehnică.

— Mulțumesc, a mormăit el. Nu sunt prea sociabil dimineața, dar mi-ar plăcea o cană de cafea tare și fierbinte.

— Nici eu nu sunt, deci s-ar putea să ne înțelegem bine.

Tucker a trecut prin sufragerie și prin bucătărie și a ajuns la camera tehnică, unde erau două mașini de spălat și uscătoare cu încărcare orizontală. Și-a aruncat hainele murdare în ligheanul alb și a observat că cel roșu de lângă el era aproape plin.

Jolene i-a întins o cană de cafea când a intrat în bucătărie.

— Care ne sunt planurile după micul dejun?

— Hai să scoatem mobila din dormitorul pe care l-am măsurat aseară, a început el.

— Și să desprindem vechea mochetă?

Tucker a luat câteva guri de cafea.

— Exact. Ce avem la micul dejun?

— Ai spus că preferi un mic dejun ușor. Eu mănânc un bol de cereale, din cele pentru copii care au mult zahăr, a răspuns ea. Când o să avem oaspeți o să le servesc un mic dejun complet, dar probabil eu o să mănânc prostii. Pentru noi prânzul îl servesc la ora 12:00 și cina seara, aici la han.

— Este în regulă.

— Și mâncăm resturile.

Tucker a aprobat din cap și și-a completat cana de cafea.

— Nu mă deranjează resturile, dar mă opresc din muncă la ora cinci. Lucrez de la 8 la 12, iau pauză o oră și plec la 5. Sâmbăta mă opresc la 12, iar duminica nu lucrez.

— Sunt OK cu asta, din moment ce tu aduci banii, a spus Jolene în timp ce așeza două cutii de cereale pe masă.

— Deci care e povestea ta, Jolene? Ai un prieten? Un fost soț?

— Mi-o spui pe-a ta și eu ți-o spun pe-a mea. Începe tu.

— Am fost căsătorit. Acum nu mai sunt fiindcă a murit într-un accident de mașină. Și asta e tot ce-ți spun acum.

S-a dus la frigider și a scos laptele.

— Nu am niciun prieten în prezent sau fost soț din trecut și asta este tot ce-o să spun acum și eu.

Capitolul cinci

Mobile, Alabama

— Iubitule, de ce nu te duci la magazin să cumperi o cutie de înghețată? a întrebat Sugar imediat ce au ajuns într-un parc de rulote în după-amiaza aceea.

Înghețata funcționa pentru ea și pentru fete când erau într-o criză, așa că poate reușea să-l ajute și pe Jasper în depresia în care era. S-a plimbat între dulapuri și baia micuță în timp ce telefonul a sunat de patru ori. Era gata să izbucnească în plâns la al cincilea apel. Exact când se aștepta să intre căsuța poștală, a răspuns Jolene.

— Mătușă Sugar! aproape că a țipat Jolene. Mă bucur mult să te aud!

— Of, iubito, am vrut așa de tare să vorbesc cu tine, dar nu cu unchiul tău stând lângă mine. S-a supărat rău când Reuben a făcut ce a făcut, să-și scoată jumătatea la vânzare. Încă e deprimat.

— Săracul de el. Bine că e ilegal să împuști pe cineva. Dar...

— Stai așa. Îl aud fluierând. Vorbim mai târziu. Te sun când se simte mai bine; punem telefonul pe speaker și vorbim cu toții.

— Bine, da' s-aveți grijă de voi. O doamnă înțeleaptă mi-a spus odată că în orice rău e-un bine, chiar dacă noi nu ne dăm seama pe moment, a spus Jolene.

— Te iubesc.

Sugar a închis telefonul și a început să se uite la o broșură de călătorie, înainte ca Jasper să se întoarcă cu înghețata.

— „Rocky Road” a zis el, ținând cutia cu înghețată ca pe un trofeu și zâmbind pentru prima oară în ziua respectivă. Întotdeauna înghețata aduce alinare.

Sugar s-a dus la bufet și a luat două lingurițe.

— Da, iubitule, așa e. Și durerea este din ce în ce mai mică pe măsură ce zilele trec.

Jasper a băgat lingurița în înghețată.

— Sper. Hai să vorbim despre destinația de mâine. Nu suntem departe de locul în care am împrăștiat pe apă cenușa lui Elaine și a lui John. Vrei să facem o vizită?

— Da, mi-ar plăcea. Mi-a plăcut nisipul alb.

Jasper părea puțin mai bine a doua zi. A vrut să meargă desculț prin nisip și chiar a sugerat să-și bage picioarele

în apă.

— O să ne băgăm degetele de la picioare în apa golfului, pe urmă în Atlantic și înapoi în Pacific înainte ca această călătorie să se termine.

— Sună minunat.

Sugar și-a scos pantofii și i-a pus pe un prosop. Apoi împreună cu Jasper, ținându-se de mână, s-au dus să-și bage picioarele în apa sărată.

— Mă simt aproape de Elaine stând aici unde i-am împrăștiat cenușa. Avea probleme, însă avea un motiv bun. Mama ei era așa de încrezută – asta a fost modelul de care a avut parte sora mea.

— Era foarte diferită de tine, iubito, mă mir că aveți gene în comun.

— Jumătate din gene, presupun. De la tatăl nostru – nu mama ei –, dar tu știi toate astea.

Sugar a ieșit din apă. Jasper i-a înconjurat talia cu brațul în timp ce se întorceau la prosop.

— Da, știu, dar câteodată e bine să-ți amintești și să vorbești din nou despre unele lucruri. Sunt bucuros că ne-a dat voie să o avem și noi puțin pe Jolene în toți anii ăia. Copilul ăla mi-a furat inima de prima oară când a stat la noi. Vizitele ei erau perioada cea mai frumoasă din vară.

În timpurile acelea, Jasper avea o claie de păr brunet, dar acum încărunțise. Fața lui osoasă nu mai era la fel de frumoasă cum fusese, și se hotărâse să-și lase barbă. La început Sugar a presupus că, dacă o va ignora, Jasper se va plictisi repede și și-o va rade, dar acum începuse chiar să-i placă.

— În ziua în care Victoria a luat-o pe Elaine de la noi, m-am dus la baltă și am plâns până mi s-au umflat ochii. Mă temeam că nu va avea grijă cum trebuie de Elaine. Dar a angajat o bonă, s-a recăsătorit și...

Sugar a inspirat adânc aerul oceanic.

— Și din cauza asta sunteți așa de diferite, chiar și în relațiile pe care le aveți. Jasper a strâns-o de mână. Mama ta vitregă și sora ta au avut amândouă instinctele materne de ale unui doberman.

Sugar și-a șters picioarele de nisip și s-a încălțat.

— N-ai mai spus asta niciodată.

Jasper a dat din umeri.

— Acum mi-am dat seama. Dobermanul este un câine bun, dar uneori femelele sunt mame denaturate. Unul dintre prietenii mei de la bowling a avut unul acum câțiva

ani. Căteaua s-a plictisit de pui și nu i-a mai lăsat să sugă. Au trebuit să-i hrănească la biberon până au fost suficient de mari să-i vândă.

— Crezi că Jolene o să moștenească asta? Sugar s-a scuturat.

— Nu, dragă, nu cred. Arată ca tine și se poartă ca tine. De fiecare dată când a venit Victoria să o ia și eu m-am dus la baltă și-am plâns.

Jasper a dat drumul mâinii lui Sugar și a apucat-o de după umeri.

— Principala diferență dintre voi este că tu ai gusturi grozave la bărbai și ea nu are.

Fără cuvinte, Sugar i-a apucat fața între palme și l-a sărutat.

Jolene ar fi vrut să arunce mobila grea afară pe geamul dormitorului și să-i dea foc după ce l-a ajutat pe Tucker să o mute pe hol. Patul dublu era la fel de greu ca un pui de elefant. Dulapul era probabil făcut din beton și avea doar la suprafață un strat subțire de stejar. Nu era de mirare că mătușa Sugar nu schimbasesc poziția mobilei în camere – nu avea motostivuitoare. După ce au scos cele două piese de mobilier afară, Jolene s-a lăsat în jos pe perete, gâfâind ca un câțel.

Tucker doar a zâmbit și s-a dus înapoi să scoată o noptieră. Se purta ca și cum i-ar fi fost foarte ușor, dar nu reușea s-o păcălească pe Jolene. I se vedeau mușchii prin cămașă, iar transpirația de pe frunte sugera altceva.

— Cam vlăguită, nu-i așa?

— Râde ciob de oală spartă, a răspuns ea printre gâfâieli.

Tucker s-a așezat lângă ea.

— Eu cel puțin nu suflu ca lupul din poveste.

— Poate nu acum, dar când o să scoți cealaltă noptieră și spălătorul, o să vedem dacă ți-a rămas suficient aer în plămâni ca să-mi spui mie că sunt vlăguită.

El a scos cealaltă noptieră, după care a spus:

— Acum poți tu să scoți ultima piesă de mobilier.

— Da, sigur. Îți aduc o conservă de spanac și poți, ca Popeye, să o scoți tu doar cu o mână.

— Nu ești suficient de bătrână ca să știi ceva despre Popeye.

— Am 31 de ani și mătușa Sugar avea multe desene pe casete ca să mă pot uita când eram în vizită. Ești gata

pentru spanacul ăla care face mușchi?

— Alooo! s-a auzit un trio de voci din vestibul. Jolene, unde ești? Ți-am adus fursecuri.

— Cine... a întrebat Tucker.

— Prietenele mătușii. A chicotit în timp ce se ridica în picioare. Lucy, Flossie și Dotty. S-a grăbit pe scări. Ce surpriză minunată. Ce mai faceți voi și cum ați reușit să scăpați la ora asta?

— Suntem în pauza de prânz și ne-am hotărât ca azi să mâncăm biscuiți cu lapte, a răspuns Flossie. Și Dotty nici măcar nu merge la lucru până seara.

— Și suntem furioase pe Sugar pentru că a plecat în excursia aia. Asta e a doua etapă a suferinței, știi. Dotty a căscat. Scuze. După ce m-am trezit, n-am avut timp decât să-mi aranjez părul și să mă fardez. Dar am stat de vorbă și ne-am dat seama că plecarea lui Sugar ne doare aproape la fel de mult ca și cum ar fi murit. Mulțumesc lui Dumnezeu că n-a murit, dar tot doare. Și trecem prin cele cinci etape, așa că am venit cu fursecuri.

— Ne mai rugăm și să nu fi făcut vreo greșeală. Cine-i acolo? Lucy a făcut un semn spre etaj.

— Ei, și tu, măicuță Lucy!

— Nu mă face tu pe mine măicuță, Flossie. Doar fiindcă merg la biserică nu-nseamnă că sunt măicuță, a spus Lucy fluturându-i un deget în față. E Reuben care s-a apucat de renovare?

Jolene a scuturat din cap.

— Reuben și-a vândut jumătatea lui Tucker Malone. El face toate zgomotele astea.

Lucy și-a făcut repede semnul crucii pe piept.

— Sfinte Dumnezeule, nu-l lași să locuiască aici, nu?

— E proprietar pe jumătate din clădire. Nu am de ales. Haideți în bucătărie. O să mâncăm fursecuri cu lapte până e gata cafeaua.

— Bineînțeles.

Flossie și-a scos fesul de pe cap și și-a umflat părul. Le-a condus spre bucătărie, cu Lucy chiar în spatele ei. Dotty era următoarea, iar Jolene încheia șirul.

— Nu te uita-n gura ei, e iar în faza bisericoasă, i-a șoptit Dotty peste umăr lui Jolene. Întotdeauna face așa când își pierde un prieten, fie că moare sau i-l ia altă femeie.

— Fază bisericoasă? a întrebat Jolene.

— Revine regulat. Dacă are iubit, n-are timp de biserică decât duminica, iar atunci n-am sta departe de Sugar decât dac-am fi pe patul de moarte. Când fie se despart, fie moare el, trebuie să se pună bine cu Doamne-Doamne pentru cum a păcătuit cu iubitul, iar asta înseamnă că se duce la orice biserică are porțile deschise pentru o slujbă. Acum e în procesul de întoarcere pe calea cea dreaptă.

— Catolică? a întrebat Jolene.

— Nu. Amestecă religiile ca s-o nimerească p'aia bună, a chicotit Doty.

— Cum funcționează asta?

— Așteaptă ș-ai să vezi, a spus Doty cu buzele strânse.

Flossie a dat la o parte folia de plastic de pe farfuria cu fursecuri cu ciocolată și a așezat-o în mijlocul mesei.

— Îl știm pe Tucker de când venea la biserică cu Melanie din când în când. E așa un suflet chinuit! Și bea în weekend.

Lucy a adus laptele și patru pahare. Doty și-a ținut buzele.

— Dumnezeu bun și mare, Lucy! Trăim într-o lume nouă. Dacă Tucker are nevoie de ceva care să-l ajute să treacă de momentele grele, e treaba lui. Și dacă Jolene vrea să se culce cu el, asta-i treaba ei.

Lucy și-a pus palmele peste urechi.

— Nu pot să ascult cum iei numele Domnului în deșert! Îți jur că nu erai așa înainte ca tu și Bruce să plecați de la niște slujbe foarte bune și să vă faceți proprietari de cârciumă.

— Heeei, doamnelor, a spus Jolene. Nu mă culc cu partenerul meu și ce-i asta despre suflet chinuit?

— Este ca bietul meu Ezra cel mort. Se simțea vinovat fin'că și nevastă-sa a murit. Lucy i-a băgat degetul în față lui Doty. Și nu mai chicoti, Doty. Am trecut de faza de negare legată de plecarea iubitei noastre Sugar și sunt bine intrată în faza de furie, așa că ai grijă ce-mi spui.

— Ei bine, draga mea, ai făcut tot ce-ai putut să-l consolezi pe Ezra când trăia, așa că n-ar trebui să ai niciun regret. Probabil a murit cu zâmbetul pe buze gândindu-se la tot sexul pe care l-ați făcut, a spus Doty.

— Iară iese la suprafață bârfa de cârciumă. Erai o femeie creștină respectabilă înainte să ai Topsy Gator, a spus Lucy.

Doty a scuturat din cap.

— Sunt în continuare creștină. Cred în Dumnezeu și în Iisus, chiar dacă am un bar. Și merg la biserică aproape în fiecare duminică, așa că nu te lua de mine.

— Nu am venit ca să ne certăm despre religie sau despre bar. Flossie a luat o prăjitură. Și mă îndoiesc sincer că Ezra a trecut dincolo de porțile raiului, așa că nu știu de ce v-ați blocat în religie. Nemernicul ăla bătrân n-a mers la biserică-n viața lui. Dacă a ajuns în rai, trebe ca se plictisește groaznic acolo.

Dotty s-a întins după o prăjitură.

— Flossie are dreptate. N-am venit aici ca să ne certăm. Am venit să vedem ce face Jolene și să-i spunem despre Turul Estic al Caselor.

Jolene era ocupată cu pregătirea cafelei, dar nu-i scăpase niciun cuvânt din ce se spusese.

— De ce este Tucker un suflet chinuit? Și mi-ar plăcea să fiu inclusă în tur.

Dotty a început să vorbească în șoaptă.

— Încă-l aud la etaj. Vino aici ca să putem vorbi despre el. A pierdut-o pe nevastă-sa, Melanie, acum doi ani. Era din Marshall, dar tatăl ei a crescut aici, în Jefferson, așa că veneau la biserică cu Sugar și cu noi. A făcut o pauză. Oricum, ea s-a dus la colegiu și s-a făcut profesoară. L-a întâlnit pe Tucker când s-a dus să lucreze în Dallas. El era polițist acolo.

— Era toată viața lui, a șoptit Lucy. Pe urmă a murit într-un accident de mașină, și să-l ajute Dumnezeu, nu și-a revenit niciodată. Cotcodăcea ca o găină care își adună puii. Nu pot să cred că a cumpărat jumătate din locul ăsta! E nevoie de o persoană sociabilă care să conducă un han și, din câte-am auzit, Tucker e aproape ca un pustnic.

— Presupun că toți avem poveștile noastre, a spus Jolene.

— Așteaptă numai să-și târâie curul beat acasă în timp ce ai oaspeți, a declarat Lucy.

— Îl iubește pe Iisus, dar tot mai înjură nițel, a spus Dotty cu un rânjel răutăcios.

— Este un tâmplar fantastic. Are bani de băgat în han. Și o să mă descurc cu problema cu băutura când o să ajung la ea. Și...

S-a uitat la Dotty care a dat din umeri și i-a făcut cu ochiul.

— Și ca să știți și voi, începând de vineri noaptea o să lucrez la Gator, a spus Jolene trăgând aer în piept.

— Doamne păzește-ne! a gemut Lucy. Ai vorbit cu Sugar despre asta?

— Am vorbit cu ea aseară și aveam de gând să-i spun, dar...

Le-a povestit ce dezamăgit era Jasper de alegerea lui Reuben.

— M-am temut că o să fie afectat, a spus Dotty.

— Bineînțeles că l-a afectat, dar n-am terminat de discutat despre ideea asta oribilă a ta de a lucra în bar. Lucy și-a dat o palmă peste frunte într-un gest dramatic, după care i-a arătat pumnul lui Dotty: O duci pe fata noastră pe drumul spre pierzanie. Jolene, o să-ți dau de muncă la mine la magazin. Normă întreagă și taxe plătite, dacă pleci acum de la Gator.

— Știu să servesc la bar și acum nu-mi permit decât jumătate de normă din cauza hanului, dar îți mulțumesc, a spus Jolene și a încercat să schimbe subiectul. Găsesc printre rețetele mătușii și pe cea pentru fursecurile astea?

— Sunt sigură că da, *chère*, a spus Dotty. Dar acum hai să vorbim despre acest tur al caselor. Sigur Sugar ți-a povestit despre el?

— A, despre asta, a exclamat Jolene fericită că Dotty schimbase subiectul.

— Întotdeauna a vrut să fie inclusă, dar îi era teamă că Hanul cu Magnolii era prea departe de oraș.

— S-ar putea să fie, dar vrem să-l adăugăm anul ăsta, a spus Lucy.

Dotty a continuat:

— Noi trei suntem pentru prima oară toate în Comitetul Camerei de Comerț. Avem majoritatea și am hotărât să votăm pentru ca Hanul cu Magnolii să fie inclus în tur. Ar fi minunat dacă ai reuși să-l dichisești până atunci. Camera face o reclamă bună și se ocupă de promovarea turului. Oamenii vin de la mare distanță ca să viziteze hanurile. Ar putea chiar să te ajute.

— Asta ar fi când? Cam peste trei luni? a întrebat Jolene.

— Turul în sine este în sâmbăta dinaintea Paștelui, adică 20 aprilie. Înseamnă că o să ai câteva luni să pui lucrurile pe roate. Și dacă o să vii să muncești pentru mine, în loc să... i-a aruncat o privire ucigătoare lui Dotty, lucrezi ca barmaniță, o să-ți poți alege programul.

— Va trebui să rezervi destul de repede camere pentru vară și toamnă. Dotty a ignorat comentariul lui Flossie.

Turul o să fie o ocazie minunată pentru ca oamenii să vadă ce-ai făcut și să-și facă rezervări. Întotdeauna am vrut să includ Hanul cu Magnolii, dar nu am reușit din cauză că eram doar eu și Lucy în comitet. Dar anul ăsta o avem pe Flossie, așa că o vom face. Sugar o să fie așa de fericită! Întotdeauna și-a dorit să aibă ocazia să-l prezinte.

— Da, a spus Tucker din ușă. Îl terminăm până atunci.

Jolene a simțit cum i se urcă un val de căldură în obraji. Cât de multe auzise? S-a dus la filtrul de cafea, apoi la fursecuri.

— Intră să le cunoști pe prietenele mele.

— Întotdeauna sunt gata pentru fursecuri și cafea. Sunt Tucker Malone. A întins mâna spre Lucy.

Avea o expresie de parcă ar fi preferat să-și bage mâna într-o capcană pentru șobolani, dar și-a lăsat palma plâpândă în palma lui.

— Probabil nu-ți amintești de noi, dar noi te ținem minte de când veneai la biserică împreună cu soția ta. Eu sunt Lucy Rogers. Sunt proprietară la Attic Treasures, un magazin de antichități din Jefferson.

— Jolene mi-a spus că două dintre voi, doamnelor, aveți magazine de antichități. Este minunat. Tucker a dus mâna lui Lucy la buze și i-a sărutat degetele. Îmi pare bine să vă cunosc, doamnă. Sper să facem niște afaceri împreună când o să ne apucăm de lucru la han. Am vrea să păstrăm ambianța vintage, dar să folosim elemente noi, cum ar fi căzi de baie și dușuri, ca să facem șederea confortabilă pentru oaspeți.

Din expresia lui Lucy, Jolene ar fi putut jura că ar fi preferat să fi dat mâna cu diavolul.

— Ei bine, o să mă asigur că vă dau un preț foarte bun pentru orice ar putea să vă folosească.

Tucker s-a întors ca să-și fixeze ochii albaștri și limpezi precum cristalul asupra lui Flossie.

— Sunt Flossie Simone și sunt proprietară la Mama's Place în Jefferson. Antichitățile mele sunt mai bune decât ale lui Lucy. A făcut cu ochiul. Și fiindcă Jolene ne este ca o fiică, pot să-ți dau un preț mai bun decât orice preț ți-ar oferi Lucy.

— Iar eu sunt Dotty Beauchamp. Accentul sudist al lui Dotty a devenit mai puternic. Sunt o fată din Louisiana, de pe partea cealaltă a lui Big Cypress Bayou și sunt proprietară la Topsy Gator. Te-am văzut de câteva ori în

barul meu. Întotdeauna stai pe ultimul scaun, la întuneric, nu-i așa, *chère*?

— Da, doamnă. Asta fac.

Jolene era complet răvășită. Într-o clipă erau gata să o răstignească pentru că-l lăsa pe Tucker să stea acolo, iar o secundă mai târziu flirtau cu el. Pentru Dumnezeu! Trebuie că ele aveau 70 de ani sau chiar mai mult, iar el nu avea nicio zi peste 37.

— Ar trebui să vă lăsăm să vă întoarceți la muncă, a spus Dotty făcându-i evident cu ochiul lui Jolene. Și având în vedere că n-o să ai bani vineri seara, ne mutăm întâlnirile pentru duminică după-amiaza.

Și-au împins scaunele în spate și au pornit-o spre vestibul. Lucy a oprit la cuierul copac ca să-și ia haina, iar Tucker s-a grăbit să o ajute să se îmbrace. S-a încruntat la el și i-a scuturat un deget sub nas.

— Piei, diavole! Aproape că m-ai păcălit cu felurile tale viclene, dar îl recunosc pe dracu' când îl văd și n-o să mă ademenești cu șiretenia ta. Jolene, când îți dai seama că ce faci e greșit, îți împachetezi lucrurile și vii să locuiești cu mine. O să te conduc spre Iisus și salvare, a declarat Lucy.

Tucker a chicotit în timp ce se dădea în spate și o ajuta pe Flossie să-și îmbrace haina de un roșu aprins.

— Vă mulțumim pentru fursecuri.

— Cu plăcere. Succes la renovare. Flossie a îmbrățișat-o scurt pe Jolene și i-a șoptit: Sper că știi ce faci.

— Puteți veni oricând, a spus Jolene. Dacă mă anunțați cu o oră înainte, o să am fursecurile gata.

Tucker a luat ultima haină din cuier și a ținut-o pentru Dotty.

— A fost o plăcere reală să vă cunosc, doamnelor.

Dotty l-a împuns în braț.

— Drăguțule, nu-ți face tu probleme din cauza lui Lucy. O să-și găsească un iubit în câteva săptămâni și o s-o lase baltă cu religia.

Jolene s-a lăsat pe ultima treaptă de jos și a răsuflat ușurată când Tucker a închis ușa în spatele doamnelor. Într-un dormitor era dezastru. Holul de la etaj era în haos. Nu ar fi reușit să pună la loc nici măcar lucrurile alea, dacă el s-ar fi răzgândit și nu ar mai fi cumpărat jumătate de han.

Tucker s-a așezat lângă ea și și-a sprijinit antebrațele de genunchi.

— Deci lucrezi într-un bar?

— De la 21 de ani. Până atunci am fost chelneriță. Cât de mult ai auzit?

— Am ajuns când Lucy îți oferea un loc de muncă la ea, ca să nu mai lucrezi într-un bar.

— Deci ai auzit aproape tot. O să lucrez la bar vineri și sâmbătă noaptea. Înțeleg că bei puțin în weekend.

S-a ridicat în picioare.

— O să-mi mai iau două fursecuri și o cană de cafea cu mine la etaj. Și, drăguță, beau mult sâmbătă noaptea.

— Atât timp cât putem să ne-nțelegem. Jolene s-a ridicat în picioare și s-a îndreptat spre bucătărie. Acum am putea să facem o pauză de 15 minute și s-o numim gustarea de la jumătatea dimineții.

— Ai sirop de ciocolată? A urmat-o în bucătărie.

— Pentru fursecuri, cafea sau lapte?

— Lapte, și pe urmă îmi înmoi fursecurile în el.

Doamnele îl numiseră suflet chinuit. Jolene se uita pe furiș la el în timp ce scotea siropul de ciocolată. Era păcat că-și pierduse soția așa brusc. S-ar fi putut să nu-și revină niciodată, dar ea cu siguranță nu era nerăbdătoare să aibă de-a face cu un alt alcoolic de weekend – cum fusese mama ei sau ultimul prieten inutil pe care-l avusese.

Tucker nu și-ar fi imaginat-o niciodată pe Jolene drept barmaniță. Poate învățătoare sau chiar casierită la bancă. Nu era suficient de înaltă ca să fie barmaniță, în primul rând, și era mult prea drăguță. Bețivii ar fi făcut-o să plângă imediat.

Cu siguranță lucrase într-un loc gen Southern Comfort^[2], un bar de la clubul privat din Tyler. Putea să și-o imagineze într-un astfel de loc. Tatăl lui Melanie era membru și Tucker se dusese cu el acolo o dată, după un meci de golf. În acea noapte la bar servea o roșcată înaltă care flirtase cu un bărbat în costum din trei piese. Își amintea bine pentru că bărbatul își scosese verigheta și o înfundase în buzunar.

S-a uitat în jos la propria verighetă și a simțit un nou val de vină. De fiecare dată când era în aceeași cameră cu Jolene, ceva îi încălzea inima înghețată. Nu avea de gând s-o trădeze pe Melanie dându-i voie altei femei să-i ia locul. Melanie îi spusese ca întotdeauna când lucrează cu unelte să-și scoată verigheta, dar pur și simplu nu era în stare s-o facă.

— Chiar că ești tăcut, a spus Jolene.

— Mă gândeam la ele. A terminat laptele și a dus paharul la mașina de spălat. Ce grup de femei ciudate. Una este religioasă, una este agitată și cealaltă este proprietara barului din zonă.

— Sunt prietenele cele mai bune ale mătușii de pe vremea când erau niște copilițe, înainte să cumpere magazine de antichități și să primească drept moștenire un bar.

Jolene a turnat două cești de cafea și i-a dat lui una.

— Soțul lui Dotty, Bruce, a murit cu ani în urmă. Niciuna dintre ele, inclusiv mătușa mea, nu a avut copii. Cred că asta le-a apropiat atât de mult și ăsta e motivul pentru care plecarea mătușii în excursia asta lungă a lăsat un asemenea gol în viețile lor. Ea a cam fost cea care a ținut grupul împreună, mai ales după ce Dotty a păstrat barul și după moartea soțului ei. Nu m-aș mira dacă Lucy ar fi în faza religioasă în aceeași măsură din cauză că-i e dor de mătușa pe cât este din cauză că nu demult i-a murit iubitul.

Sprâncenele lui Tucker s-au ridicat, iar fruntea i s-a încrețit.

— Încă are iubiți, la vârsta ei?

— Lui Lucy îi plac bărbații – Jolene a ridicat din umeri dar plecarea mătușii cu siguranță e grea pentru ea. Toate au aproape 70 de ani, deci asta este o schimbare dramatică în viețile lor.

— Mătușa ta a locuit aici tot timpul cât a fost măritată?

— Nu doar cât a fost măritată, toată viața, punct. Bunicii ei au fost proprietari aici. Când au murit, i-au lăsat hanul tatălui ei. Tocmai se căsătorise, iar el cu soția lui au avut-o pe mătușa Sugar în anul următor. Au transformat hanul în pensiune imediat după ce ea s-a născut. Bunicul i-a pus porecla Sugar când era mică și așa a rămas. Când a murit, i-a lăsat pensiunea lui Sugar și suma echivalentă de bani mamei mele.

Vocea blândă și melodioasă a lui Jolene îl alina pe Tucker, așa că a continuat să pună întrebări. Nu era chiar așa de interesat de trecutul ei. Din punctul lui de vedere, ar fi putut să-i citească Biblia sau cartea de telefoane.

— Ce părere a avut mama ta despre asta?

— Nu i-a plăcut niciodată aici, așa că n-a deranjat-o deloc. Ea și mătușa Sugar au ținut întotdeauna legătura, chiar dacă n-au fost prietene, mai ales pentru mine, cel

puțin așa spunea mama. Ești gata să te întorci la muncă? Am destulă energie să te ajut să scoți ultima mobilă și pe urmă putem ridica mocheta.

Tucker și-a pus vasele murdare în mașina de spălat vase.

— Ai frați sau surori?

Ea a scuturat din cap.

— Nu, și amândoi părinții mei au murit. Tot ce-a rămas din familia mea suntem eu și mătușa Sugar. Tata a făcut un infarct când aveam 16 ani și mama... Jolene a ezitat pentru câteva secunde. Mama a devenit dependentă de pastile și alcool. A murit din cauza unei supradoze când aveam 20 de ani.

Apoi a plecat din bucătărie.

Durerea din vocea ei îi amintea de ceea ce simțea el când se gândea la iubita lui Melanie. A putut să audă suferința și durerea din vocea lui Jolene și a simțit un val nou de vinovăție, dar el cel puțin nu făcea rău nimănui cu chefurile din weekend.

— Din considerente de rudenie, locul ăsta ar trebui să fie al tău. Tucker a urmat-o în sus pe scări.

— Dar din cauză că a muncit pe rupte și a lucrat drept ghid pentru pescuit în anii mai slabi, unchiul Jasper ar trebui să aibă dreptul să îi dea jumătate unei rude de sânge de-a lui – chiar dacă nu mi-a plăcut niciodată Reuben și în continuare aș vrea să-l împușc, așa e corect.

— De ce nu ți-a plăcut Reuben? Tucker a ridicat de un capăt al spălătorului.

— A fost întotdeauna arogant și e un bleg. Nici măcar nu-și pune singur momeala când mergea la pescuit. În afară de asta, mă trăgea de cozi de fiecare dată când avea ocazia, dădea vina pe mine dacă ceva se spargea – Jolene a ezitat – și când aveam 12 ani, m-a încolțit în camera tehnică și și-a băgat mâna sub fusta mea.

— Nu l-ai omorât?

— A avut grijă mătușa Sugar și de atunci am venit în vizită în perioade diferite. Uite ce e, cred că este nesigur și furios fiindcă nu-și găsește locul, dar mie tot nu-mi place de el.

„Ar fi trebuit să-i ofer cu 10 mii mai puțin”, s-a gândit Tucker.

Capitolul șase

Tucker a ajuns cu zece minute mai devreme la întâlnirea din acea zi de vineri și Belinda l-a invitat la ea în birou. Stătea la masa ei în fața unui teanc de hârtii și dădea din cap către un tip care era deja așezat.

— Tucker Malone, acesta este Reuben McKay. Reuben, el este Tucker. Sunteți pregătiți să finalizați această tranzacție? S-a hotărât vreunul dintre voi să se retragă?

Reuben s-a ridicat în picioare și a întins mâna.

— Sunt gata să semnez.

— La fel și eu.

Tucker cunoscuse băieți de șase ani care strâneau mâna mai ferm decât omul din fața lui.

Reuben s-a așezat, și-a scos ochelarii și i-a șters cu o batistă elegantă pe care a scos-o din buzunar. Ochii i se învârtteau prin încăperea ca și cum i-ar fi fost frică să se uite direct la cineva. Pregătirea de polițist a lui Tucker a intrat în acțiune și ar fi pariat pe orice că Reuben fusese agresat în copilărie. Asta ar fi explicat de ce era așa de rău cu Jolene – căuta pe cineva pe care să-l terorizeze ca să se simtă puternic. Ar fi vrut să-i smulgă scaunul de sub fund pentru că fusese rău cu Jolene. Nimeni nu merită să fie agresat, cu atât mai puțin Jolene. Tucker se pricepea să evalueze caractere, iar femeia aia era bună, dulce, muncitoare, era ușor să te înțelegi cu ea și mai avea o întreagă listă de alte calități, inclusiv drăguță, bună de sărutat...

„Ooo! Melanie este soția mea, Jolene este parteneră de afaceri.”

Belinda a deschis un dosar și s-a uitat printre pagini. Tucker s-a așezat într-un scaun de la capătul biroului, de unde putea să-l studieze pe Reuben, ca să-și mute gândul de la Jolene. Bărbatul stătea picior peste picior și îl mișca încontinuu pe cel drept. Era așa de nervos, încât avea aerul că ar fi putut să o ia la fugă în orice clipă. Tucker avusese de-a face de multe ori cu astfel de bărbați la interogatorii și de obicei erau vinovați de mai mult decât că sâcâiseră o fată.

— Totul e în ordine, a spus Belinda. Reuben poate să semneze primul, sub linia galbenă. A împins documentele în fața lui și s-a întors cu fața la Tucker. Am înțeles că ți-

ai mutat rulota pe proprietate și tu cu Jolene ați început să lucrați la renovare.

Reuben a chicotit și s-a uitat la amândoi cu un aer înfumurat.

Tucker și-a strâns mâinile pumn.

— Ce-i așa de amuzant?

— Ai grijă când te asociezi cu femeia aia, a spus Reuben.

Mâinile lui Tucker s-au relaxat. S-a sprijinit de spătar și și-a pus o gleznă pe genunchi.

— Serios? De ce?

— Nu a realizat nimic niciodată. S-a dus să lucreze într-un bar imediat ce a avut vârsta legală, iar mama ei a fost o drogată cu probleme cu alcoolul, nu știai? Reuben a scuipat vorbele ca și cum ar fi avut un gust neplăcut. Așchia nu sare niciodată departe de trunchi.

Era rândul lui Tucker să râdă. Reuben s-a oprit din scris și s-a uitat la el.

— Ți se pare amuzant?

— Nu e nevoie de prea multă experiență de detectiv ca să-ți dai seama din ce copac ai sărit tu, a răspuns Tucker.

— OK, băieți! Belinda a ridicat puțin vocea. Puteți face concurs de răutăți dacă vreți, dar nu la mine în birou. Sunteți aici ca să semnați niște documente, să transferați bani și apoi să plecați. Dacă după aia vreți să însângerați străzile cu bătaia voastră, vă privește.

Reuben și-a încleștat fălcile, a terminat de semnat hârtiile și i le-a împins Belindei.

— Tucker, tu semnezi sub linia roșie cât eu îmi calculez comisionul pentru ca Reuben să-mi poată scrie un cec.

Tucker spera că adăugase câțiva dolari pentru prostie. A semnat peste tot unde trebuia să semneze, după care i-a înmănat cecul pe care îl adusese, completat cu suma asupra căreia căzuseră de acord. S-a ridicat în picioare și și-a așezat pălăria de cowboy pe cap.

— Am terminat?

— Da, ai terminat. O să duc hârtiile la tribunal să le depun în numele tău. Poți să iei copiile săptămâna viitoare.

Tucker s-a întors către Reuben.

— Vreau să-ți mulțumesc pentru că mi-ai vândut jumătatea ta din Hanul cu Magnolii. Eu și Jolene intenționăm să-l transformăm într-o afacere înfloritoare și

sunt fericit că am jumătate din el. Poate într-o zi o să rezervi o cameră pentru weekend ca să vezi ce ai ratat.

După care a afișat cel mai luminos zâmbet fals al lui.

— Nu paria pe asta. Urăsc locul ăla. Întotdeauna l-am urât și o să-l urăsc. Singurul lucru bun acum este că sunt compensat pentru toate acele săptămâni îngrozitoare pe care mama mă obliga să le petrec în mlaștina aia infestată de țânțari.

— Fiecare cu părerea lui. Tucker și-a ridicat pălăria în semn de salut către Belinda. Ne vedem prin zonă.

Apoi s-a uitat în jos la Reuben, care era în continuare așezat.

— Dar adevărul este că-mi imaginez că Jolene o să fie fericită să nu te mai vadă niciodată, după felul în care te-ai purtat cu ea în copilărie.

— Asta a fost nepoliticos, a mormăit Reuben în timp ce Tucker părăsea încăperea.

Tucker a chicotit și a continuat să meargă.

Jolene a băgat capul pe ușă la Topsy Gator.

— Ești ocupată?

Dotty s-a uitat în sus și i-a făcut semn din spatele casei de marcat.

— Nu la fel de ocupată cum o să fiu diseară. Ce te aduce pe aici?

— Tucker semnează hârtiile și eu nu sunt pregătită să-l văd pe Reuben pe trotuar. Așa că, având o jumătate de oră liberă, m-am gândit să trec pe aici să văd dacă mi-ai pregătit contractul să-l semnez.

Dotty a scos două foi de sub bar.

— Îl am aici. Îți ia cam două minute să-l completezi și apoi totul e în ordine. O să fie plin diseară. Știi, dacă aș fi avut o duzină de fete care ar fi arătat așa bine ca tine și care ar fi avut ochi frumoși ca ai tăi, aș fi intrat în afacere cu escorte și m-aș fi putut pensiona acum zece ani.

Jolene a izbucnit:

— Da, sigur. Mătușa Sugar te-ar fi trimis la mănăstire și dacă doar te-ai fi gândit la asta.

— Nu-i așa? Mă bucur că mă ajuți diseară ca să nu mai fie nevoie să-mi epuizez picioarele mele scurte alergând pe aici, a râs Dotty, privind către Jolene.

— Deci vom fi foarte ocupate, ha?

Jolene a completat hârtiile și i le-a dat înapoi.

— O, drăguță, pentru început, că e primul weekend din lună. Așa că oamenii au avut parte de familie pe tot timpul sărbătorilor. Toată lumea e gata să se distreze puțin. Nu mă deranjează să fie multă lume. Sper doar să avem bețivi veseli și nu unii răi.

— Cei veseli dau bacșișuri mai bune, așa că sunt de partea ta. Ar trebui să plec. Am vrut doar să trec pe aici să văd ce mai faci.

— Și cum merge treaba la han? a întrebat Dotty înainte ca Jolene să alunece ușor de pe scaunul de bar.

— Grozav, dar arată ca naiba. Am depozitat mobila pe hol. Mocheta e ridicată și în scurt timp ne ducem la depozitul de cherestea ca să cumpărăm ce ne trebuie pentru pereți, să construim o baie și o debara. Jolene a pornit spre ușă. Ar trebui să vii să vezi cum arată înainte și după.

— Vin duminică, ai uitat?

Dotty a pus hârtiile deoparte și s-a așezat dintr-un salt pe teigheaua barului.

— Sunteți bine-veniți oricând. Nu trebuie să aștepți serile în care ești programată să lucrezi ca să te oprești aici. Câteodată mă simt singură în timpul zilei. Din cauza asta îmi petrec timpul cu Flossie și Lucy la magazinul de antichități destul de des. Dacă nu sunt aici, mă găsești acolo.

— Mulțumesc și același lucru e valabil și pentru vizitele tale la han.

Jolene i-a făcut semn cu mâna peste umăr înainte să plece.

S-a urcat în camionetă și a ascultat postul local de muzică country în timp ce se îndrepta spre oraș. A lăsat motorul să meargă când a parcat în fața biroului de avocatură. Așteptându-l pe Tucker să se urce pe scaunul pasagerului, a fost surprinsă când a văzut-o pe Flossie. Jolene a stins radioul.

— Ei, bună dimineța!

— Tucker e înăuntru și finalizează tranzacția. M-am uitat de pe fereastra magazinului meu. Reuben a ajuns primul. Am crezut că o să aștepți în magazin. Unde ai fost?

— La bar să completez hârtiile pentru angajare și să vorbesc cu Dotty. Diseară este prima noapte când sunt de serviciu. Îmi imaginez că n-o să fie mare diferență față de Twisted Rope, a răspuns Jolene.

— Îți datorez scuze, a spus Flossie.

— Pentru?

— Ar fi trebuit să cumpăr eu jumătate din han. Am făcut o ofertă, dar a fost prea târziu. Belinda deja îi dăduse lui Tucker 24 de ore ca să se hotărască. Ar fi trebuit să cresc oferta cu câteva mii. Dacă n-aș fi fost așa încăpățânată, am fi fost partenere și aș fi avut banii investiți în ceva foarte drăguț, a oftat Flossie.

Jolene era destul de sigură că și în cazul în care Flossie ar fi cumpărat jumătate din han, ar fi lucrat tot cu Tucker, din moment ce era cel mai bun tâmplar din zonă, așa că situația nu ar fi fost mult diferită.

Flossie a continuat:

— Nu mi-a plăcut niciodată Reuben. A fost necioplit cu Sugar de mai multe ori decât pot să număr pe degetele de la mâini și picioare. Și pe urmă, faptul că a vândut imediat ce hârtiile au fost semnate săptămâna trecută m-a înfuriat la maxim. Nu că aș fi vrut să am de-a face cu el în fiecare zi. La naiba, în niciun caz! Dar nu aș fi vrut să câștige niciun penny mai mult decât i-a oferit Tucker.

Jolene s-a întins și a bătut-o pe umăr pe Flossie.

— Nicio supărare. Pe cine ai fi angajat pentru renovare?

— Pe Tucker, dacă aș fi putut. Este cel mai bun.

— Deci tot aș fi avut de-a face cu el în fiecare zi. Asta-i viața, Flossie. Nu te pedepsi singură, a zâmbit Jolene.

Flossie a pus o mână pe brațul lui Jolene și a strâns-o ușor.

— Semenii așa de mult cu Sugar că ar fi trebuit să fii fata ei, nu nepoata. Trebuie să plec. Intră un client în magazin și azi sunt singură.

— De ce? a întrebat Jolene.

— Janie, ajutorul meu cu jumătate de normă, are virusul ăla stomacal care tot circulă. Se întoarce mâine, a răspuns Flossie în timp ce cobora din mașină.

Tucker a ajuns în spatele ei înainte ca ea să apuce să trântască ușa.

— Nu se întâmplă des ca o doamnă drăguță să-i deschidă ușa unui cowboy zdrențăros ca mine, așa că vă mulțumesc pentru faptul că mi-ați făcut ziua frumoasă.

Flossie i-a aruncat un zâmbet strălucitor.

— Ești clar un cuceritor. Jolene ar face bine să stea cu ochii pe tine. O să venim să verificăm cum stă treaba duminică după-amiază. O să aducem mâncare pentru

toată lumea și o să ajungem după ce se termină slujba de la biserică.

— Mulțumim. Vă așteptăm cu nerăbdare.

Flossie a țâșnit pe partea cealaltă a străzii.

Tucker s-a strecurat pe locul pasagerului și și-a fixat centura de siguranță.

— Asta înseamnă că trebuie să scap de mahmureală până duminică la prânz?

— Da, exact asta înseamnă. Și... cum am spus mai devreme, nu voi tolera bețivii.

— Din cauză că?

— Mama și prietenul și asta-i tot ce spun.

— Nu am cerut niciodată ajutor cu problema mea și nu o să te afecteze pe tine.

— Ai grijă să nu mă afecteze.

Voia să știe ce se întâmplase în biroul agentei imobiliare, dar după acel schimb de replici, și-a ținut gura.

Obişnuințele de detectiv îl îndemneau pe Tucker să pună mai multe întrebări despre viața ei cu o mamă dependentă, dar, dacă ar fi vrut să vorbească despre trecutul ei, ar fi făcut-o. Avea să asculte dacă și când ea era dispusă să vorbească. Dacă nu era dispusă, era treaba ei, tot așa cum băutura era treaba lui. Seara de sâmbătă fusese seara de întâlnire a lui cu Melanie și întotdeauna se străduise s-o facă specială. Încă avea amintirile acelor zile minunate. Le merita pentru faptul că îl suporta pe el și slujba lui solicitantă. Băutura nu ștergea întotdeauna amintirile, dar îmblânzea durerea faptului că ea murise.

— Ai așteptat mult? a întrebat el când tăcerea a devenit inconfortabilă.

— Ce să aștept? s-a încruntat ea.

— La agenție. Ai spus că aveai ceva de rezolvat. Întrebam dacă a trebuit să aștepți mult până am terminat.

Ea a scuturat din cap.

— Scuză-mă, eram cu gândul în altă parte. Nu, am așteptat doar două minute și Flossie a stat cu mine.

— Nu trebuie să mă duci. Poți să mă lași la han și o să merg cu mașina mea.

După ce-l văzuse pe Reuben, voia s-o îmbrățișeze pe Jolene și să-i spună c-o s-o protejeze.

Ești prost? Jolene s-a descurcat singură atâția ani. Nu are nevoie să o protejezi tu. Are nevoie de susținerea și prietenia ta.

Vocea lui Melanie era clară și răspicată în mintea lui.

— Parteneriat, a șoptit el.

— Ce spui? a întrebat Jolene.

— Nimic. Mă gândeam la primul meu partener de afaceri.

— Ți-e rușine să fii văzut într-o mașină condusă de o femeie?

— Mă face să mă simt inconfortabil, a recunoscut el. Prima mea parteneră din poliție mă înnebunea. Utiliza tempomatul și vorbea non-stop, folosindu-și mâinile ca să spună o poveste – amândouă mâinile de cele mai multe ori și conducea cu genunchii. Am făcut o înțelegere cu următorul partener. Dacă mă lăsa pe mine să conduc, plăteam eu prima cafea în fiecare dimineață. Preferam să fiu la volan decât pe scaunul pasagerului.

Jolene a tras pe marginea drumului.

— Atunci condu tu.

— Vorbești serios?

— Suntem parteneri, nu? Deci ți-e frică de păianjeni și îți place să conduci mașina. Urăsc șobolanii cu pasiune, un șoricel poate să mă bage în stop cardiac și-mi place să stau pe locul din dreapta. Nu e mare lucru. Partenerii au grijă unul de altul.

— Sună bine.

Tucker s-a dat jos și a ocolit mașina lăsând-o pe Jolene să se strecoare pe locul pasagerului. A aranjat scaunul și a pornit pe autostradă.

— Și trebuie să-ți spun, am avut același sentiment legat de Reuben ca și tine. Era așa de nervos. Am crezut că o să leșine chiar acolo. Pun pariu că a fost traumatizat și că ți-a făcut lucrurile alea nasoale ca să simtă că are niște putere și să fie mai puțin nesigur. Mi-a fost puțin milă de el până a început să vă vorbească de rău pe tine și pe mama ta.

Jolene a dat din cap.

— Știe cum să distrugă orice compasiune ai avea pentru el, nu?

— O, da.

Tucker s-a dus în ultimul loc de parcare liber din curtea depozitului de cherestea. Ar fi vrut să fie domn și să deschidă ușa pentru Jolene, dar ea ajunsese deja la jumătatea drumului spre clădire înainte ca el să reușească să-și scoată centura. Când a intrat, nu a văzut-o nicăieri.

— Blonda aceea micuță și drăguță care a întrebat unde sunt accesoriile pentru baie e cu tine? a întrebat vânzătorul, Billy Joe, arătând spre spatele magazinului.

— Da, aia e. Tucker a dat din cap. Am o listă lungă. Crezi că poți să faci o livrare în Jefferson azi? De fapt, e destul de aproape de linia de centură, nu în oraș.

— Sigur. Am avut un weekend slăbuț. Ce faci?

— Renovez Hanul cu Magnolii. Am cumpărat jumătate, a răspuns Tucker.

Credea că o să aibă un sentiment de entuziasm sau chiar exaltare fiind proprietar, dar nu se simțea cu nimic diferit față de oricare altă zi. În timp ce-i înmâna lista cea lungă lui Billy Joe, se întreba care erau sentimentele lui Jolene în acel moment. Acum erau uniți în acest parteneriat până când unul dintre ei s-ar fi săturat. Era fericită pentru că avea banii de care era nevoie pentru a aduce hanul în vremurile moderne și în același timp să-i păstreze farmecul? Ar fi putut să spună ceva, orice, dar nu o făcuse.

— Hei, ce mai ai de făcut acum? a întrebat Jolene când a ajuns în spatele lui.

— Mă duc să mă uit la toate căzile de baie și cabinele de duș. Tucker i-a atins umărul cu mâna când i-a arătat direcția și a simțit o scânteie. Nu una mare, copleșitoare, dar era incontestabilă și asta îl îngrijora.

— Practic, asta e tot ce trebuie să alegem azi. Restul listei este deja la Billy Joe.

— Cine?

— Lucrează aici. Colaborez mult cu toți angajații, a răspuns el.

Când au ajuns la panoul de prezentare, ea s-a oprit și și-a încrucișat brațele pe piept.

— Nu sunt mari diferențe, nu? ăsta e cel mai ieftin.

— Și există un motiv pentru care e așa. L-am înlocui într-un an dac-am avea mulți oaspeți. Sunt aranjate după preț. Continuă să avansezi și o să constăți diferența cu mâinile tale. Verifică grosimea placajului și, mai important, verifică ce garanție au. Gândește-te cât de des vrei să dai jos pereții și să înlocuiești cabina.

Să cumperi accesorii de baie este ca și cum ai intra într-o relație, s-a auzit vocea lui Melanie în mintea lui Tucker. Trebuie să fii sigur că aceea pe care o iei are o garanție de cincizeci de ani și nu o să se dezmembreze în timpul folosinței.

„Am avut o astfel de relație, iubito.” A rămas perfect nemișcat în speranța că ea va mai spune ceva, dar nu s-a întâmplat.

— Asta o să presupună o grămadă de instalații, a spus Jolene.

— Până terminăm, probabil o să refacem instalațiile sanitare în toată casa. Și poate și cea mai mare parte din instalația electrică.

Era puțin enervat din cauză că Jolene spulberase magia. S-ar fi putut să mai treacă săptămâni întregi până când Melanie i-ar fi vorbit din nou. Și ce a vrut să spună comentariul ăla despre relații?

Ce avuseseră ei nu se putea compara cu niște căzi de baie și cabine de duș – după nicio definiție a cuvântului.

Ceea ce am avut am avut și cel mai important este că e la timpul trecut, s-a auzit din nou vocea ei. Îți tot spun să-mi dai drumul și să mergi mai departe, Tucker.

— Nu pot, a spus el cu voce tare.

— Ce nu poți? s-a încruntat Jolene. Cu cine te cerți?

— Cu mine însumi, presupun, a bălmăjit el și a schimbat repede subiectul. Du-te la ultimul din șir. Eu pe ăsta l-aș alege. Are garanție pe viață și...

Jolene i-a pus mâna pe braț:

— OK, partener, dacă ești sigur.

— Nu îmi place foarte tare să renovez băi. Să faci una nouă nu e așa greu, dar să renovezi una într-un spațiu așa de mic e groaznic.

— Ei biiiine... a lungit ea cuvintele, atunci poți tu să cumperi lucrurile astea și eu o să mă ocup de antichități și obiectele frumoase.

— Sunt de acord, dar aș vrea să văd ce alegi înainte să cumperi, a spus el. Nu că n-aș avea încredere că poți alege lucruri grozave, dar vreau să mă asigur că se potrivesc în locurile în care vrem să le punem.

— S-a făcut.

Jolene i-a întins mâna, iar el a simțit din nou niște scânteii când i-a apucat palma micuță, iar acest lucru nu i-a plăcut deloc. Nu putea s-o înșele din nou pe Melanie – se simțise foarte vinovat de fiecare dată când avusese aventuri de-o noapte în ultimii doi ani. Oricum, nu îi ușuraseră durerea în niciun fel. Cu siguranță că nu simțise nimic pentru femeile acelea. Așa că de ce simțea scânteii acum?

Capitolul șapte

Dă-le unor nebuni amețiți niște cântece country la volum mare, câteva beri și o masă de biliard și poate lasă-i să danseze puțin și îi faci fericiți. După cum arăta parcare în acea seară de vineri, urma să fie plin la Gator.

Când Jolene a bătut la ușă, Dotty a deschis imediat.

— Am crezut c-o să ajungi mai devreme. Mai avem câteva minute până la deschidere. Vrei o *root beer*^{/81} cât așteptăm?

— Da, doamnă, cu puțină vanilie. Dar de ce să așteptăm?

Jolene și-a legat un șorț în jurul taliei ei înguste și a înfip un prosop în buzunarul de la spate.

— Intru. Având în vedere că o să fim amândouă aici în seara asta, în care capăt vrei să stai?

— Văd că ai lucrat cu mai mulți barmani.

Dotty a răsucit capacul unei sticle reci ca gheața de *root beer* și a turnat un strop de vanilie.

— Tu nu? Jolene a luat o gură mare de băutură.

— De câteva ori, dar nu a mers niciodată. Ne călcăm pe picioare prea mult. Am ținut localul doar cu ajutoarele mele care s-au schimbat în permanență de când a murit Bruce.

Jolene s-a așezat dintr-o săritură pe un scaun de bar lângă Dotty.

— Împărțim teigheaua la jumătate. Eu mă ocup de un capăt și nu trecem dintr-o parte în alta decât dacă una dintre noi are nevoie să meargă la toaletă și cealaltă nu are client. În felul ăsta nu ne încurcăm când vine vorba de persoana pe care am servit-o. Funcționezi cu jetoane sau se plătește pe loc la comandă?

— Pe loc.

— Cum ținem casa? a întrebat Jolene. La Twisted Rope foloseam un cod. Banda de înregistrare îi spunea proprietarului la sfârșitul serii câte băuturi fuseseră servite și cât bacșiș ne revenea fiecăruia.

— Ei bine, în acest local o să am încredere în tine, *chère*. Vindem. Suntem plătiți. Punem banii în casa de marcat și dăm rest dacă este nevoie. Bacșișul intră la noi în buzunar și nu-l numărăm până nu se termină seara, i-a spus Dotty.

— Asta presupune multă încredere. Aș putea să te fur pe față.

— Dar nu o vei face, sau o să te părăsc mătușii Sugar, a spus Dotty zâmbind.

— Măi, ce dură ești, don'șoară Dotty!

— A trebuit să fiu, cu munca asta. O să deschid ușa acum. Tu du-te la capătul celălalt al barului, iar eu o să stau în jumătatea asta. Pregătește-te pentru prima aglomerație.

— Mulțumesc. Jolene a îmbrățișat-o pe Dotty. Pentru că nu le-ai lăsat pe Flossie și pe Dotty să te convingă să mă dai afară.

— Noi, Cajunii din State, trebuie să ne ajutăm unii pe alții.

Dotty s-a dat jos de pe tejghea și a traversat pardoseala de lemn.

Avea dreptate în legătură cu aglomerația. Din fericire, toată lumea și-a început seara cu sticle sau carafe de bere. Trecuse jumătate de oră înainte să comande cineva un Jack cu cola. Atunci Flossie s-a cocoțat pe un scaun din jumătatea de bar a lui Jolene și a cerut un daiquiri cu căpșuni.

— Ce naiba faci aici? După criza pe care ați făcut-o tu și Lucy fiindcă lucrez aici, mă miră să văd că pui piciorul în Gator. Jolene a pregătit băutura și a așezat-o pe bar. Flossie i-a întins o bancnotă.

— Beau un daiquiri. Ascult niște muzică și... S-a aplecat peste bar și i-a făcut semn cu degetul lui Jolene să se apropie. Mă asigur că Lucy nu-i aici. A venit un bărbat cărunt azi și a flirtat cu ea. A spus că o să treacă pe la bar în seara asta să danseze un pic.

Dotty li s-a alăturat din capătul celălalt al barului.

— Și dacă vine? Nu e treaba ei?

— La naiba, nu! E treaba mea. Flossie a gustat din daiquiri și a ridicat degetul mare aprobator. Dacă este în faza religioasă trebuie să mergem cu ea la altă biserică în fiecare săptămână – miercuri seara, vineri seara și la toate sărbătorile. Eu sunt cea care trage ponoasele, din moment ce tu trebuie să vezi de bar. Dacă Lucy nu e religioasă, trebuie să mergem la biserică doar o dată pe săptămână.

Dotty a bătut-o pe Jolene pe umăr.

— Și când este în faza religioasă, trebuie să mă trezesc devreme în fiecare duminică, pen'că unele biserici au două slujbe și ea vrea să mergem la cea de devreme. Știi

că n-o să vină aici, Flossie, fin'că știe că aş spune. Probabil este la Southern Confort.

Flossie a dat băutura peste cap în timp ce a lovit tejgheaua barului cu palma mâinii libere.

— Ei bine, la naiba, nu m-am gândit la asta. Dacă aflu că a ieșit în oraș să bea și să-și facă de cap, s-ar putea să nu mai vorbesc cu ea o lună.

— Ooo, dacă face asta, o să meargă la mai mult decât slujba de duminică să se roage pentru o recoltă slabă, a râs Doty.

— Recoltă slabă?

— Iubito, dacă arunci cu sămânța în toate părțile vineri și sâmbătă noaptea, te duci la biserică să-l rogi pe Dumnezeu pentru o recoltă slabă, ca semințele alea să nu încolțească și să crească, a râs Doty.

— Hei, drăguță, aş vrea și eu o carafă de Bud Light?

Un bărbat a fluturat o bancnotă de zece dolari deasupra capului lui Flossie. Jolene a apucat bancnota, a umplut o carafă cu bere și a dat-o mai departe printre Flossie și bărbatul de lângă ea.

— Restul?

— Nu, drăguță, ține-l tu. Apoi a făcut cu ochiul. Mersi.

Jolene a pus banii pentru carafă în casa de marcat, a înfundat restul în buzunarul șorțului și a folosit o cârpă de bar ca să șteargă băutura care se vărsase.

— Deci îl vezi pe tipul care mai are puțin ș-o dă jos pe Lucy din autobuzul cu enoriași?

Flossie s-a întors cu scaunul și a scanat încăperea.

— Nu, dar chiar c-aș vrea să-l văd. Termin băutura și plec acasă. Weekendul viitor verific la Southern Confort dacă mai zice că iese cu el.

Flossie a găsit o masă cu oameni pe care îi cunoștea aproape de spatele barului. Jolene nici nu și-a dat seama că încă era acolo până aproape de miezul nopții, când Doty i-a mai dat o sticlă de *root beer*.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că ești aici. Îți jur că n-am avut atât de mulți clienți de cinci ani. Probabil ești ca un magnet.

— Nu știu ce să zic, dar sunt fericită că nu am lucrat singură în seara asta.

— Asta este încă un motiv pentru care ar trebui să pleci de-aici și să vii să lucrezi pentru mine.

Flossie s-a așezat pe scaunul liber de la bar.

— Nu o să te muncesc așa de rău și sigur îți dau salariu mai mare.

Dotty a lovit-o cu prosopul pe Flossie.

— Ia mai termină, sau îi spun lui Lucy că ai venit s-o verifici.

Flossie a ignorat-o pe Dotty și s-a concentrat pe Jolene.

— Pregătește-mi o băutură din asta pentru drum. Flossie și-a ridicat paharul gol. Dacă tot trebuie să stau la slujbă duminică, măcar să am ceva pentru care să cer iertare.

— Poți să conduci? a întrebat Jolene.

— Scumpo, provin dintr-un șir lung de contrabandiști de alcool. Bunicu și bunica s-au mutat aici din Kentucky după ce bunicu' a făcut avere în timpul prohibiției. Rezist la băutură și pot să vând castraveți grădinarului și Lucy nu e singura care știe să satisfacă un bărbat în mai mult de 50 de feluri. Ne vedem duminică după biserică.

— Asta ar trebui să fie amuzant. Dotty a făcut o grimasă. Lucy o să vă salveze, sanctifice și dezonoreze pe tine și pe Tucker înainte să terminăm de mâncat. La naiba! Aș vrea să fi venit și ea aici în seara asta ca să nu trebuiască să merg la slujbă duminică dimineața.

— De ce nu-i spui pur și simplu că nu te duci? a întrebat Jolene.

— Nu vine la han decât dacă mai întâi mergem la biserică ca să poată să-l țină la distanță pe drăcușorul de Tucker Malone. Crede că s-ar putea s-o seducă pe ea.

Flossie a râs așa de tare încât pe obraji au început să-i curgă șiroaie de rimel negru. Jolene a râs cu ea în timp ce-i întindea un pumn de șervețele ca să-și șteargă lacrimile.

— Nu pot să cred că ai spus asta.

— Ei bine, e adevărat. Flossie și-a tamponat obrajii. E momentul s-o șterg. Se spune că trebuie să pleci când publicul râde.

— Ai grijă cum conduci și eu o să am masa pusă când veniți, a spus Jolene.

Flossie și-a pus haina și i-a făcut semn cu mâna.

— A fost plăcut. Ne vedem duminică.

O cucoană s-a împleticit până la bar. Părul negru era coafat chiar mai umflat decât al lui Dotty, iar ce rămăsese din ruj se adunase în ridurile din jurul gurii.

— Dă-mi două whisky și două cola și poți te rog să le aduci la masă? Îl vezi pe armăsarul de acolo? O să mă

danseze și o să mă ducă acasă. A bălmăjit fiecare cuvânt. Și pe urmă începe adevărata petrecere.

Jolene a turnat băuturile și i-a șoptit lui Dotty:

— Ar fi cazul să-i luăm cheile și să chemăm pe cineva s-o ducă acasă?

— Nu, n-a venit cu mașina. A venit cu un prieten și o să plece cu bărbatul ăla. Dotty a făcut semn spre cowboy-ul cu părul cărunt care stătea cu ea la masă.

— Asta se întâmplă cam o dată pe lună. Același prieten, dar de fiecare alt bărbat o duce acasă.

— Mă întreb dacă acasă o așteaptă o fiică, a șoptit Jolene.

— Îți aduce aminte de mama ta? a întrebat Dotty.

Jolene a aprobat din cap și s-a dus la bar să servească alt client. Nu se dusese niciodată după mama ei la cârciumă pentru că lucra în fiecare seară. Și mama ei nu-și vopsise niciodată părul negru și nici nu-l coafase așa, dar povestea era aceeași. Se întâmplase de câteva ori să vină cu același bărbat acasă, dar nu de multe ori. Când s-a încurcat cu cineva pentru mai mult decât o singură noapte, s-a întâmplat pentru că bărbatul îi promisese luna de pe cer.

Uitându-se la cei doi bărbați de la bar, Jolene ținea un ochi ațintit și spre femeia aceea. Lucrase într-un bar nu foarte diferit de Gator timp de zece ani și văzuse multe femei făcându-se de râs. Oare de ce își adusese aminte de mama ei în acea seară? Poate că din cauză că se întorsese în zona în care se născuse mama ei. Sau poate din cauză că avea nevoie de o încheiere a poveștii.

Dotty a atins-o pe umăr.

— Ești bine, fato?

— Da, doar amintiri care au început să mă bântuie, a recunoscut Jolene.

— Se întâmplă.

Dotty a mai atins-o o dată pe umăr și s-a întors în colțul ei de bar.

Tucker a adus fotografia lui Melanie din rulotă și a așezat-o pe noptiera de lângă pat. Lampa veche nu dădea suficientă lumină pentru citit, dar lumina foarte bine poza înrămată. S-a uitat la ea, amintindu-și de ziua în care murise. Se întâlniseră la o petrecere pe care o organizaseră niște prieteni comuni cu ocazia zilei de 4 iulie, iar poza fusese făcută un an mai târziu, când o

ceruse de nevastă în același loc. Ochii i-au obosit și până la urmă a adormit, dar Melanie nu i s-a strecurat în vise.

La ora trei s-a ridicat brusc în pat, cu fiecare nerv tensionat. Cineva era în rulotă, nu, în casă. Era în camera lui din Hanul cu Magnolii, nu în rulotă. S-a strecurat jos din pat, a tras blugii pe el și a scos pistolul din sertarul noptierei. Ținându-l în lateral, a deschis ușa dormitorului suficient cât să vadă afară. O umbră s-a mișcat spre centrul vestibulului. A ridicat pistolul și o fâșie de lumină aproape că l-a orbit.

— Ce naiba? a spus el.

Jolene s-a tras înapoi.

— Îmi pare rău că te-am trezit. Am încercat să nu fac gălăgie.

Tucker a deschis ușa complet.

— Nu pot să-ți promit același lucru pentru dațile când o să vin târziu acasă, dar o să mă străduiesc. Cum a fost prima noapte de lucru?

— Aglomerată. Am făcut 200 de dolari din bacșișuri. O să plătesc factura la curent și o să pună niște mâncare în cămară.

S-a așezat pe un scaun de la capătul mesei din vestibul și și-a scos ghetetele.

— Mi-e foame. Vrei niște cereale? Avem cu ciocolată și cu fructe.

— Sigur, a răspuns el. Lasă-mă un minut.

— Ca să pui deoparte pistolul sau ca să-ți pui o cămașă pe tine?

— Pot să rămân așa, s-a oferit el.

— S-ar putea să vărs laptele.

Jolene s-a îndreptat spre bucătărie încălțată cu ciorapi desperecheați.

— De ce? a întrebat el.

Ea s-a întors și a dat din umeri.

— Nu torn foarte bine dacă am un pistol îndreptat spre mine sau dacă sunt distrasă de pieptul sexy al unui bărbat, așa că ai face bine să pui o cămașă pe tine și să scapi de pistol.

— Da, doamnă, a spus el.

A pus pistolul înapoi în sertar și și-a tras cămașa peste cap. Jolene așeza pe masă boluri de cereale când a ajuns el în bucătărie. În minte i-a venit o imagine cu Melanie în bucătărie. O iubise din toată inima, dar bucătăria arăta ca un câmp de bătălie după ce gătea. Iar sunetul ascuțit al

alarmei de fum însemna întotdeauna că masa era aproape gata.

A scos laptele din frigider.

— Presupun că nu vrei cafea chiar înainte de culcare, nu?

Ea a scuturat din cap.

— Nu, dar la cât de obosită sunt, probabil că nu m-ar ține trează.

În cea mai mare parte a timpului au mâncat în liniște. Ea se tot încrunta și își legăna capul dintr-o parte în alta sau clătina dezaprobată la oricare ar fi fost vocile pe care le auzea în cap. Îi amintea lui Tucker de ocaziile când fusese nevoit să trateze pe Sassy pentru căpușele din urechi.

— Ești pe punctul de a face o criză sau ceva? a întrebat el.

— Nu, era o femeie la bar care... a făcut o pauză.

— Care ce?

— Mama, a spus ea. Îmi amintea de mama mea. Nu prin felul în care arăta, ci prin felul în care se comporta. Am încercat să închid acel capitol din viața mea cu mult timp în urmă, dar continuă să iasă la suprafață.

— Vrei să vorbești despre asta?

Tucker înțelegea perfect la ce se referă. Jolene a rămas tăcută atât de mult timp, încât a presupus că nu voia să spună nimic, dar apoi a început să vorbească.

— A avut un sentiment de vinovăție de când a murit tata. Probabil a făcut infarctul fiindcă era stresat, lucra două joburi ca să-i cumpere blugi eleganți și câte o mașină nouă în fiecare an. Și nici măcar asta nu era suficient. Polița lui de asigurare a plătit cărțile de credit, dar ea a pierdut mașina și casa. Ne-am mutat într-o rulotă, iar ea s-a angajat la un magazin de acolo din oraș. Sentimentul de vină a aruncat-o într-un carusel vicios de droguri, alcool și bărbați.

Și-a reumplut paharul și a continuat.

— Îmi place laptele. Nu am avut întotdeauna lapte în casă în ultimii doi ani ai ei, dar nu partidele îi lipseau. Când doctorul nu i le-a mai dat, a început să facă rost din stradă. Ieșea în fiecare sâmbătă seara. Înainte să iasă, se îmbrăca frumos și lua două sau trei pastile. Femeia din seara asta mi-a amintit de toate astea. Uram să o văd așa. Întotdeauna era...

Doar gândul că abia aștepta să se ducă la bar în seara următoare l-a umplut pe Tucker de vinovăție. N-ar fi trebuit s-o supună din nou la toate astea – nici măcar dacă erau doar parteneri de afaceri. Era o femeie bună și cu siguranță merita mai mult de-atât.

— Cât a durat până ai pierdut-o?

— Patru ani după ce-a murit tata. Dar adevărul este că am pierdut-o când doctorul i-a prescris prima cutie de pastile ca să facă față înmormântării. Întotdeauna îi plăcuseră cocktailurile și începea să bea cu mult înainte de ora cinci. Dacă amesteci asta cu suficiente pastile și... Jolene a ridicat din umeri. Am crezut că atunci când mi-am luat un job de chelneriță după terminarea orelor la școală, situația avea să se îmbunătățească.

Ceva l-a atins în inimă și pieptul i s-a încordat. În serile de sâmbătă când bea deseori prea mult, căuta o cale de a face situația mai bună, de a uita. Și totuși, rămânea agățat de fiecare amintire de-a lui cu Melanie.

Jolene a continuat:

— Singurul lucru care s-a schimbat când m-am apucat de muncă a fost că mama a plătit facturile, iar eu am fost responsabilă cu mâncarea.

„Jolene ar fi trebuit să se bucure de ultimul ei an de liceu”, s-a gândit Tucker. Întâlniri ale majoretelor. Timp petrecut cu prietenii și un băiat care ar fi fost prima ei iubire. Nu să lucreze pentru bani de provizii. Jolene merita o viață bună măcar ca să compenseze ce i se întâmplase până atunci.

— Te-ai achitat de partea ta de înțelegere? Voia să se apropie de ea, s-o îmbrățișeze, dar nu putea să se convingă să facă asta. Asta ar fi dus la altceva, iar el jurase s-o iubească pe Melanie toată viața – asta însemna și viața ei, și a lui.

Jolene a luat holurile murdare și le-a dus la mașina de spălat.

— Nu prea am avut de ales. Nu peste mult timp am început să fac ture duble în nopțile de vineri și sâmbătă și să plătesc și facturile. Salariul ei se ducea pe pastile, băutură și bilete de loterie.

— De ce ai stat? a întrebat Tucker.

— Era mama mea și aveam un acoperiș deasupra capului, chiar dacă nu aveam prieteni sau timp pentru mine. Îmi făceam temele în bucătăria cafenelei între doi clienți. Nu știu de ce mi-am amintit acum de toate astea.

Dar uram când ea ieșea în oraș fiindcă asta însemna probabil că dimineată avea să fie un bărbat străin în casă. Care ar fi mâncat ceea ce eu cumpărasem pentru noi.

Jolene și-a frecat tâmpilele cu degetele.

— Îmi pare rău, Tucker. Nu aveai nevoie de poveștile astea în miez de noapte.

— Ce se povestește în Hanul cu Magnolii rămâne în Hanul cu Magnolii, exact cum se spune despre Las Vegas.

Și-a pus o mână pe brațul ei și și-a dorit să fi putut face mai mult pentru a-i ușura suferința.

— Îți mulțumesc. Nu vei ghici niciodată cine și-a făcut apariția la bar și a stat până la miezul nopții.

Și-a pus mâinile în poală. El și-a retras-o pe a lui și a încercat să ghicească.

— Lucy cu noul ei prieten și au comandat o băutură ciudată pe care a trebuit s-o cauți în rețetar ca să știi cum s-o faci?

Ea și-a umplut din nou paharul cu lapte.

— Nu. Flossie, dar venise în speranța că o să apară și Lucy. Și n-o să ghicești de ce. Nu i-a dat timp lui Tucker să răspundă. Pentru că dacă Lucy ar fi venit la bar, asta ar fi însemnat că a ieșit din faza religioasă.

— Și nu ar mai fi trebuit să meargă cu ea la biserică, nu?

— Exact, a răspuns Jolene. Iar acum mă duc să mă culc. Nu mai pot să dorm dacă stau trează până la răsărit. Ne vedem pe la prânz și o să pot lucra câteva ore înainte să merg la bar.

— O, nu. Tucker a scuturat din cap. Eu mă opresc sâmbătă la prânz. Limita mea este de cinci zile jumate de muncă pe săptămână. Așa că poți să dormi oricât de mult. Vreau să desenez planuri pentru celelalte dormitoare, iar luni o să ne apucăm din nou de treabă.

— Cum spui tu, partenere. A pornit spre ușă, dar s-a întors înainte să iasă din cameră. Mulțumesc pentru că m-ai ascultat. Refrenul mi-a ieșit din cap acum.

— Cu plăcere, a spus el. Taxez mai mult pentru terapie. Îți trimit factura săptămâna viitoare.

— Plătesc în gătit.

— Ai gheruțe, nu?

Jolene a râs.

— Nu, domnule, aia e pisica.

Capitolul opt

Jolene a parcat aproape de ușa sâmbătă seara și a săpat în geantă până a găsit mobilul. Pusese numărul de telefon al lui Dotty în lista de apelare rapidă cu o seară înainte, așa că tot ce trebuia să facă era să atingă un buton și se făcea legătura.

— Te rog nu-mi spune că te-ai răzgândit sau că nu vii în seara asta, a spus Dotty.

— Deloc, a răspuns Jolene. Am parcat afară. Îmi deschizi, te rog?

— Sunt pe drum, a spus ea.

Jolene s-a strecurat afară din camionetă, a băgat telefonul în buzunarul de pe coapsă al pantalonilor și și-a agățat poșeta de umăr. Nici n-a apucat bine să ocolească mașina, că a văzut-o pe Dotty făcându-i semn din ușa.

— Intră înainte să te ducă vântul peste baltă până în Louisiana, și știm ce înseamnă asta, a râs Dotty.

— Mi-ar fi greu să plec, nu?

— Ai ghicit, scumpo. Tata își iubea statul de baștină aproape la fel de mult ca mama.

Dotty a traversat podeaua în spatele ei.

— Ca și tatăl meu. Vorbea mult despre Louisiana.

— Unde sunt îngropați? a întrebat Dotty.

— Eu, mătușa Sugar și unchiul Jasper le-am împrăștiat cenușa în Golful Mexic, lângă Panama City Beach. Au mers acolo în luna de miere și am vrut să-i duc într-un loc în care au fost amândoi fericiți, a răspuns ea. Știi ce faci când viața îți dă lămâi? Adaugi tequila.

Dotty a pocnit din degete și a făcut trei mișcări de salsa.

— Sau le arunci la gunoi și faci o prăjitură de ciocolată, a chicotit Jolene.

— Acum vorbești pe limba mea. Iubesc ciocolata. Dotty a pornit să traverseze podeaua. Dacă e să ne luăm după parcare, asta, se pare că ne așteaptă încă o noapte plină. Presupun că s-a dus vorba că am o barmaniță sexy.

— Ei, haide, a zâmbit Jolene.

— Ăsta-i adevărul, *chère*. Vin să încerce să te convingă să pleci acasă cu ei.

Dotty a deschis ușa și a început prima rundă de aglomerație. În primele cinci minute s-au umplut toate scaunele de la bar, iar tonomatul cânta fără oprire. Jolene

umplea carafele de bere în timp ce se auzea cântecul lui Blake Shelton „Kiss My Country Ass”^[9]. De fiecare dată când rostea versurile din titlu, toată lumea din bar ridica paharul și cânta.

— Avem o adunătură gălăgioasă în seara asta, a spus Dotty.

— Așa se pare. Unde e Bubba?

Jolene s-a uitat prin bar după portarul care fusese în seara precedentă.

— A sunat că nu vine în seara asta. Îl vezi pe băiatul ăla mare din umbră de lângă ușă? E Mickey și mi-a promis că o să stea o vreme.

Jolene s-a uitat în direcția aceea. Deși Mickey nu era înalt, avea aerul că ar fi putut să doboare unul dintre luptătorii plini de mușchi pe care îi vedeai la televizor.

— Nu e ce te așteptai? a întrebat Dotty.

— Arată ca și cum ar putea să se descurce, a răspuns Jolene.

— Da, poate, a spus ea zâmbind.

Jolene a început să șteargă barul.

— Și știi asta pentru că?

— Are reputație la câteva baruri din zonă că este un portar bun. Problema e că nu-i place să stea prea mult într-un loc. Dar cred că s-a combinat cu o femeie, i-a spus Dotty.

Jolene a pregătit un Jack cu cola pentru un client.

— Asta-i treaba lui. Atâta timp cât păstrează puțină liniște aici, e tot ce ne interesează, nu?

— Amin! Dotty a ridicat degetul mare. Mă gândeam când l-am angajat că o să-ți ceară o întâlnire.

— Ha! E adevărat că-mi amintește oarecum de primul meu prieten. Eu aveam 13 ani și el 14. A fost primul care m-a sărutat. Bunica lui l-a adus în vara aia la han cu ea pentru o săptămână.

— Sugar a știut? a întrebat Dotty.

— Nu, nu i-am spus, a răspuns Jolene.

— Câți ani aveai când ai avut primul prieten adevărat?

— Șaisprezece. Chiar după ce a murit tata, dar ne-am despărțit după două luni. Voia să beau. Și nici atunci nu mă atingeam de băutură. Tu când ai avut primul prieten?

— Asta e o poveste pentru mai târziu, a spus Dotty.

În bar a intrat un nou grup de clienți care le-a întrerupt conversația cu zgomotul pe care-l făceau. Jolene s-a întors și le-a văzut pe Lucy și pe Flossie așezându-se pe

două scaune la bar imediat ce ocupanții lor s-au ridicat și s-au îndreptat spre ușă. Lucy avea părul proaspăt aranjat și purtau amândouă blugi, ghete și cămăși de cowboy cu ținte din sidef.

— Cu ce vă servesc, doamnelor?

— Două chestii d'alea de i-ai făcut lui Flossie aseară. A vorbit toată ziua despre ele, a răspuns Lucy.

— Nu-mi vine să cred că ești aici, Lucy, a spus Jolene. Și bei?

— O băutură n-o să-mi facă rău. Iisus însuși a băut vin. Și trebuie să mă asigur că Dotty are grijă de tine cum trebuie, a spus Lucy.

— Lucy a recunoscut că i s-a pus pata pe predicatorul care a ținut slujba de înmormântare a ultimului ei iubit, a turnat-o Flossie. N-o să mai scoatem religia din ea de data asta dacă-l ademeneste între cearșafurile ei de satin.

— O, potolește-te, a spus Lucy. Mă scuzați toate. Tre' să mă duc la toaleta doamnelor.

— Ce s-a întâmplat cu bărbatul cu care trebuia să se întâlnească la bar? a întrebat Dotty când Lucy era prea departe ca să mai audă.

— A spus că a fost trimis s-o tenteze la fel cum diavolul a încercat să-l tenteze pe Iisus, a spus Flossie. Mi-e teamă că asta nu mai e o fază. S-ar putea să trebuiască s-o scuturăm puțin – o s-o facem chiar aici la bar într-o după-amiază.

— De ce aici? a întrebat Jolene.

— Pentru că, a suspinat Flossie. Nu am putea avea discuția la Hanul cu Magnolii având în vedere... s-a poticnit ea.

— Din cauza lui Tucker? a întrebat Jolene.

— Am scoate o grămadă de vin și poate niște whisky și nu vrem... Dotty a ezitat. Înțelegem de ce bea Tucker în weekend, cu moartea lui Melanie, dar...

— M-am gândit să fie mâine, după cina de duminică, a spus Flossie. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Ai vreo idee cum s-o scoatem din casă și s-o târâm aici, Jolene?

Jolene se străduia să nu dea ochii peste cap. Sigur, era trist că Melanie murise și că Tucker părea să nu poată trece peste asta, dar nu era nevoie să fie menajat. Era un om matur. Și probabil nu i-ar fi plăcut faptul că fetelor ăstora le era milă de el.

— Ați mai avut discuții din astea până acum?

Jolene a pus pe tejghea două pahare de daiquiri.

— Da. Dotty a dat din cap. Au avut una pentru mine după ce a murit soțul meu. Îmi înecam tristețea în sticla de vin. Așa că am vorbit din experiență când am spus că-i înțeleg problema lui Tucker. A venit pe aici destul de des, *chère*, aproape în fiecare sâmbătă noaptea, și bea mult. Nu deranjează pe nimeni și nu e niciodată așa de beat încât să trebuiască să-i iau cheile, dar tot nu trebuie să participe la ce urmează să-i facem lui Lucy. S-a aplecat și a șoptit: Mi s-a spus că bea mult și acasă după ce pleacă de aici.

— De ce nu termini cu rahatul ăla de „*chère*”, a spus Flossie. Ești în Texas de mai bine de 60 de ani, așa că poți să spui „scumpo” sau „iubito” ca noi ceilalți, Dotty.

— Nu te lua de mine pentru termenii mei de alint, a spus Dotty.

— Este o mare diferență între a goli o sticlă de vin și a convinge o femeie să renunțe la cineva despre care crede că este iubirea vieții ei, a spus Jolene. Și Tucker e major și vaccinat. Nu văd de ce nu puteți vorbi cu ea în timp ce luăm masa la Magnolia.

— O sticlă pe naiba! a pufnit Flossie, aproape improșcând cu cocktailul pe nas. Am golit șase sticle de vin ieftin. Ar fi fost suficient să o botezăm pe Dotty în el, la cât de mică este. Apoi s-a oprit, privind uimită în depărtare, și a arătat cu degetul.

— Vedeți cine este în capătul barului?

Jolene s-a ridicat pe vârfuri ca să vadă peste mulțime. Când a reușit să se uite, a dat ochii cu Tucker.

— Doamne Dumnezeule, a șoptit, e aici.

— Se roagă într-un bar, a râs Flossie. S-ar putea să fie nevoie să avem o discuție lungă cu Lucy și cu ea.

— Și este pe partea mea de bar, așa că nu-ți face griji.

Dotty s-a grăbit să aibă grijă de clientul ei.

Tucker a luat o gură din băutură și a clipit. Avea vedenii. Aia nu putea fi Jolene. Ea lucra la Southern Comfort. Era mult prea stilată ca să servească la bar într-o magherniță cum era Gator. A clipit din nou.

Ei bine, Dotty e proprietară aici și este prietenă cu Sugar, așa că de ce nu i-ar da de lucru lui Jolene? Melanie se întorsese în mintea lui.

La naiba! Ar fi trebuit să-i ceară mai multe detalii lui Jolene. Și-a chinuit creierii ca să-și amintească discuția pe care o auzise fără să vrea. Spusese că lucrează într-un bar

vineri și sâmbătă noaptea. Nu a spus în care bar. Făcuse o greșală de detectiv începător și presupusese că era vorba despre un club și nu de Gator. Se lăsă să alunece de pe scaun, cu gând să plece pur și simplu, dar ar fi părut ciudat și pe lângă asta, îi plăcea locul.

Dar cum rămâne cu săptămâna viitoare? i-a șoptit Melanie în minte. *Ți-am spus că nu ar trebui să folosești băutura ca modalitate de a evada.*

— Acum vorbești cu mine, a bombănit el.

Asta a fost tot ce i-a spus Melanie și, după încă un rând de whisky și cola i-a cedat scaunul unui tip care tocmai intrase în bar. L-a salutat pe Mickey în drum spre ieșire și a ocolit hanul când a ajuns acasă. A stat în camionetă câteva minute înainte să se dea jos, a intrat în rulota rece și s-a trântit pe canapea.

Într-un final a scos o duzină de creioane dintr-o cană pe care i-o dăduse Melanie și a umplut-o cu whisky. „Cine are nevoie de bar?” a șoptit el.

La un moment dat, după miezul nopții, s-a împleticit de la rulotă spre casă. Cheia a intrat în broască, dar nu s-a întors oricâte înjurături ar fi aruncat în vânt. Până la urmă și-a dat seama că încerca să deschidă ușa cu cheia de la rulotă.

— La naiba!

A găsit cheia potrivită și ușa s-a deschis.

Sassy l-a întâmpinat în vestibul și l-a urmat în dormitor.

— A fost o noapte strașnică, Sassy, fato, a bălmăjit el în timp ce-și scotea bocancii. Știai că rulota poate fi bar? Ei bine, poate. Am avut whisky. Am pus muzică la telefon până mi s-a terminat bateria și nici măcar nu a trebuit să bag bani în tonomat. Urăsc faptul că Jolene lucrează la Gator. E mult prea stilată pentru asta.

Dintr-o săritură, pisica a ajuns în pat și s-a cuibărit pe perna pe care ar fi trebuit să fie capul lui Melanie. Tucker s-a aruncat pe spate în pat și a închis ochii.

Când i-a deschis, în cameră era o lumină strălucitoare. Și-a pus ambele mâini la ochi pentru a opri durerea. S-a întors pe burtă și și-a acoperit capul care-i bubuia cu o pernă. Urma să fie cu siguranță o zi foarte, foarte lungă și avea nevoie de cafea – multă.

A dat perna la o parte și și-a azvârlit picioarele pe marginea patului. Cu ceva între un geamăt și un mormăit, s-a ridicat în picioare și s-a întins după blugi, după care

și-a dat seama că dormise îmbrăcat. S-a târâit spre bucătărie pentru prima cană de cafea, cu Sassy urmându-l îndeaproape.

— Bună dimineața, a spus Jolene veselă.

— Ce-i așa bun la ea? a mormăit el.

Jolene a tras un scaun.

— Stai jos.

— Nu înainte să-mi iau o cană de cafea.

Ea a arătat spre scaun.

— Nu cafeaua e prima. Stai jos.

— Nu sunt câine, a protestat el, dar s-a lăsat pe scaun.

— Primești o singură dată faimosul meu tratament împotriva mähmurelii. Dar o singură dată, așa că notează-l, sau poți să suferi de-acum înainte. Doamnele vin pentru prânz și o să avem o discuție cu Lucy despre felul în care se comportă. Nu îți trebuie o durere de cap.

A apucat un borcan de miere și a turnat din el o linguriță plină.

— Deschide gura și ia asta ca pe un medicament.

— O să vomit, a protestat el.

Ea a apropiat lingurița de buzele lui. Avea de ales: ori deschidea gura, ori mierea i-ar fi curs pe cămașă. Nefiind sigur că avea altă cămașă curată până să-și spele rufe, a deschis gura. Mierea era așa de dulce încât într-adevăr aproape l-a făcut să dea afară, dar a reușit totuși s-o înghită.

— Asta se presupune că funcționează mai bine decât cafeaua?

Nu avea nevoie de ea să facă pe șefa și avea propriul tratament pentru mähmureală – multă cafea neagră, după care două aspirine.

— Asta e doar prima etapă. I-a întins două aspirine și o cană de cafea. Bea asta în timp ce pregătesc etapa a treia.

— În astea pot să mă încred.

A ridicat cana de cafea și a înghițit cele două aspirine cu prima gură de cafea.

Jolene și-a încrucișat brațele pe piept și l-a măsurat din cap până-n picioare.

— Trei sunt suficiente.

— Trei ce?

— Scrob din trei ouă. Trebuie să hotărăști doza în funcție de mărime. Pentru mama era suficient un ou, dar ție îți trebuie trei, a răspuns ea în timp ce spargea ouăle într-un bol. Trebuie să fii treaz, fiindcă doamnele fac azi o

intervenție pentru Lucy. Erau îngrijorate că aduc băutura din cauză că bei în weekend, dar le-am spus că o să fie în regulă.

Și-a ridicat ambele sprâncene.

— Da, doamnă.

Fiecare vorbă era învăluită în sarcasm.

N-avea nicio șansă să mănânce ouăle. Nu ar fi reușit să le țină în stomac și nici nu era nevoie ca el să fie prezent în timp ce femeile alea făceau – care era cuvântul pe care-l folosisse? A încercat să și-l amintească, dar îi zvâcneau tâmpilele. Aproape că și-a pocnit degetele de satisfacție când și-a amintit cuvântul *intervenție*.

— Crezi că faci magie, nu-i așa? a întrebat el.

— Nu, nu fac magie, dar am trăit cu un alcoolic destul ca să știu cum să tratez demonul mahmurelii. Am făcut asta de multe ori pentru mama mea, dar nu ești rudă cu mine, Tucker, așa că am s-o fac doar o dată pentru tine. Nu am prea multă compasiune pentru bețivii mahmuri, dar vreau să fii fermecător cu prietenele mele în după-amiaza asta.

Înainte ca el să fi terminat prima cană de cafea, ea pusese o farfurie cu ouă și două felii de pâine prăjită în fața lui. O mușcătură și totul i-ar fi venit înapoi, fără îndoială. Dar ca să-și demonstreze că greșește a luat gură după gură din scrob.

— Încă niște cafea? a întrebat el după ce a terminat.

— Nu încă.

— Am nevoie de cel puțin un ibric, poate două, a gemut el.

Jolene a pus o banană pe masă.

— Ultima etapă. O mănânci pe toată și apoi te duci să faci un duș cald. Când te întorci, poți să mai bei o cană de cafea.

A putut să-și simtă nasul cum se strâmbă de repulsie la gândul de a lua chiar și numai o mușcătură, cu atât mai mult de a mânca toată banana.

— Trebuie că glumești. O banană?

— Când dansul se termină, e timpul să-l plătești pe scripcar. Ai avut parte de o noapte de băut și acum ai nevoie de potasiu. Mănâncă banana și apoi du-te la duș. De obicei, aliniam toate aceste lucruri pentru mama pe bufet vineri seara. Dacă nu era trează înainte ca eu să plec pentru tura dublă de sâmbătă, știa ce să facă.

— Deci, dacă funcționează și pentru mine, data viitoare o să le găsesc aliniat pe bufet?

La naiba, era prea drăguță în dimineața aia, cu atitudinea ei de șefă. S-ar fi putut ca Melanie să aibă dreptate – era o femeie puternică și nu avea nevoie de protecția lui.

— Nu, după cum am spus, e ofertă unică, a răspuns ea și a schimbat subiectul. Ai dormit în hainele astea?

— Da. A dat la o parte coaja bananei și a luat o înghițitură mică. Nu era deloc așa rău cum își imaginase. Și după ce iese din ele, trebuie să spăl rufe. Vrei să le spălăm împreună sau separat?

— Am putea să facem economie la factura de apă și să le spălăm împreună. Ale mele sunt deja în camera tehnică. Adu-le pe ale tale și le sortăm după ce faci duș.

El a terminat banana și a împins scaunul în spate.

— Asta e ultima fază, da? Nu o să mă faci să mănânc o broască râioasă când iese din duș, nu?

— Nu m-am gândit la asta. S-ar putea să vindece mai mulți bețivi decât remediul meu. Dar, ca să-ți răspund la întrebare, da, este ultimul lucru de pe listă. Poți să bei cafea când ieși. Doamnele vor fi aici cu prânzul de duminică într-o oră și crede-mă că o să-ți se facă foame până atunci.

— Mai vedem.

S-a îndreptat spre baie, a pornit apa de la duș, după care și-a așezat fiecare obiect de îmbrăcăminte pe marginea chiuvetei pe măsură ce s-a dezbrăcat. Când a tras perdeaua ca să intre în spațiul îngust, apa se încălzise. A potrivit-o, întrebându-se cât de fierbinte ar fi fost bine s-o facă. Până în momentul respectiv, remediul nebunesc al lui Jolene funcționase destul de bine. Îi trecuse durerea de cap și nu îi era deloc greață.

Când a terminat, a ieșit în fața oglinzii care acoperea un dulăpior de medicamente de deasupra chiuvetei. După ce s-a ras, a turnat puțin after-shave Stetson în palmă și l-a aruncat pe față. Apoi și-a pieptănat părul brunet pe spate.

— E timpul să mă tund sau să-mi fac o coadă de cal. La naiba, tratamentul ăsta funcționează, mă simt bine.

S-a uitat prin crăpătura ușii, după care a alergat prin vestibul până la el în cameră, unde a dat jos prosopul. Și-a pus o pereche de blugi care ar fi trebuit călcați și a găsit o cămașă curată în sacul de rufe.

— Crezi că a venit momentul să-mi aduc toate lucrurile din rulotă, Sassy? a întrebat-o el pe pisica așezată pe perna suplimentară de pe pat.

Animalul a deschis un ochi, după care l-a închis cu încetinitorul.

— Nici măcar un mieunat firav? Am o parteneră care știe să gătească și să vindece o mahmureală. Asta e al naibii de bine!

Tucker își amintea vag despre confesiunile pe care i le făcuse lui Sassy în timpul nopții în legătură cu sentimentele lui. Nu era de mirare că era supărată. Fusesse animalul de companie al lui Melanie și cu siguranță nu voia să audă că o altă femeie își făcea loc în viața lui – chiar dacă Jolene îi dădea voie să stea pe masa din bucătărie.

Și-a lăsat bocancii în cameră și a trecut cu sacul de rufe murdare prin vestibul și sala de mese, înspre sufragerie, unde a observat-o pe Jolene cu lacrimi în ochi. Sacul a căzut pe podea cu o bufnitură.

— Este vorba de mătușa ta?

Ea a scuturat din cap și s-a întors cu spatele, în timp ce-și ștergea lacrimile.

Vocea i s-a schimbat.

— Nu, doar un cântec la radio, care...

Tucker a apucat-o de umeri și a întors-o cu fața spre el.

— Ce cântec? Ce amintire?

Ea a scos telefonul din buzunarul de pe coapsă al blugilor și a atins câteva butoane.

— Îmi amintește de mama. Era într-o cameră de hotel când a luat supradoza și melodia asta se auzea în mod repetat din telefonul ei când au găsit-o. Ar fi trebuit să fiu mai înțelegătoare cu ea, dar eram doar un copil și nu înțelegeam adâncimile tristeții.

A tras-o mai aproape și a ținut-o în brațe în timp ce ascultau melodia „Angel” cu Sarah McLachlan. Tristețea lui era foarte diferită de tristețea lui Jolene și de cea a cântăreței, dar putea să empatizeze cu durerea pe care o provoca melodia, pentru că rezultatul final era același.

— Cântecul îmi vorbește, a șoptit ea. Întotdeauna a fost așa. Îmi intră în inimă și provoacă emoții așa de profunde încât mă întreb de unde vin.

— Și mie la fel.

A trebuit să înghită de câteva ori pentru ca nodul din gât să dispară. Jolene a făcut un pas în spate, iar el și-a

simțit brațele goale.

— Ce cântec îți amintește de Hanul cu Magnolii?

Ea și-a ridicat marginea tricoului ca să-și șteargă lacrimile.

— O să crezi că sunt nebună.

— Hei, ascultam tot timpul muzică atunci când eram în forțele de poliție. Ai fi surprinsă dacă ai afla ce cântece îmi stârnesc amintiri mie.

Nu avea de gând să-i spună că nici măcar nu putea să asculte cântecul lui Jamey Johnson „Lead me home”^[10], din cauză că îl ascultasera la înmormântare.

— Mătușa Sugar ar dansa cu unchiul Jasper în jurul sufrageriei pe melodia „I Feel Lucky”^[11] a lui Mary Chapin Carpenter. Când aud melodia asta, mă gândesc ce îndrăgostiți erau și cum nu aveau nevoie să iasă din hanul ăsta ca să... a făcut o pauză. Nu sunt sigură cum să explic.

— Poate hanul chiar este magic.

Tucker s-a întins după telefonul ei și a pus „I Feel Lucky”, l-a așezat pe tejghea și a întins o mână.

— Îmi acordați acest dans, don’șoară Jolene?

Ea și-a pus o mână într-a lui și pe cealaltă pe umăr. Dansa foarte bine. Când a depărtat-o într-o răsucire și a adus-o înapoi la pieptul lui, nu și-a ieșit din ritm nici o dată. Când s-a terminat cântecul, rămăseseră amândoi fără suflare, iar ea nu mai avea lacrimi în ochi.

În momentul acela și-a dat seama că Jolene era mai mult decât o parteneră de afaceri. Era prietena lui, prima prietenă pe care și-o făcuse de la moartea lui Melanie. A studiat-o din priviri aruncate pe furiș.

Era cu siguranță ceea ce se definea drept dinamită în pachete mici. Suferise așa de mult de la o vârstă fragedă și totuși era bună, dulce și cea mai muncitoare femeie pe care o cunoscuse. Cu siguranță ar fi fost prietenă bună cu Melanie.

— Pariez că mătușa Sugar și unchiul Jasper au dansat așa peste tot. N-am mai făcut asta de mult timp. Mi-a plăcut, a spus ea în timp ce s-a așezat pe masă.

— Da, a fost. Va trebui să facem asta mai des.

Columbus, Georgia.

La cinci zile după ce plecaseră din Jefferson, Jasper și Sugar ajunseseră la granița statului Georgia. Sugar s-a

trezit la miezul nopții și s-a dat jos din pat. Și-a turnat un pahar cu lapte, a ridicat minijaluzelele de la masa tip separeu ca să se uite la stele și și-a imaginat-o pe nepoata ei stând la masă în Jefferson la o gustare târzie înainte să meargă la culcare. Era și Tucker acolo, dar nu putea să și-l imagineze decât în blugii pătați și cămașă, așa cum era în poza pe care i-o trimisese Jolene. Era un bărbat brunet, atrăgător.

Telefonul ei era pe masă, așa că l-a ridicat și s-a mai uitat o dată la fotografie. Tucker părea fericit. S-a uitat apoi la următoarea poză, care o înfățișa pe Jolene pătată pe față. Fără să se gândească, Sugar a încercat să șteargă murdăria cu degetul.

— Doamne, mi-e așa de dor de casă. Aproape c-aș putea să plâng, a șoptit ea și a verificat ca să se asigure că nu-l trezise pe Jasper.

La ce se gândise de se hotărâse să plece din locul în care se născuse și trăise toată viața? Avea rădăcini, nu aripi. Nu voia neapărat să se întoarcă la han, dar voia să se întoarcă acasă.

Unde o să locuiești? a întrebat o voce pisăloagă din capul ei.

Cu puține atingeri ale tastelor telefonului, a ajuns la agenția de imobiliare Dixie Realty. În doar câteva minute a găsit mai multe locuri potrivite. Ea și Jasper nu aveau nevoie de o casă mare. Una micuță, cu două dormitoare ar fi fost de ajuns. Acum Jolene avea locul ei și prietenele lui Sugar nu veneau să-și petreacă noaptea la ea.

Când a văzut listată casa vecină cu a lui Flossie, lacrimile au început să-i curgă pe obraji. Fusese în casa aceea când era fetiță. Poate că era o casă mai veche, dar fusese bine întreținută. Voia să locuiască acolo, să fie vecină cu Flossie, dar asta nu era decât un vis fantezist. Lui Jasper i s-a frânt inima când Reuben a vândut jumătatea lui de han. Sugar nu putea să-i frângă inima din nou. O viață nomadă fusese visul lui de ani și ani, așa că ea trebuia să strângă din dinți și să treacă peste dorul de casă, de dragul lui.

Capitolul nouă

— Vă rog să scuzați mizeria, renovăm, a spus Jolene în timp ce deschidea ușa înainte ca măcar doamnele să fi apucat să bată.

Era fericită să le vadă. Faptul că o luaseră sub aripile lor protectoare și o făcuseră parte din lumea lor însemna pentru Jolene mai mult decât și-ar fi putut ele imagina.

— Asta chiar că e ceva, ar spune Sugar. M-a sunat aseară și se pare că Jasper e mai bine acum. Lucy a adus înăuntru o cutie care era plină cu o mâncare ce răspândea o aromă delicioasă. Am adus o caserolă cu fasole verde, niște orez și salată.

Flossie a intrat în urma ei cu un aparat de gătit la temperatură scăzută.

— Am gătit faimoasele mele chiftele. Încă sunt furioasă pe Reuben pentru ce a făcut, dar sunt fericită că nu e aici.

Dotty încheia șirul.

— Îmi place mai mult să gătesc la cuptor decât pe aragaz. Cum am mai spus, pot să gătesc, tot așa cum pot curăța băi la bar, dar asta nu înseamnă că-mi place vreuna din aceste activități. În orice caz, contribuția mea e întotdeauna desertul. Azi avem prăjitură de ciocolată.

Tucker a luat cutia de la Lucy.

— Ei bine, totul miroase minunat. Mor de foame. Jolene mi-a pregătit la micul dejun doar un scrob și niște pâine prăjită.

— Nu mi-e deloc milă de tine. Ar fi trebuit să înveți să gătești, a afirmat Lucy.

— Nu știu să gătesc pentru că învățam cum se pune tapetul și se repară dușumele și lucram un program nebunesc de detectiv. Felul trăgănat de a vorbi al lui Tucker era mai pronunțat decât fusese vreodată. Nu am avut timp să le fac pe toate și pe lângă asta, am mâncat mult fast food. În orice caz, sunt recunoscător când niște doamne texane drăguțe ca dumneavoastră îmi aduc prânzul de duminică.

— Nu încerca să mă duci cu vorba, băiete. Lucy i-a scuturat un deget sub nas. Și nu am vrut să-i dau rețeta asta lui Sugar, așa că să n-o ceri. Este o rețetă veche de familie din ținutul Cajun de sud.

— Dar dacă ar fi fost predicator? I-ai refuza rețeta unui om al bisericii? a întrebat Dotty.

— Nu i-aș refuza nimic lui Dumnezeu. Mi-a salvat sufletul, a spus Lucy.

— O să-ți dau rețeta mea de chiftele. Sugar a găsit-o într-o carte de bucate vechi de-a mamei ei și o facem de ani întregi, a zâmbit Flossie.

Dotty și-a aplecat capul într-o parte.

— Mă mir că participi, Lucy. Știi că au câte juma' de bere la bord și dacă ai de gând să ne ții predici despre păcatele noastre, ar trebui să pui în practică ceea ce predici. Și apropo, era cumva un daiquiri virgin ce ai băut aseară la Gator?

— O, taci! a mârâit. Doar pentru că mi-am reevaluat poziția față de bunul Dumnezeu după moartea lui Ezra, nu înseamnă că nu pot să beau un cocktail sau să mănânc niște chiftele cu puțină bere.

— Nu ai fost prea mult în doliu. Deja ai pus ochii pe alt bărbat, a spus Dotty.

Lucy a ridicat nasul în vânt.

— Ezra ar vrea să fiu fericită.

— Lucy, așa ai făcut în ultimii douăzeci de ani, a spus Flossie. Îți găsești un iubit. Moare sau se desparte de tine. Trebuie să mergem la toate bisericile din oraș ca să te pui bine cu Dumnezeu. E timpul să te oprești. Ne place biserica noastră, unde am mers toate de când eram copii.

— Dar dacă nu e biserica potrivită în care Domnul să audă cum mă căiesc pentru comportamentul ușuratic pe care l-am avut cu un bărbat? a întrebat Lucy în timp ce ajuta la așezarea mâncării pe masă.

— Dumnezeu poate să te audă și dacă te rogi în toaletă la Gator. Și când te căiești, nu trebuie să faci din nou tâmpenia pentru care te căiești, a spus Dotty.

Lucy a amenințat-o cu degetul.

— Nu ai niciun drept să-mi ții predici. A trebuit să facem o intervenție ca să te scăpăm de alcool după ce a murit Bruce.

— Tocmai asta îmi dă dreptul, *chère*, a răspuns Dotty, folosind termenul de alint.

— Don'șoară Lucy? Tucker a tras un scaun pentru ea.

— Îți mulțumesc și, Jolene, spun rugăciunea.

Tucker le-a ajutat pe Flossie, Dotty și Jolene să se așeze înainte să-și ocupe locul din capul mesei.

În momentul în care el s-a așezat, Lucy și-a lăsat bărbia în piept și și-a sprijinit fruntea în mâini.

Dotty a dat ochii peste cap către Flossie, care le-a făcut cu ochiul și a zâmbit.

„Tatăl nostru cel milostiv din ceruri întru slava cerească”, a început Lucy și a continuat două minute bune înainte să binecuvânteze mâncarea cu un „Amin”.

— Dacă e rece mâncarea, e vina ta, a spus Dotty.

— Dar Dumnezeu e fericit că ne-am rugat, a răspuns Lucy.

Flossie și-a împins scaunul în spate, s-a dus în bucătărie și s-a întors cu o sticlă de vin.

— Aproape că am uitat de asta. Jolene, scumpo, ne torni tu?

— Stai puțin, a spus Dotty. Țsta este primul nostru prânz cu Jolene la Hanul cu Magnolii. Hai s-o facem cum trebuie. S-a dus la dulapul cu porțelanuri din colțul sălii de mese și a adus patru pahare cu picior.

— Cu plăcere.

Jolene a turnat vin pentru cele trei doamne. Când a ajuns la paharul lui Tucker, acesta l-a acoperit pe-al lui cu palma.

— Nu îmi prea place vinul, dar am o bere în frigider. Mai vrea cineva una, dacă tot sunt în picioare? a întrebat el.

— Lucy nu poate să bea. Și nu ar trebui să bea nici vin. Îl beau eu pentru ea. S-ar putea să nu-și primească aripile și haloul dacă bea și vin, și bere, a spus Dotty.

Lucy s-a uitat la ea.

— Ai putea să-ți ții gura acum ca să ne bucurăm de o cină plăcută. Și Tucker, mi-ar plăcea o bere. Vin cu mâncarea și bere cu prăjitura de ciocolată.

Flossie i-a șoptit lui Jolene la ureche:

— Nu e capabilă să reziste la băutură.

Tucker s-a întors și a așezat un pahar și o sticlă de bere lângă farfuria lui Lucy.

— Eu beau direct din sticlă, dar v-am adus un pahar.

— Pot să beau din sticlă, a spus Lucy.

Tucker s-a așezat din nou pe scaun.

— Când terminăm de mâncat vă las să aruncați un ochi la ce facem sus.

— O, serios? Dotty a ridicat o sprânceană și i-a făcut cu ochiul.

Lucy și-a băut tot vinul în timp ce se împărțea mâncarea.

— Dacă o să aveți gânduri indecente, o să am nevoie de încă un pahar de vin ca să trec de ziua asta cu grație. Și nu-mi place că toate vreți să-mi spuneți cum să-mi trăiesc viața, la ce biserică să mă duc și că sunt o recidivistă în a cere iertarea lui Dumnezeu.

Jolene s-a întrebat dacă mama ei își ceruse vreodată iertare sau își continuase viața fără să-i pese pe cine afecta în această călătorie. Oare își dăduse seama sau măcar îi păsa că îi frângea inima fiicei ei? Jolene o vedea pe mama ei dansând în rulotă cu muzica dată la maximum, fie la radio, fie pe CD-player. Era deja drogată din stradă, înainte să se ducă în cele mai mizere baruri și să adauge și alcool la toată combinația. Aproape fără excepție venea cu un bărbat nou acasă de fiecare dată. În timp ce se duceau în dormitor, cei doi se sprijineau unul de altul ca să nu cadă și chicoteau.

— Acum, iubito, a început Flossie să-i vorbească lui Lucy ca unui copil. Știi că nu faci față bine la două pahare de vin. Ți-ai aduci aminte cum a fost ultima oară când ai luat prea mult la bord?

— Aia n-a fost din cauza vinului, a fost din cauza medicamentului pe care-l iau pentru tensiune. Pot să vă bag pe amândouă sub masă, a declarat Lucy. Mai toarnă-mi unul, Jolene. O să le demonstrez acestor sceptice că rezist foarte bine la băutură.

Jolene a ridicat sticla și a întins-o peste masă.

— Îmi pare rău, don'șoară Lucy, e goală.

— Am văzut două sticle în traista aia uriașă pe care o cari peste tot.

— Nu, *chère*, adică scumpo, un pahar și o bere e limitată. Va trebui ca Jolene să-ți ia cheile dacă bei mai mult. Gândește-te la toți îngerii din ceruri care vor plânge dacă din nou calci strâmb. Ai mers drept doar două săptămâni, a spus Doty.

Privind în urmă, Jolene ar fi fost bucuroasă dacă mamei ei i-ar fi părut suficient ca să-și pună problemele deoparte și să fie mamă sau chiar prietenă. Înainte ca soțul ei să moară, Elaine fusese așa absorbită încât nu avusese prea mult timp pentru fiica ei. Singurul lucru pe care îi plăcea să-l facă împreună era să cumpere haine, așa că Jolene avea câteva amintiri frumoase din anii aceia. După moartea tatălui, în cea mai mare parte a

timpului Elaine nu făcea altceva decât să țipe la ea fiindcă Jolene nu plătea facturile sau nu-i punea mâncarea preferată în frigider.

— Deschide sticla aia chiar acum, a cerut Lucy.

— Bine, dar m-am gândit că în seara asta te duci la biserică să flirtezi cu predicatorul. Și-a împins în spate scaunul, a dispărut în vestibul și s-a întors cu o sticlă mare de vin roșu. Ți-l dau pentru că ești prietena mea, dar tu știi foarte bine că nu poți să bei.

— Mai termină odată. Sunt fată mare și pot să hotărâsc singură ce să fac. Acum dă-mi chiftelele alea, a spus Lucy.

Dotty a deschis sticla și a așezat-o pe masă, suficient de aproape de Lucy. Apoi s-a întors la locul ei și a luat fasolea.

— Întotdeauna mi-a plăcut fasolea verde gătită în felul ăsta și nimeni nu face orezul așa de pufos ca Lucy. Nici măcar bunica mea din Louisiana, iar ea îl pregătea zilnic. Îmi aduc aminte când a venit prima oară în Texas și mâncam cartofi de două ori pe zi. Înainte de plecare mi-a spus că nu ar putea trăi într-un loc în care oamenii se hrănesc doar cu cartofi.

— Mulțumesc. Tonul lui Lucy era scăzut și puțin tensionat. Și bunica mea era de dincolo de graniță. Ea m-a învățat cum să-l fac și merge bine cu chiftelele lui Flossie.

— Da, așa e, a fost de acord Tucker.

O intervenție. Să vorbești cu cineva. Oricum s-ar fi numit, Jolene se simțea vinovată că n-a convins-o pe mama ei să se urce în mașină și să conducă până la han. Mătușa ar fi luat situația în mână și poate, poate Elaine ar fi scăpat de toate drogurile și alcoolul pe care le consuma.

— Tocmai am luat prima gură de fasole. Simt cumva condimente creole? a întrebat Jolene.

— S-ar putea să fi pus puțin, dar nu e ăsta tot secretul. Lucy și-a umplut din nou paharul și a luat o înghițitură mare. E mai bun decât data trecută. Ce este?

— Mure, a spus Dotty. M-am gândit că o să se potrivească la desert.

— Nu așa bine ca berea. Îmi place. Îmi amintește de data aia când noi patru eram adolescente și am găsit sticla de vin de căpșuni Boone's Farm în balta din spatele hanului, a chicotit Lucy.

— Am băut toată sticla, după care am clătit-o cu puțină apă și am băut-o și pe aia, a spus Flossie.

— Și tu... Dotty a făcut semn către Lucy. Tu ai fost singura dintre noi care s-a îmbătat.

— Nu m-am îmbătat. Era o chestie psihologică. Nu știam de ce cantitate era nevoie ca să te îmbeți și m-am convins singură că băusem prea mult, a protestat Lucy.

— Încă un pahar și o să devină amuzantă, i-a șoptit Flossie lui Jolene.

— Și atunci?

— O să își dea seama că nu este o persoană rea fiindcă se culcă cu iubiții ei și că ei nu mor sau se despart de ea fiindcă nu este suficient de bună la pat. Și nu o să trebuiască să mergem săptămâna viitoare la o biserică ai cărei enoriași nu-i cunoaștem, a explicat Flossie din colțul gurii.

— Ce șoptiți acolo? a întrebat Lucy.

— Încercăm să ne dăm seama ce mai e în mâncarea de fasole.

Lucy și-a ridicat nasul.

— S-ar putea să-i spun predicatorului diseară, dar vouă nu vă spun. Ați fost urâcioase azi.

— Azi e duminică și ar trebui să iubim pe toată lumea, a spus Tucker din capul mesei.

— Așa e, draguțele. Am știut că se ascunde o inimă bună în pieptul ăla sexy al tău, a spus Lucy în timp ce termina al doilea pahar de vin și își mai turna unul. Știi că a trebuit să facem o intervenție pentru Dotty?

— Da.

Tucker era foarte atent la ea.

— Lasă-mă să-ți povestesc. Bea prea mult, așa că a trebuit să luăm situația în mâini. Lucy a dat din cap la fiecare cuvânt. Știi ce am făcut?

S-a încruntat de parcă ar fi vrut să-și amintească ceva.

— Am avut o discuție lungă cu ea, dar în zilele alea nu auzise nimeni de intervenții, a spus Flossie.

— Eu spuneam povestea, s-a îmbufnat Lucy. După ce am vorbit cu ea, m-am gândit că era nevoie ca un preot să se roage pentru ea, dar era joi seara și nu era slujbă la nicio biserică.

Dotty s-a cutremurat.

— Era un predicator ambulant peste graniță, pe coclaurile din Louisiana. Aproape că mă așteptam ca preotul să scoată o găină moartă. I-am spus lui Sugar că

dacă ar fi dat drumul vreunui dintre șerpii ăia cu clopoței pe care îi avea în cușcă, aş fi înotat peste baltă, iar asta m-a făcut să nu mai beau mai mult decât un pahar de vin sau o bere pe seară. Am pus mâna pe Biblia lui Lucy și am jurat că nu o să mai beau dacă îmi promiteau că nu mă vor pune să re trăiesc acea experiență.

— Iar Lucy a spus că ar fi înotat chiar în spatele tău în baltă, a râs Flossie. Am vrut s-o duc pe Dotty la un club de striptease în loc de biserică. M-am gândit că avea nevoie de un armăsar tânăr care să se culce cu ea. Chestia cu renașterea din cort a fost ideea lui Lucy.

Lucy s-a aplecat și s-a prefăcut că-i șoptește lui Tucker:

— Pun pariu că ai putea să te angajezi într-un club de striptease.

Zâmbetul lui s-a transformat într-un chicotit.

— Am fost polițist în Dallas și pe urmă am fost detectiv. Nu cred că poliția ar fi aprobat joburile alea în care îți arăți fundul. În afară de asta, uniformă mea nu avea capse laterale care m-ar fi ajutat să o scot repede de pe mine.

— Păcat, a suspinat Flossie. Pariez că Dotty și-ar fi băgat toți banii în chiloțeei tăi tanga drăguți.

— Ba bine că nu! Dotty i-a făcut cu ochiul lui Tucker.

Tucker a luat bolul cu fasole.

— Mai vrea cineva? Dacă nu, o termin eu.

— Te rog, scumpule. Și nu le lăsa pe păcătoasele astea să te facă să roșești, a spus Lucy. A venit momentul desertului? Abia aștept să beau berea asta.

— Aduc prăjitura. Vrea cineva înghețată lângă? Știu că Sugar are întotdeauna o rezervă în congelator.

— Da, a ridicat Tucker mâna.

— Și eu, a spus Lucy.

— Vin, bere și înghețată? Dotty a dat din cap. Sigur o să-ți fie rău.

Lucy a tras adânc aer în piept și l-a scos cu o suierătură.

— Nu mai face pe șefa cu mine.

Jolene auzise aceste cuvinte și înainte, de multe ori. O implora pe Elaine să stea acasă vineri și sâmbătă noaptea, să economisească banii pentru facturi și mâncare. Și primea același răspuns „Nu mai face pe șefa cu mine”. Doar că era urmat de urletele lui Elaine care îi spunea că dacă ar fi fost o fiică mai bună ar fi iubit-o necondiționat și nu ar fi încercat să o schimbe.

— Don'șoară Lucy, dacă o să aveți o mică mahmureală, Jolene are un remediu magic. Mă sunați pe mine și vă spun cum să-l pregătiți, a spus Tucker.

Lucy a ridicat bărbia:

— Nu o să am nevoie.

Și care este diferența între ce face Tucker și ce am făcut eu?

Jolene a auzit așa de clar vocea mamei ei în minte, încât a rotit ochii prin încăpere să se asigure că nu era acolo.

În primul rând, nu are o fiică adolescentă care ar fi meritat să aibă o viață personală și care nu ar fi trebuit să se îngrijeze pentru probleme de adulți cu mult înainte de vreme, a răspuns Jolene.

A primit remediul pentru mahmureală în dimineața asta. Ce ai de spus despre asta? a combătut-o Elaine. Așa cum făcuse de atâtea ori în viața reală, Jolene a lăsat-o pe mama ei să aibă ultimul cuvânt, scoțându-și cu forța vocea ei din cap.

La un moment dat, în timpul acelei conversații mentale, Dotty adusese prăjitura și înghețata.

— O facem roată și fiecare își ia o bucată cât vrea de mare.

Lucy a răsucit capacul sticlei de bere și a luat o înghițitură mare.

— Asta îmi pregătește palatul pentru prăjitură.

După ce au terminat de mâncat, Tucker le-a făcut vânt celor patru doamne spre sufragerie împreună cu sticla de vin.

— Voi ați adus mâncarea, eu și Jolene o să strângem. Duceți-vă și prefaceți-vă că sunteți oaspeți la Hanul cu Magnoliei. Nu, nu vă prefaceți. Sunteți primii noștri oaspeți, chiar dacă nu ați petrecut noaptea aici.

— Am știut că-mi place băiatul ăsta de prima oară când l-am văzut.

Lucy a plecat cu un pahar de vin într-o mână și o sticlă de bere jumătate goală în cealaltă.

„Nimeni nu este complet bun sau complet rău. Ceea ce se vede și îi face pe oameni să pară într-un fel sau altul sunt alegerile lor.” Jolene și-a amintit ce îi spunea mătușa ei atunci când ea se plângea în legătură cu Reuben.

Se aplica asta și în cazul mamei ei dependente de droguri? Ani la rând Jolene nu reușise să găsească un

lucru bun la mama ei, după care Elaine a murit în camera aceea ieftină și împruțită de hotel. Poate dacă Jolene ar fi reușit să depășească sentimentul de vinovăție dat de faptul că nu fusese acolo cu ea și că nu putuse opri decăderea ei, ar fi reușit să se bucure de cele câteva momente bune pe care le avuseseră împreună.

Tucker a urmat-o pe Jolene în bucătărie cu un teanc de farfurii în mâini.

— Acum explică-mi ce tocmai s-a întâmplat. Mie nu mi-a arătat ca o intervenție și oricum, de ce vor să facă una?

— Este complicat. Din câte înțeleg, Lucy se simte vinovată pentru că se culcă cu bărbați, după care ei ori mor, ori o părăsesc. Cred că are legătură cu educația ei. În vremurile ei era văzut cu ochi foarte răi sexul înainte de căsătorie.

Jolene a clătît vasele și le-a pus în mașina de spălat.

Tucker s-a încruntat.

— Deci asta este ca s-o facă să renunțe la religie? De cele mai multe ori se încearcă opusul, adică să-i convingi pe oameni să devină religioși.

— În mod evident știu ele ce fac. Metoda lor a funcționat cu Dotty. Presupun că nu poți contesta ceva ce a fost deja demonstrat.

Tucker a dat aprobator din cap.

— Crezi că Lucy reușește să urce scările ca să vadă ce am făcut până acum?

— Dacă „băiatul drăguț” – Jolene a pus cuvintele între ghilimele aeriene – îi va oferi brațul lui ca s-o ia cu binișorul, sunt sigură că se va descurca foarte bine.

— A trecut o grămadă de timp de când nu mi-a mai spus cineva „băiat”, a chicotit Tucker.

— O, da, cât timp?

— Ei bine, scumpo, m-am născut în 1981. Calculează singură, a răspuns el.

— 38?

— De ziua mea, în aprilie. Tu?

— Nu mi s-a spus niciodată „băiat”. O să fac 31 în aprilie. În ce zi este ziua ta?

El a curățat resturile dintr-o farfurie în coșul de gunoi.

— 13.

— A mea este pe 29, a spus Jolene.

„Cum a putut o mamă să-i întoarcă spatele unui copil responsabil cum este Jolene?” s-a întrebat Tucker. „Cum

poate o mamă să devină dependentă când are o fiică?” Dacă el și Melanie ar fi avut copii, tot ar fi suferit la moartea ei, dar ar fi avut un motiv să trăiască.

Acum ai un motiv pentru care să trăiești, deci de ce te refugiezi în alcool? Vocea supărătoare din mintea lui părea să fie a lui Melanie.

A clipit pentru a alunga întrebarea la care nu voia să răspundă și a spus:

— Presupun că noi, în calitate de parteneri de afaceri, nu vom uita niciodată ziua specială a celuilalt, nu-i așa?

— Presupun. Jolene a zâmbit. Și acum am face bine să ne ducem acolo înainte ca odraslele noastre să se bage în ceva din care un simplu remediu pentru mahmureală nu poate să le scoată.

— Deci le-am adoptat?

— Mătușa Sugar mi-a spus să stau cu un ochi pe ele, deci cred că da. Dar nu trebuie să fii figura paternă în cazul în care nu-ți dorești asta. Ar fi bine să nu fii, fiindcă nu ești chiar cel mai bun model, nu?

Jolene a ridicat o sprânceană.

— Haide. Beau doar în weekend.

— Când sunt acasă copiii.

Jolene a trecut pe lângă el și a ieșit din bucătărie.

Din nou are dreptate. Ascult-o. Dă-mi drumul, iubittle. Ai o viață de trăit.

Tucker și-a încleștat fălcile și a urmat-o. Le-au auzit cântând înainte să ajungă în sufragerie. Vocea lui Lucy, scuipând cuvintele, se auzea cel mai tare.

— 88 de înghițituri de vin în carafă, 88 de înghițituri de vin în carafă. Iei una și dai mai departe. 87 de înghițituri de vin în carafă.

Dotty le-a făcut cu mâna de pe podea, unde stăteau așezate în cerc. Lucy a luat o gură de vin și a continuat să cânte, în timp ce celelalte două femei doar puneau sticla la gură și se prefăceau că beau.

— Au venit! a chițăit Lucy. Se vede ce au făcut la etaj.

Tucker a întins mâna către Lucy.

— Deschidem calea, don'șoară Lucy?

Când s-a ridicat în picioare, și-a băgat brațul sub brațul lui și a luat-o spre scări. Se clătina puțin, dar el văzuse și mai rău de-atât. Dacă ar fi fost o persoană care se roagă, l-ar fi rugat pe Dumnezeu să aibă grijă ca Lucy să nu cadă pe spate, fiindcă celelalte trei doamne erau chiar în urma lor. O mișcare greșită și toți cinci s-ar fi dus la vale

cu fundurile peste părul tapat, iar Dotty și Flossie ar fi sfârșit-o probabil cu șoldurile rupte.

Nu și-a dat seama că-și ținuse respirația până când n-au ajuns toți în holul de la etaj, departe de scări.

— Fiți atente. Mobila e depozitată peste tot.

Lucy a chicotit când au intrat în primul dormitor.

— Credeam că ești cel mai bun meseriaș din estul Texasului, băiete. Uită-te la cada aia de baie din dormitor. Ești nebun? Oricine știe că nu pui o cadă în dormitor.

Dotty a strecurat un braț în jurul mijlocului lui Lucy.

— Lucy, fixezi cada și faci pereții în jurul ei. Ar fi lucrarea dracului să încerci s-o strecorei pe ușă după ce au fost ridicați pereții.

Tucker s-a desprins discret de Lucy, lăsând-o în grija lui Dotty.

— O să ridicăm un perete chiar aici, unde este banda de scotch pe jos. Și folosim spălătorul de pe hol drept măsuță de toaletă. Cada și cabina de duș vor fi destul de moderne. Dar vom încerca să păstrăm aerul vintage.

— Sună minunat, Tucker, dar noi chiar ar trebui să plecăm. Nu ai întâlnire cu Îngerii Păzitori la biserică? a întrebat-o Dotty pe Lucy.

— Ba da, am, a pufnit Lucy. Și ca să știi și tu, doar vând antichități, nu construiesc case. S-a întors către Jolene. Dar arată bine. Hai să ne întoarcem în living și să mai cântăm. Mi-a plăcut mai mult decât să mă uit la căzi în dormitoare.

— Sunt sigură. Flossie i-a făcut cu ochiul lui Tucker. Faceți o treabă grozavă. Sugar ar fi așa de mândră! Îi trimiteți multe poze, Jolene?

— În fiecare zi, a răspuns ea. Fac poze înainte, în timpul și *după*. Le-am trimis zilnic și vorbesc cu ea cel puțin o dată la două zile.

— Cânt bine și o să mă rog pentru tine, l-a împins Lucy pe Tucker în piept. O să-l rog pe Dumnezeu să-ți ia dorința de a bea.

Tucker nici măcar nu a argumentat. Avea nevoie de tot ajutorul pe care putea să-l primească, dar dacă Dumnezeu ar fi vegheat, s-a gândit el, Melanie n-ar fi murit.

— Așa să faci, don'șoară Lucy.

I-a prins brațul cu brațul lui fiindcă era chiar mai îngrozit de coborârea scărilor decât fusese de urcarea lor. Dar cel puțin dacă ar fi căzut în față, l-ar fi luat doar pe el la vale.

Au ajuns la parter, unde Dotty a preluat controlul situației și a sporovăit întruna în timp ce o ajuta pe Lucy la îmbrăcat.

— Vă mulțumim pentru o vizită minunată. Abia aștept să fie gata partea de construcție și să înceapă partea frumoasă. Puteți să ne aduceți vasele duminică viitoare. Masa va fi la Flossie. Ora unu fix. Să nu întârziati. Întotdeauna am fost gazde cu schimbul pentru prânzul de duminică.

A făcut o pauză de respirație.

— Da, doamnă. Tucker și-a tras bocancii în picioare și le-a urmat la mașină ca să le deschidă poarta. Și să mă sunați dacă vă doare capul mai târziu, don'șoară Lucy.

— Scumpule, nu m-am simțit mai bine în viața mea. Aș fi vrut doar să ajungem la sfârșitul acelui cântec despre cele 99 de înghițituri de vin. Mă distram, a spus ea.

Dotty i-a făcut cu ochiul lui Tucker.

— Mulțumesc pentru tot. Sugar ar fi mândră de tine și de Jolene. Și acum, că Lucy s-a făcut criță, sperăm că o să se dea jos din caruselul ăsta în care s-a urcat. Dotty și-a coborât vocea. Câteodată e nevoie de o mahmureală bună ca să-ți dai seama că ai luat-o pe calea greșită.

De cele mai multe ori, cineva trebuie să vrea să facă un pas în viitor, mai degrabă decât să trăiască în trecut. Tu ce vrei, Tucker? De data asta i-a răsunat vocea bunicului lui în cap.

Capitolul zece

Lui Jolene nu-i venea să creadă că era din nou vineri, dar calendarul telefonului nu mințea. Ea și Tucker realizaseră în ultimele cinci zile mai mult decât credea că e posibil. Pereții băii erau ridicați, iar salonul de mese avea o gaură suficient de mare pentru o ușă în locul în care Tucker dărmase peretele pentru a monta țevi noi. În acea dimineață era sub casă și lucra la ultimele detalii ale noilor instalații. După aceea, spusese el, erau pregătiți pentru pereții de rigips.

Jolene și-a rotit capul de câteva ori pentru a scăpa de durerea din ceafă. Această muncă în construcții solicita cu siguranță organismul mai mult decât cele opt ore pe care le petrecea stând în picioare în spatele barului. Dar începuse să-și facă o idee despre cum își imaginase el de la început că va arăta hanul. Poate mătușa Sugar și unchiul Jasper urmau să se oprească să vadă îmbunătățirile în drumul lor spre California. Jolene era cea mai nerăbdătoare să se laude cu noile băi și cu toată renovarea.

Tucker a scos mâna din canalul de vizitare.

— Hei, am nevoie de o cheie franceză.

Jolene i-a pus o unealtă în mână, dar în câteva secunde, unealta a ieșit înapoi:

— O cheie franceză, nu un patent.

— Îmi pare rău. Nu mă concedia, încă învăț.

— În niciun caz, a chicotit el. Măcar nu mi-ai dat o rangă, ca ultimul meu asistent.

— Asta pentru că nu sunt asistent, sunt partener și lucrez foarte ieftin.

Când a terminat, s-a strecurat afară de sub casă pe spate, cu fața înainte. Ea stătea așezată turcește pe pământul rece cu toate uneltele așezate în fața ei, ca niște ustensile chirurgicale.

— Mamă, da' organizată mai ești! a spus el.

A ridicat o mână și a zâmbit:

— Mă numesc Jolene Broussard și sufăr de un ușor caz de sindrom obsesiv compulsiv.

Tucker s-a extras de sub casă și s-a așezat lângă ea.

— Mă numesc Tucker Malone și am de făcut o confesiune. Sunt bețiv de weekend, dar soția mea moartă îmi tot spune să nu mai trăiesc în trecut și să mă ocup de

viitor. Nu am vrut niciodată să fac asta, dar acum aş cam vrea.

— Poate ar trebui s-o ascultăm amândoi. Jolene s-a săltat în picioare. Nu am ştiut că te ocupi şi cu construcţii, şi cu instalaţii.

— Nu este partea mea preferată a renovării. Instalaţia electrică e chiar mai jos pe listă. Dar mi-am luat licenţă pentru amândouă când am început să renovez şi să vând case ca hobby.

— De ce n-ai făcut asta, în loc să mai faci şi muncă de poliţist pe deasupra?

— Bunicul a fost poliţist. Îl adoram şi voiam să fiu ca el. Dar întotdeauna mi-a plăcut şi să lucrez cu mâinile. S-a ridicat în picioare. Asta e tot în ceea ce priveşte ţevăria. Hai sus să dăm drumul la apă şi o să verific să nu fie scurgeri înainte de a acoperi gura canalului de vizitare.

Jolene a suspinat.

— ăsta o să fie procesul de fiecare dată când o să montăm o baie?

— Cam aşa. Pot să mă leg la ţevile din peretele sălii de mese, dar gaura aia n-o s-o acopăr până nu terminăm. Tucker şi-a pus cheile franceze în cutia de scule şi a intrat în casă.

— Sunt fericită că tu eşti cel care se târăşte sub casă. Eu sufăr de claustrofobie, a recunoscut ea. Şi mi-e frică de înălţime. Deşi poate nu atât că mi-e frică de locurile situate la înălţime, cât mi-e frică să nu cad de pe ele. Te ocupi şi de acoperişuri?

— Da. Nu mi-e frică să fiu la înălţime sau în locuri strâmte, atât timp cât acolo nu sunt păianjeni. Ține ăsta.

A aruncat un spray, iar ea l-a prins în aer.

— Ce este?

— Spray de gândaci.

Dotty s-a întâlnit cu ea la uşa din spate a barului în seara aceea cu o expresie îngrijorată pe figură.

— Mai sunt doar cinci minute până deschidem. Începusem să mă îngrijorez.

— Nu mi-am dat seama când a trecut timpul. Jolene şi-a pus haina şi poşeta sub bar şi a apucat un şorţ. Îl ajutam pe Tucker să ridice pereţii de rigips. Cum a mers cu Lucy? Am vrut să sun toată săptămâna, dar am fost foarte ocupaţi.

— Cred că am reușit în sfârșit s-o scoatem la lumină. A recunoscut, când era beată, că are senzația că Dumnezeu o pedepsește întotdeauna pentru faptul că face sex cu bărbați fără să fie căsătorită cu ei și că îi omoară sau îi determină să se despartă de ea. Am făcut-o să înțeleagă că nu-i așa. Va trebui să-i reamintim din când în când, dar cred că va fi mai bine. Poate să-și facă iubiți. Poate să se culce cu ei. Nu din cauza asta mor ei. Va trebui doar să-i tot reamintim. E destul de vorbăreță, dar a ținut toată mizeria asta înăuntru. Eu, Flossie și Sugar știam de ce face asta, dar a trebuit ca în sfârșit să recunoască și ea. Știi, e cam la fel ca fumatul. Până când cel care are țigara în mână nu va recunoaște că are o problemă, bătutul la cap din partea familiei sau a prietenilor nu-l va face să se oprească.

— Așa e. Jolene s-a gândit la mama ei, care nu a recunoscut nici măcar o dată că avea o problemă. Pot să fac ceva să ajut și eu?

— Nu, dar a trebuit să o sunăm pe Sugar. Am pus-o pe speaker și chiar ne-a ajutat. Trebuie să-ți spun, Jolene, Sugar a cam fost ceea ce ne-a ținut împreună. Sunt bucuroasă că putem s-o sunăm și să vorbim despre toate astea, a spus Dotty. Acum spune-mi despre Tucker. Trebuie să fi fost mahmur ca să vorbească de remediu pentru mahmureală.

— I-am spus că nu fac asta decât o dată. Nu voiam să fie mahmur când eram toți acolo, așa că i-am dat tratamentul pe care-l foloseam cu mama.

— De ce faci asta doar o dată?

— M-am simțit responsabilă pentru mama. Pentru el nu mă simt responsabilă. E ditamai omul.

Jolene i-a făcut semn lui Mickey atunci când a ieșit de la baie și și-a ocupat locul de la ușă.

A luat o cârpă de la bar și a șters teigheaua încă o dată în timp ce se gândea la afirmația pe care o făcuse. Tucker chiar era ditamai omul, dar era și un suflet tulburat. Oricum nu era treaba ei, dar în ultimele zile simțise o atracție pentru el.

„Nu! N-o să mă încurc cu cineva care este încă îndrăgostit de soția lui moartă și care bea! Dumnezeu știe că am trecut deja prin destule în domeniul ăsta – poate nu cu problema cu soția, dar cu cealaltă, da.”

Dotty i-a făcut semn lui Mikey să descuie ușile.

— E timpul să deschidem.

În câteva minute pe ring era un grup de tineri dansând „Cotton Eye Joe” în linie. Scaunele s-au umplut rapid și oamenii stăteau în trei rânduri la bar așteptând să comande.

— O să fie încă o seară aglomerată, a spus Dotty în timp ce a scos două carafe cu bere. Ar fi trebuit să angajez o barmaniță tânără și sexy cu ani în urmă.

— O, taci, a spus Jolene și a lovit-o cu șoldul.

— Și, iubito, nu-l judeca prea aspru pe Tucker. Am fost unde e el acum. Nu e ușor. Trebuie să treacă prin ceață înainte să vadă lumina.

— Nu judec. Jolene s-a întins după o sticlă de tequila Patron. Dar nu sunt paznicul lui.

— S-ar putea să fii mai mult decât paznicul lui. Tu și hanul ați putea fi salvarea lui, a spus Dotty.

— Nu știu ce să spun, dar când închidem o să-ți arăt poze pe telefon cu ce am făcut săptămâna asta. Mătușii îi place, dar pare puțin reținută când e vorba de Tucker. Ție ți-a spus ceva?

— O să se liniștească treaba imediat și-mi poți arăta atunci. Iar Sugar este îngrijorată pentru tine. Vrea să-l ajute să-și depășească problemele, știi cum e ea. Mătușă ta vede ceva bun în fiecare, chiar și în Reuben. Oricum, crede că Tucker a ajuns la Hanul cu Magnolii ca să-și dea seama că are o problemă. Dar ea și Jasper sunt enervați pe Reuben și puțin pe Tucker că i-a cumpărat partea așa repede. Dacă Reuben nu ar fi avut așa o ieșire ușoară, poate ar fi făcut un parteneriat cu tine și atunci l-ai fi putut ajuta tu pe el.

— Nu cred că Reuben poate fi ajutat. Dar știu că Tucker trebuie să meargă mai departe.

Dotty a scuturat din umeri.

— Amândoi trebuie să faceți asta.

Jolene a început să spună ceva, dar s-a oprit când a văzut-o pe Lucy împreună cu un bărbat în vârstă, distins, apropiindu-se de bar.

Lucy a ridicat o mână și s-a dus țintă spre un scaun gol de la bar.

— Bună, scumpo. Vreau să faci cunoștință cu Everett. Am venit să dansăm mai mult decât să bem, dar dacă ne-ai pregăti un daiquiri ca acela pe care ni l-ai dat data trecută mie și lui Flossie, ar fi minunat. Și – s-a aplecat peste bar – nu mă lăsa să beau mai mult de unul. Dă-mă afară și dacă doar comand încă unul.

— Bună. Everett a întins o mână peste umărul lui Lucy. Eu aş prefera un rom cu cola.

— Sunt Jolene. Două băuturi vin imediat.

— Văd o masă goală. Mă duc s-o ocup şi te aştept acolo. Everett i-a întins o bancnotă lui Jolene. Păstrează restul.

— Chiar am cântat 99 de înghiţituri de vin? a întrebat Lucy.

Jolene a încuviinţat din cap.

— Şi ai hotărât că Tucker e băiat bun şi nu este diavolul.

— M-au împins să beau ca să demonstreze că nu pot să beau de fapt, însă le iert fiindcă a fost pentru o cauză bună. Flossie şi Dotty au pornit-o, dar Sugar a fost cea care m-a pus în ordine. Simt că mi s-a ridicat o piatră de pe suflet. Lucy a luat cele două băuturi. Şi asta nu e predicatorul. Este bărbatul care a intrat la mine în magazin săptămâna trecută şi mi-a cerut o întâlnire. Ştii, nu aş fi bună ca nevastă de predicator.

Jolene a zâmbit.

— Mă bucur că te simţi mai bine şi nici măcar nu m-ai sunat pentru tratamentul pentru mahmureală.

Lucy s-a aplecat peste bar şi a şoptit:

— Mi-era prea ruşine să sun, iubito, dar dacă mai fac vreodată greşala asta, sigur o să te sun.

Everett era înalt, ca Lucy, deşirat, ca Lucy. Şi avea o mustăcioară drăguţă şi ochi albaştri neastâmpăraţi. „Lucy ar face bine să fie atentă”, s-a gândit Jolene, „sau s-ar putea să facă mai mult decât să danseze cu acest bărbat în vârstă arătos.”

Se uita la ei din când în când şi păreau că se simt bine. Dansau amândoi foarte bine, dar nu participau la dansul în linie. Niciunul dintre ei nu a venit să-şi mai comande o băutură, aşa că părea că Lucy chiar îşi învăţase lecţia, sau cel puţin deocamdată. Acum, că ea şi Dotty fuseseră amândouă supuse unei intervenţii, Jolene nu putea să nu se întrebe când urma să vină rândul lui Flossie, sau dacă i se întâmplase vreodată lui Sugar.

Jolene a intrat în bucătărie a doua zi dimineaţă arătând ca ultimul trandafir al verii peste care şi-a ridicat piciorul un ogar bătrân. Tucker a zâmbit amintindu-şi vorba bunicului lui.

— Neaţa! a mormăit ea.

Tucker a făcut semn spre cafetieră.

— Tocmai am făcut cafea proaspătă. Am băut ce rămăsese în timp ce mă gândeam ce trebuie să pregătim pentru muncă pentru luni.

Jolene și-a turnat o cană și s-a așezat la masă gemând.

— Și ce ne trebuie?

— Ar trebui să mergem la magazinul de vopsele din Marshall. Ai putea să alegi vopseaua pentru acest prim dormitor ca s-o avem la îndemână când o să fim gata s-o dăm. Mă gândesc, poate ar fi mai bine ca în loc să cojim vechiul tapet, tencuiala și șipcile, să montăm deasupra lor pereți de rigips. Dacă vrei să feminizezi lucrurile, poți pune o bordură în jurul tavanului, dar e foarte greu să pui și să întreții tapetul.

— Sună bine.

— Am putea să ne luăm un burger sau poate să mergem la o pizza pentru prânz. Fac eu cinste.

— Sună minunat. Dă-mi câteva minute să fac un duș și să mă îmbrac.

Tucker a ieșit să aștepte pe balansoarul de pe prispă și Sassy l-a urmat. Pisica s-a așezat la el în brațe și a scos un mieunat.

— Am auzit vocea lui Melanie mai des în ultima vreme, dar singurul lucru pe care mi-l spune este să merg înainte. Nu i-am urat noapte bună aseară, așa cum fac de obicei. Asta înseamnă că în sfârșit fac un pas înainte?

Pisica a închis ochii.

— Mare ajutor mai ești! Sunt zile în care nu reușesc să-mi amintesc cum arăta fără să mă uit la poza ei. Chestia asta mă sperie, Sassy.

Pisica a deschis un ochi, după care l-a închis la loc.

— Dacă nu mi-o amintesc, toți acei ani minunați pe care i-am avut împreună s-au dus pentru totdeauna, a șoptit el.

Jolene a ieșit pe prispă, iar Sassy a sărit din poala lui Tucker și s-a dus direct spre ușă.

— Presupun că nu vrea să fie lăsată afară, a spus Jolene în timp ce a pornit spre camion. Abia aștept să hotărâm ce culoare facem primul dormitor. Cred că ar trebui să fie toate diferite, dar trebuie să fie culori discrete și deschise și bordura ar trebui să conțină flori de magnolie. Dar m-am gândit să vopsim ușa din față în violet și să agățăm o coroană frumoasă de magnolii pe ea.

Mătușa Sugar a vrut să facă asta de ani întregi, dar nu au mai apucat.

— Sună bine. Putem să luăm camioneta mea, a spus el. Ea a dat din cap.

— Pe urmă putem să deosebim camerele unele de altele, denumindu-le în funcție de culoare. Cum ar fi „Avem oaspeți în camera albastră”. Dar azi nu trebuie să hotărâm decât o culoare, nu? Și ne mai gândim la ușa din față înainte să luăm o hotărâre definitivă.

— Am putea alege două culori azi. S-a grăbit să înconjoare camioneta ca să deschidă ușa pentru Jolene. În felul ăsta o să avem culoarea pregătită.

— Hai să găsim o bordură frumoasă cu magnolii și apoi să luăm șase culori care să se asorteze. Și fără draperii grele la ferestre. Trebuie să lăsăm oamenii să vadă brazii din grădină și...

Tucker a pornit motorul.

— Te-ai gândit mult la asta, nu?

— Da, m-am gândit și sunt foarte bucuroasă că poți finanța toată lucrarea, Tucker.

A fost foarte bine că au mâncat burgerii înainte să meargă la magazinul de vopsele pentru că nu era așa de simplu să alegi o bordură. Jolene a deschis trei cataloage mari cu tapete, care aveau cel puțin o duzină de borduri cu magnolii, dar nu se putea hotărî. Florile erau prea mari pe una dintre ele, prea mici pe alta și prea stilizate pe cea de-a treia.

Tucker a găsit un scaun pliant de metal într-un colț, s-a așezat și l-a sprijinit de perete în echilibru pe cele două picioare din spate. Și-a tras pălăria peste ochi și și-a încrucișat brațele peste piept. El ar fi ales o bordură în cinci minute, dar era bărbat. Melanie și Jolene aveau nevoie de mult timp pentru ca să se hotărască în legătură cu orice.

A zămbit când i-a apărut în minte o amintire legată de Melanie. O scosese la cumpărături și ea intrase și ieșise din cabina de probă încercând ținută după ținută pentru Balul de Crăciun al Departamentului de Poliție din Dallas. Stătuse pe scaun cam în același fel ca acum, doar că nu se sprijinea de perete.

S-a gândit că nu putea să le compare pe Melanie și Jolene. Una alegea o rochie; cealaltă alegea tapet. Nu semănau deloc și aveau personalități diferite. Dar fluturarea pe care o simțea în inimă când era pe lângă

Melanie era aceeași cu cea pe care o simțea lângă Jolene. Continua să se lupte cu asta, dar devenea din ce în ce mai greu să nu o recunoască.

Până la urmă Jolene s-a rezumat la șase modele și i-a cerut părerea lui Tucker. El a luat catalogul și s-a dus cu el la 50 de metri distanță de Jolene, după care l-a ridicat la înălțime.

— Așa o să-l vadă oamenii când o să intre în dormitoare. Acum cum ți se pare?

— De ce naiba nu ai făcut asta acum o oră? Am fost în agonie pentru că este cea mai importantă hotărâre pe care o vom lua. Vom vedea bordura în fiecare cameră a casei și nu te-ai gândit să faci asta? S-a uitat la el, după care la bordură. Nu aia. Ridică alta.

Și-a amintit că la sfârșit Melanie încerca să se hotărască între două rochii. Una era roșie, cealaltă era neagră. Îi spusese să le cumpere pe amândouă și să se hotărască pe care să o poarte în ziua balului. Asta a și făcut, după care a purtat-o pe cea roșie – rochia în care el se hotărâse s-o îngroape.

A ridicat ultima bordură și înainte ca Jolene să scoată măcar un cuvânt, și-a dat seama că o găsisese pe cea perfectă.

— Asta e. Cea potrivită. Va trebui să comandăm mai multă. E în ordine? a întrebat ea, mușcându-și o unghie.

S-a gândit să-i spună exact ce sumă promisese la moartea lui Melanie, dar nu a putut. Nu părea în regulă să facă asta.

— Desigur. O să comandăm cât ne trebuie. Nu i-a spus că ar fi băgat și ultimul dolar în tapet ca să aibă hotărârea luată. Acum hai să luăm o mostră și să mergem acasă.

Acasă!

Nu era suficient să spună vorbele ca să fie adevărat, nu? Sau era? S-a gândit la asta pe drum spre casierie. Devenise hanul casa lui? Și dacă era adevărat, asta însemna că se mai depărtase cu un pas de trecut? Și făcea Jolene parte din viitor? Dacă da, în ce calitate?

— Aș vrea o mostră din această bordură decorativă, a spus Jolene făcând semn spre cea din catalog.

— Dacă avem vreo mostră, e a dumneavoastră. Vânzătorul a deschis un fișier imens cu sertare și a cotrobăit prin el până a găsit ceea ce căuta. După ce se termină astea, nu le vom mai da. Clienții o să trebuiască

să comande mostre de pe internet. Din punctul meu de vedere se pierde amprenta umană. Asta e ultima.

— Mulțumesc. Va trebui să comandăm destul de multă pentru că o s-o folosim în toată casa. Putem să vă sunăm luni cu măsurile? a întrebat Jolene.

— Spuneți-mi câți metri o să vă trebuiască. O să fac eu socotelile și trimit comanda. Ar fi bine să comandați câteva role în plus pentru continuitate și urgențe.

— Mulțumesc. Acum despre vopsea. 7,5 litri din asta și la fel din asta.

Tucker a pus cele două mostre pe tejghea.

Vânzătoarea și Jolene au început o conversație despre cât de bine se potriveau cele două culori cu bordura și el și-a reținut un suspin lung. Femeile erau în stare să aibă discuții nesfârșite despre nimic. „Amestecă vopseaua și gata.”

Hei, ia vezi! Vocea lui Melanie i-a revenit în cap. Fii și tu mai înțeleghător. Nouă, femeilor, ne place să discutăm despre lucruri și să ne gândim la ele înainte să le facem. Asta e important pentru ea.

Și-a rotit ochii prin încăpere, dar a rămas nemișcat de parcă ar fi văzut un păianjen în colț. Dintre toate momentele în care și-a dorit ca ea să-i vorbească – asta nu era un astfel de moment.

„Ei bine, este un lucru important și pentru mine, dar nu trebuie să discut până la epuizare și încă și mai mult”, a răspuns el. Dacă Melanie ar fi continuat să-i apară în cap din când în când, cu siguranță ar fi reușit să scape de sentimentele pe care începuse să le dezvolte pentru Jolene.

A ascultat cu atenție, dar Melanie părăsise clădirea. Asta înseamnă că o plăcea pe Jolene? Sau era dificilă din cauza tuturor momentelor în care fusese nerăbdător când ea nu reușea să se hotărască – așa cum se întâmplase cu rochia de Crăciun?

— Nu avem timp să facem mare lucru în după-amiaza asta, așa că ce-ar fi să mergem la magazinul de antichități? spunea Jolene când Tucker a devenit din nou atent la conversație.

Pentru cât timp fusese absent oare? Evident, suficient cât vânzătoarea să amestece cincisprezece litri de vopsea, pentru că erau chiar acolo, pe tejghea. Și-a scos cardul de credit din portofel și a plătit nota, apoi a urmat-o pe Jolene afară din magazin.

— Deci? a întrebat ea. Ce zici de măsuțele de toaletă? Îmi place cum ai folosit spălătorul pe post de măsuță de toaletă în prima baie. E grozav.

Primise complimente pentru munca lui de multe ori, dar felul în care i-au strălucit ochii lui Jolene l-a făcut să zâmbească larg.

Capitolul unsprezece

Dotty s-a întâlnit cu Jolene la ușa barului în seara aceea și i-a pus o cheie în mână.

— Acum nu va mai trebui să am grijă de tine. Cum arată parcare?

— Ca și cum ne-ar aștepta o aglomerație.

Jolene și-a băgat geanta și haina sub bar.

— Deci ce se întâmplă la han în weekendul ăsta? Un lucru e sigur, Tucker e un om foarte muncitor. Se vede că încearcă să-și depășească problemele. Și apropo, și tu pari mai fericită zilele astea, a spus Dotty.

Jolene își lega un șorț în jurul mijlocului când și-a dat seama ce făcea Dotty. Poate erau toate în cârdășie.

— Dotty Beauchamp, faci pe pețitoarea?

— O, nu! Dotty și-a pus o mână pe piept. Nu eu, *chère*. Eu doar îți spun să nu trănestești ușa-n nas șansei, dacă te privește-n ochi.

— Asta a sunat à la mătușa Sugar.

— Așa ar trebui. Spunea asta tot timpul. Vrei să-mi cumperi barul? S-ar putea să-mi cumpăr o autorulotă și să merg după ea până la urmă.

— Nu, mulțumesc. Să am grijă de han va fi destul de solicitant.

— Te-a sărutat până acum? a făcut Dotty cu ochiul.

Jolene a scuturat din cap.

— Nu, doamnă.

— Crezi că o să fiți până la urmă împreună dacă rămâne prin zonă?

Dacă rămâne prin zonă – mama ei spusese asta de așa de multe ori! Dacă bogătanul ăsta rămâne prin zonă, o să mă scoată din rulota asta nenorocită. Dacă bărbatul ăsta minunat rămâne prin zonă, o să mă ducă o săptămână întreagă la Vegas. Bărbatul ăsta este directorul unei companii de transport – dacă rămâne prin zonă, o să-mi dau demisia de la slujba mea mizeră și o să pornesc la drum cu el. Și de fiecare dată când planurile cădeau, Jolene era cea care trebuia să curețe mizeria lăsată în urmă de acei bărbați. Numai gândul la asta a enervat-o din nou.

Dotty a șters niște lichid vărsat pe bar.

— Sugar vrea să fie informată la zi în legătură cu Tucker și cu tine diseară. Zice că schimbi subiectul când

te întreabă despre asta și trebuie să-i spun ceva că mi-e frică să nu întorcă mașina aia și să vină acasă.

Jolene a suspinat.

— Atunci nu-i spune nimic și poate într-adevăr se va întoarce în Jefferson. Cât despre mine și Tucker, suntem parteneri. Asta-i tot. Nu pot să mă încurc cu el, Dotty, până când nu scapă de tot bagajul ăla emoțional și chiar și așa ar fi discutabil.

— Viața e prea scurtă ca să cari după tine poveri mari. Amândoi trebuie să scăpați de trecut. Tratează-l ca pe un obiect. Cum a făcut Sugar. Ți-a dat tot ce nu încăpea în mașină și a plecat cu Jasper ca un cuplu de proaspăt căsătoriți, a spus Dotty. Chiar aș vrea să vând barul, mi-aș luat o autorulotă și un tip care s-o conducă și aș pleca. Doamne, ce dor mi-e de femeia aia! Era cea mai normală dintre noi.

— Nu e prea târziu. Pun pariu că ai putea să-i ajungi din urmă într-o săptămână, dar ți-aș duce lipsa.

Dotty a mângâiat-o pe obraz.

— Nu pot să te las acum, *chère*. I-am promis lui Sugar că o să am grijă de tine până te aranjezi. Trebuie să mă duc în capătul meu de bar acum.

Jolene era fericită că Dotty inversase capetele, dar acum se gândea la Tucker. Se întreba dacă avea de gând să rămână odată ce era gata renovarea. Sau dacă urma să se plictisească de pensiune, să-și mute rulota înapoi în Marshall și doar să-și ia banii care îi revin.

Tucker a așteptat până când Jolene a plecat la muncă în seara aceea și apoi a făcut împreună cu Sassy câteva drumuri la rulotă, aducând și restul lucrurilor de acolo. A pus totul la loc și a întins ținuta pentru întâlniri – pantaloni apretați, cămașă de cowboy apretată, bocanci lustruiți – exact ce îi plăcea lui Melanie ca el să poarte sâmbătă seara. După un duș rapid, s-a îmbrăcat, i-a spus lui Sassy că trebuia să păzească hanul până când el sau Jolene se întorceau acasă și a plecat spre bar. Doar că de data asta nu a luat-o spre nord, spre Topsy Gator, ci spre sud. Se dusesse la scufundări în pădurile de lângă linia de graniță dintre state și plănuia să meargă acolo.

„Nu contează dacă mergem într-un restaurant elegant sau ne luăm tacos dintr-o rulotă și mâncăm în parc, atât timp cât suntem împreună.”

— Nu o las în urmă, a spus el cu voce tare. Nu o să uit că sâmbătă este seara noastră de întâlnire.

A potrivit radioul pe postul preferat de muzică country și a ținut ritmul cu degetele pe volan.

Întotdeauna se gândea la Melanie când conducea spre bar sâmbătă seara. Era momentul în care își derula în minte momentele cele mai importante ale anilor petrecuți împreună. Putea să fie fiecare detaliu pe care și-l putea aminti despre nunta lor sau prima lor ceartă sau doar incidente nebunești care se întâmplaseră în timpul căsniciei lor de cinci ani. Dar în seara asta era vorba despre ultima lor noapte împreună.

Au stat afară lângă lac pe o pătură, au vorbit despre a-și mări familia, dar au decis să mai aștepte un an. Până la urmă nu era prea târziu să devii mămică și tătic când aveai treizeci și ceva de ani și încă aveau timp să aibă copiii despre care vorbiseră întotdeauna. Stelele fuseseră strălucitoare în acea noapte și fusese lună plină. Dacă ar fi știut că în 24 de ore lumea lui avea să se prăbușească, ar fi făcut altfel lucrurile.

Când a ajuns la bar nu a fost greu să găsească un loc de parcare, dar cu intrarea în bar altfel au stat lucrurile. Pe ușă era o notiță care spunea că localul este închis și e de vânzare.

Vreau tacos, nu o bere sau whisky și cola, s-a auzit atât de clar vocea lui Melanie încât Tucker ar fi jurat că mergea lângă el.

— Nu în seara asta, iubito. Am nevoie de câteva băuturi ca să-mi ascut amintirile legate de tine. Mă simt mult prea bine când sunt cu Jolene, a spus când a ajuns înapoi la camionetă. Dacă aș fi așteptat câteva săptămâni, aș fi putut fi proprietarul unui bar, nu al unei pensiuni, a mormăit în timp ce se îndrepta spre Southern Comfort. Băuturile erau mai scumpe și clientela de un rang puțin prea înalt pentru gustul lui, dar poate Melanie nu ar mai fi făcut scandal pentru tacos dacă ar fi văzut că o duce într-un loc elegant.

Nimic nu e întâmplător.

— Iar ești în capul meu. Mă amețește felul în care îmi apari și îmi dispari din minte.

S-a urcat pe autostrada care mergea spre vest.

Dă-mi drumul. Poți păstra amintirile doar dacă nu te distrug. Și este în ordine să ai sentimente pentru Jolene.

— Ar fi trebuit să merg la magazin în seara aia, a spus el.

A ascultat cu atenție, dar ea plecase. La radio a început o melodie pe care dansaseră desculți în curtea din spate într-o seară în care își luaseră burgerii la pachet și au stat acasă. A zâmbit și a așteptat. Melanie tot nu și-a făcut apariția.

Parcarea de la Southern Confort nu era la fel de aglomerată ca aceea de la Topsy Gator într-o seară de sâmbătă. A găsit un loc nu departe de intrare și s-a dus înăuntru. Era un scaun liber la bar, departe de celelalte, ceea ce era un semn bun.

„Este un loc elegant, un club, deci nu te stropși la mine, Melanie.”

— Cu ce vă servesc? a întrebat barmanul.

Puștiul abia dacă părea să aibă vârsta legală pentru a turna băuturi. Era îmbrăcat cu pantaloni strâmți și pullover. O șuviță de păr albastru îi atârna peste un ochi. Era muzică live – un pianist care avea o voce fantastică, dacă îți plăcea acel gen de muzică.

Lui Tucker nu-i plăcea. Își dorea muzică country clasică dintr-un tonomat și niște cizme care să bocănească pe podeaua de lemn.

— Un whisky dublu, simplu, a răspuns el.

— Da, domnule. Vreți să încep o notă?

Tucker a scos o bancnotă din portofel și a pus-o pe bar.

— Nu, plătesc pe măsură ce consum.

Barmanul și-a dat șuvița albastră într-o parte.

— Vă lipsește aproape un dolar.

Tucker a mai pus doi dolari pe bar.

— Păstrează restul.

A băut din whisky jumătate de oră în timp ce se gândea la ce plănuise să facă dimineață în timp ce Jolene dormea.

— Încă unul? a întrebat puștiul. Sau vreți să vă pregătesc altceva?

Melanie nu mai vorbea cu el, deci în mod evident nu-i plăcea locul.

— Nu, mulțumesc, a spus Tucker în timp ce se dădea jos de pe scaun. Noapte bună.

Puștiul a făcut un semn cu mâna.

Tucker s-a întors în mașină și s-a îndreptat spre Jefferson. Intenționase să meargă la Gator, dar, cu Melanie în gând, s-a trezit în parcarea hanului.

— La naiba! a spus el nervos, plesnind volanul. Asta e o întâlnire destul de jalnică, dacă ajungem acasă la ora 8.

Nimic nu e întâmplător. Vocea ei îi răsuna în cap.

— Asta e tot ce-o să-mi spui de acum încolo? a întrebat el.

Nimic. Întrebarea lui a rămas fără răspuns.

— Bine, ignoră-mă. Am demonstrat săptămâna trecută că nu am nevoie de bar. A intrat în casă, și-a turnat două degete de whisky, a luat băutura și s-a dus în sufragerie. Mai prietenos cu portofelul, în orice caz. Și-a aruncat cizmele din picioare și s-a așezat în fotoliu. Și mai confortabil.

A mai luat o înghițitură și a așezat paharul pe masă. Fără să-și termine băutura, l-a lăsat acolo, a urcat scările și s-a sprijinit de tocul ușii camerei la care lucrase. Urma să fie foarte frumoasă când avea să fie gata. Sassy i s-a strecurat printre picioare, dar când a ignorat-o, s-a dus în baie, a sărit în cadă și s-a făcut covrig. Cu un suspin, Tucker și-a ridicat centura cu scule și a început să îmbrace noua baie în pereți de rigips. Sassy a dormit tot timpul.

Nici măcar nu și-a dat seama că Jolene intrase în casă ori urcase scările până când nu i-a simțit prezența în spatele lui.

— Cât e ceasul? a întrebat el.

— E trecut de trei dimineața. De ce lucrezi acum? Credeam că nu faci nimic mai mult decât cele patru ore sâmbăta.

— Nu puteam să dorm.

— Mă mir. Sâmbăta trecută erai plecat când m-am întors acasă. A căscat.

— Nu, nu eram. Am ajuns acasă pe la două jumătate în seara aia. Eram adormit în camera mea când te-ai întors tu. Și-a scos centura cu scule și a pus deoparte bormașina. Asta a fost ultima bucată. După ce e finisată, putem așeza accesoriile și să facem închiderea băii.

— Ți-e foame? a întrebat ea.

— Da. Mă spăl. Mai avem vreo gogoasă din cele cumpărate acum două zile?

— Nu mai sunt proaspete, dar putem să punem niște unt pe ele și să le dăm 20 de secunde la microunde, a spus ea în timp ce cobora scările.

Tucker s-a dus la baia din capătul holului și s-a spălat pe mâini și pe antebrațe.

În timp ce cobora scările a observat că balustrada era desprinsă lângă stâlp și a făcut o notă mentală să o repare. Sassy l-a ajuns din urmă în vestibul și s-a aplecat s-o mângâie.

— Pare ciudat să fii treaz când ar trebui să fii la întâlnire.

Pisica a mieunat la el și a deschis drumul spre bucătărie, unde Tucker i-a dat câteva bucățele din gustările ei preferate.

— E plata pentru că m-ai ajutat să termin în seara asta, a spus el și s-a întors către Jolene.

— Ai făcut ciocolată caldă?

— Din aceea din pachețele. Îmi place să înmoi gogoșile în ea.

Așa îi plăcea și lui Melanie, s-a gândit el. Muia tot, și fursecurile, până și sendvișurile cu unt de arahide. Suna groaznic, dar nu era așa de rău.

— Ghici cine a venit la bar în seara asta.

Nu i-a dat timp să răspundă, ci a început să-i povestească despre Lucy și Everett.

Era ușurat că nu l-a întrebat de ce nu se aruncase pe băut în seara aceea, pentru că nu avea un răspuns și clar nu avea chef să vorbească despre asta.

— Mi se pare că fetele alea ar putea deschide un cabinet de terapie.

Lucy era vindecată și conform spuselor lui Dotty, ei îi rezolvaseră problema cu mult timp în urmă.

— Terapeuții te fac să te întorci ca să-și câștige existența, a spus Jolene. Este mai ușor să vorbești cu un străin care e obligat de lege să nu sufle un cuvânt din ce i-ai spus. Le poți spune orice și nu fac altceva decât să dea din cap și să te întrebe cum te simți. Nu-ți spun niciodată cum să rezolvi problema. Trebuie să-ți dai seama de asta singur.

A pus două gogoși pe o farfurie și le-a așezat în cuptorul cu microunde.

— Pare că vorbești din experiență.

— Am fost la un psiholog de câteva ori.

A scos gogoșile și a așezat farfuria pe masă.

— Ți-a folosit la ceva?

— Da și nu. M-a învățat că trebuie să înțeleg singură lucrurile. Nicio pastilă sau gură de alcool sau vorbit cu un străin nu ar putea ajuta. Poate altor oameni le folosește

mai mult decât mi-a folosit mie sau poate nu i-am acordat suficient timp, dar...

A scuturat din umeri.

— Am fost la terapie, a spus el și apoi s-a întrebat dacă spusese cuvintele cu voce tare.

— Pentru chestii de detectiv? Ca la televizor, când trag cu pistolul și trebuie să facă terapie înainte de a-și primi înapoi insigna și arma?

— Asta și... A făcut o pauză.

S-a întrebat dacă îl auzise, având în vedere că nici măcar nu ridicase privirea din farfurie.

— Când a murit soția mea, a continuat el, s-au făcut doi ani în toamnă. Nici pe mine nu m-a ajutat, dar nu pot să dau vina pe terapeut. Aveam un comportament destul de autodistructiv în vremea aia. Beam prea mult, am fost concediat din cauza asta și m-am hotărât să mă mut aici, având în vedere că aici a copilărit ea. Am crezut că asta o să mă ajute, dar n-a fost așa. Am început să lucrez în construcții pentru prietena ei cea mai bună, care are o agenție imobiliară. Am avut de muncă suficient.

— Încă ai un comportament autodistructiv? a întrebat ea în timp ce-și termina gogoșa.

— Doar în serile de sâmbătă. Asta era seara în care mergeam la întâlnire.

Nu-i spusese nici măcar terapeutului asta, dar era mai ușor de vorbit cu Jolene decât cu individul ăla la care îl trimisese departamentul de poliție.

— Dar am această parteneră nouă care are un tratament extraordinar pentru mahmureală și, pentru prima oară de foarte mult timp, nu voi avea nevoie de el mâine-dimineață.

— Noua ta parteneră are un tratament fiindcă a trebuit să-l folosească destul de des pentru mama ei. Jolene și-a pus mâna la gură când a căscat. Mă duc să mă culc. Nu trec pe la START, nu iau cele două sute de dolari și nici măcar nu fac un duș până mâine-dimineață. Noapte bună, Tucker!

Așa simplu, a plecat. Tocmai îi povestise despre Melanie și ea nu i a spus că o să treacă peste asta sau că timpul va ajuta – nimic din lucrurile pe care i le spuneau de obicei oamenii când el îi menționa numele lui Melanie. Ascultase – așa cum făcuse și el când Jolene i-a povestit despre mama ei. Cu siguranță nu trebuia să aibă grijă de el în fiecare weekend, așa cum făcea cu mama ei.

Dar faptul că a vorbit cu ea l-a făcut să se simtă mai bine decât se simțise în ultimele luni.

Un junghi de vină l-a lovit brusc în inimă. Nu își dorea să-i provoace vreodată lui Jolene genul de durere pe care i-o auzise în voce când povestea despre mama ei. Cu siguranță ea nu avea nevoie să aibă grijă de el în fiecare weekend așa cum făcuse cu mama ei. Era timpul ca el să-și îndrepte atitudinea și să meargă mai departe, dar gândul de a o lăsa în urmă pe Melanie nu părea potrivit, chiar deloc.

Capitolul doisprezece

— Asta nu e deloc ce mă așteptam, a spus Jolene în timp ce Tucker parca în fața casei lui Lucy duminică după-amiază. Mi-am imaginat că Lucy locuiește într-o casă cu două etaje, pictată.

— Și eu, dar asta e adresa pe care mi-a dat-o. Jolene și-a verificat telefonul și s-a uitat la numărul de pe stâlpul prispei, după care s-a întors în scaun să verifice dacă erau pe strada pe care trebuia. Totul era corect. Uite microbuzul lui Dotty și mașina lui Flossie pe alee, așa că presupun că suntem unde trebuie.

— În toți anii ăia în care ai vizitat-o pe mătușa ta, n-ai fost acasă la niciuna?

Jolene s-a încruntat încercând să-și amintească.

— Mătușa nu m-ar fi lăsat niciodată să merg la bar, iar fetele veneau mereu la han. Nu arată ca și cum ar fi casa unui vânzător de antichități, nu-i așa? Pare ciudat, dar când veneam aici, luam până și mesele de duminică la han. Mă întreb când au început să facă cu rândul.

— Poate interiorul e altfel, a spus Tucker.

În timp ce mergea pe trotuar spre prispă, Jolene s-a uitat de-a lungul străzii. Micuța casă de cărămidă a lui Lucy, construită pe ceea ce se numea în mod obișnuit plan de fermă, era ultima de pe stradă împreună cu alte trei case cam de aceeași dimensiune. Două erau vopsite în alb, și una era din cărămidă galbenă. Fiecare avea atașat un garaj pentru o mașină și un gazon bine întreținut în față. Arătau ca și cum ar fi fost construite în anii șaptezeci pe același plan de parter – prispă îngustă, garaj și o mică fereastră cu perdele prinse în lateral ca să lase lumina la interior. Case moderne din acele timpuri și destul de moderne și în prezent, totuși, nimic din cum ce și-ar fi imaginat Jolene că ar fi arătat casa unui vânzător de antichități.

Tucker a bătut la ușa din față și s-a uitat în jos la Jolene. Putea să-l simtă privind-o, așa că s-a uitat și ea în sus în ochii lui. Era ceva diferit la el în ziua aceea, ca și cum ar fi vrut să descarce o parte din povara care îi apăsa sufletul. Au început să vorbească în același timp.

— Tu prima, a spus el.

— Mă gândeam, a început ea, dar înainte să apuce să spună ceva, Lucy a deschis ușa larg și i-a poftit înăuntru.

Purta un șorț acoperit complet cu ciocolățele Hershey Kisses. Pe pieptar era brodat cu ață aurie textul „Muncesc pentru pupici”.

— Intrați. Tocmai am pus mâncarea pe masă. Mi-era poftă de pui prăjit azi, așa că am sărit peste biserică și gătim de la ora unsprezece. Și-a ridicat vocea. Au venit copiii. Pasați voi cartofii și scoateți biscuiții din cuptor, eu o să-i țin de vorbă în sufragerie.

Lui Jolene nu-i venea să-și creadă ochilor când a intrat în sufrageria micuță: o canapea de piele neagră; mese de capăt moderne, lucioase; un fotoliu din piele moale, albă, cu o pernă de un roșu aprins pe ea. Ar fi trebuit să comenteze ceva, dar nu-i venea nicio idee.

Lucy a făcut semn către fotoliu.

— Stai jos, Tucker. O să dureze cel puțin cinci minute. Ești șocată de stilul meu, nu-i așa, Jolene? Când stai toată ziua printre antichități, nu vrei să vii acasă și să te uiți în continuare la ele. Poți sta aici, la capătul canapelei, iubito. E foarte confortabilă. Și-a coborât vocea. Întotdeauna eu am fost cea mai modernă dintre noi patru. Dotty a fost cea sălbatică. Sugar era cea dulce, care ne ținea împreună, iar Flossie purta multe pălării, dar cred că era în primul rând cineva care să se ia de mine.

— Îmi pare rău, a spus Jolene. Nu am vrut să fiu prost crescută. Și crede-mă, Lucy, nici nu am crescut printre antichități în vestul Texasului. Această sufragerie arată ca sufrageria noastră de când trăia tata, doar că pielea era maro.

— Șocată și prost crescută sunt două lucruri diferite. Am cumpărat casa asta în anii '70 și m-am gândit că e bună ca primă casă. În mod evident, a fost o casă bună, punct, pentru că sunt tot aici, a spus Lucy.

— Este foarte drăguță, a spus Tucker. Îmi amintește de casa bunicilor mei din McKinney, doar că a lor avea niște teren de jur-împrejur.

— Mâncarea e pe masă, a strigat Flossie.

— Țasta e semnul nostru, a spus Lucy. Urmați-mă.

Amintirile au dat năvală în mintea lui Jolene. Casa avea practic același plan ca aceea în care crescuse. Și-a amintit pozele de familie agățate pe pereții holului. Era una cu ea la primul recital de dans la care a participat, îmbrăcată într-o ținută galbenă. Elaine hotărâse că Jolene trebuia să facă ceva care s-o scoată din carapacea ei și a înscris-o la balet. Jolene avea cinci ani în anul acela și ura

cursurile de balet, dar reprezentau niște momente în care Elaine era mândră de ea.

Stătuse în camera ei din care scosese mobila în ziua în care s-au mutat în rulotă. Dulapul din noua lor locuință era foarte strâmt, dar și-a luat toate hainele. Patul ei nu încăpea în noul dormitor, așa c-a sfârșit-o pe salteaua din debara. În timp ce se uita la pozele lui Lucy, durerea acelei zile a revenit. A încercat să dea la o parte durerea și amintirile, dar a ieșit la suprafață o poză de la petrecerea ei de 16 ani. Elaine insistase pentru o petrecere la clubul privat. Fuseseră invitați și băieți și Jolene a dansat cu unii dintre ei toată noaptea, deși abia dacă-i cunoștea. Erau băieții prietenilor lui Elaine. Iubitul ei nu fusese invitat pentru că mama ei considera că nu era suficient de bun pentru ea.

Sentimentul de pustiu al întregii seri i-a revenit lui Jolene în timp ce derula amintirile în cap. Singura amintire pozitivă era faptul că mama ei fusese fericită. Dar, bineînțeles, era și cazul să fi fost. Tatăl lui Jolene trăia și era dispus și capabil să-i ofere orice ar fi vrut, iar ea era prințesa serii la clubul privat.

— Ești în regulă? Lucy i-a pus o mână pe umăr. Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă.

— Casa ta mi-a stârnit amintiri, a răspuns ea sincer.

Și sentimentele care le însoțeau.

— Sper că amintiri bune. Lucy i-a condus în bucătărie. Tucker, tu poți sta în capul mesei, iar eu o să spun rugăciunea. Iar tu – a spus ea arătând spre Dotty – nu spui un cuvânt. Mai cred în Dumnezeu, chiar dacă n-am mers la biserică azi.

— Doar să nu dureze așa mult rugăciunea încât să se răcească puiul, a spus Dotty.

Era ca și cum ar fi avut locurile aranjate permanent, oriunde s-ar fi dus. Dotty și Lucy stăteau pe o parte a mesei. Flossie și Jolene stăteau pe partea cealaltă, iar Tucker avea scaunul regelui.

Mâncarea preferată a lui Jolene era pui prăjit gătit în casă cu toate garniturile aferente, cu toate astea nu mai mâncase de când mătușa Sugar îl pregătise ultima oară pentru ea, cu mai mult de trei ani în urmă. A început să se gândească la cele câteva – puține – vizite pe care le făcuse în Jefferson după moartea mamei ei. Programul de lucru de șase zile pe săptămână plus comisioanele pe care trebuia să le facă în cea de-a șaptea zi nu îi lăsau prea

mult timp să traverseze întregul stat Texas pentru un pui prăjit la masă. Dar o suna cu regularitate pe mătușa ei de două ori pe săptămână și întotdeauna aștepta cu nerăbdare discuțiile lor.

— Amin, a spus Lucy.

Jolene nu auzise niciun cuvânt din rugăciune, dar a spus „Amin” împreună cu Tucker, Dotty și Flossie. Stomacul i-a chiorăit în timp ce se uita la mâncare.

— A fost acum trei ani de Crăciun, a spus ea.

Dotty și-a pus un picior și o aripioară de pui în farfurie.

— Ce a fost acum trei ani?

— Ultima oară când am venit la Hanul cu Magnolii. Mătușa Sugar mi-a făcut o masă ca asta. Nu există niciun restaurant în lume care să se apropie de asta, a răspuns Jolene.

Ultimul Crăciun pe care l-a petrecut cu tatăl ei s-au dus la restaurant fiindcă mama ei nu a vrut să pregătească o cină mare pentru doar trei persoane. Ultimul Crăciun cu mama ei fusese ca o zi oarecare. Elaine își petrecuse ziua bând, iar Jolene lucrase tură dublă la un local non-stop pentru camioane. Luase mâncare pentru acasă în seara aceea, dar Elaine era deja adormită pe canapea când a ajuns ea acasă, așa că a mâncat singură.

Chiar înconjurată de prieteni și cu Tucker alături, un val proaspăt de senzație de pustietate a invadat-o – același sentiment pe care-l avusese în zilele de Crăciun pe care și le amintise. A luat câteva guri de ceai ca să împingă la vale nodul din gât.

— Apropo de mâncare bună, a spus Tucker în timp ce-și punea două linguri imense de piure de cartofi în farfurie lângă bucata crocantă de piept de pui. Dacă o să continui să mănânc prânzul duminică împreună cu voi, doamnelor, va trebui să-mi cumpăr o curea mai lungă.

— Când ai mâncat ultima oară pui prăjit gătit în casă? a întrebat Jolene în timp ce-i dădea sosul pentru friptură.

— Au fost prea multe nopți de sâmbătă care mi-au ars prea multe celule nervoase ca să pot să-mi amintesc, a recunoscut el. Dar oricând a fost, n-avea cum să fie așa bun. Este porumb proaspăt?

Tucker nu se mai îmbătase din primul weekend petrecut la Hanul cu Magnolii. Poate că prindea rădăcini și mergea înainte, chiar dacă erau pași mici. Prânzul petrecut cu bătrânele doamne era suficient cât s-o convingă pe Jolene că se străduia.

— Direct de la mine din congelator, a răspuns Flossie. Mai am o grădină micuță acasă. O să luăm prânzul acolo săptămâna viitoare.

— Grădină mică, a pufnit Doty. Are un sfert de acru adunat.

— Cum aveți timp să vă ocupați și de grădină, și de magazin? a întrebat Tucker.

— Nu are. Plătește pe cineva să aibă grijă de grădină, a pârât-o Lucy.

— Ba nu, a protestat Flossie. Eu pun la dispoziție semințele. El face munca și împărțim recolta. Are mulți prieteni cărora le dă legume proaspete, ca și mine. Asta nu înseamnă că-l plătesc. Îl ajut. Soția lui s-a îmbolnăvit și au trebuit să vândă ferma ca să facă față facturilor medicale. Ar înnebuni locuind la oraș, dacă n-ar putea să scormonească în pământ.

Jolene a început să se gândească la straturile de flori ale tatălui ei. Își petrecea ore întregi printre ele în fiecare după-amiază – le uda, le fertiliza, curăța și smulgea până și cea mai mică buruiiană. Oare îi plăcea această muncă sau era doar o modalitate de a scăpa de mama ei? Proveneau din contexte atât de diferite. El fusese crescut în Louisiana la o mică fermă, iar ea era fată de oraș din Amarillo. Se întâlniseră la o petrecere dată de niște prieteni comuni care lucrau cu el la bancă. I se spusese atunci când fusese transferat de la bancă în Texas că era doar pentru doi ani. Dar când a apărut ocazia de a se întoarce în Louisiana, a refuzat-o pentru Elaine. Îi plăcea viața la oraș. Jolene nu se gândise înainte la asta, dar poate că atunci când tatăl ei stătea printre straturile de flori, își dorea să se fi întors în lumea lui.

Flossie a împuns-o în braț.

— Unde-ți umblă gândurile, iubito? Ții coșul cu biscuiți de un minut bun.

— Îmi pare rău. Mă gândeam la tata. Nu a avut niciodată grădină, dar avea cele mai frumoase flori din tot comitatul. Jolene a pus grăbită un biscuit în farfurie și i-a dat coșul lui Tucker. Îmi place să mă murdăresc pe mâini în straturile de flori. Poate plantăm câteva la han în primăvara asta.

— Mă atrage ideea, dar acum sunt mai interesat de porumbul ăsta, a spus Tucker.

— Ajungi să te obișnuiești cu legumele proaspete, iar chestiile din conservă nu mai au gust bun, a spus Flossie.

Tucker a luat un biscuit și i-a dat mai departe.

— Am trăit din mâncare de la restaurant așa mult timp, încât două duminici de mâncare ca asta mă fac să mă simt al naibii de răsfățat.

Jolene s-a uitat puțin la el și și-a amintit ce spunea mătușa Sugar despre faptul că nimeni nu este doar bun sau doar rău. Tucker era un om bun, în ciuda bețiilor de weekend. Muncea din greu, avea simțul umorului și o inimă mare. Dar ar fi putut s-o uite pe Melanie vreodată? Problema băuturii părea strâns legată de soția lui care murise, iar asta făcea să fie complicat, dacă nu imposibil să o depășească dacă nu putea scăpa de sentimentul de vinovăție legat de moartea ei.

Cântărea încă aceste gânduri, când Flossie i-a dat un genunchi pe sub masă și i-a făcut semn spre Lucy.

— Faptul că ești cu noi ne face să ne simțim ca în vremurile când aveam serile fetelor în fiecare vineri.

Dotty a căscat.

— Sunt de acord, dar am mare nevoie să trag un pui de somn. Eu și Jolene am stat treze până la trei azi-noapte.

— O să vă ajut la curățenie și apoi putem cu toții să ne găsim câte un pat moale pentru un somn de duminică după-amiază, a spus Jolene.

— Nu e nevoie să ne ajuți, a spus Flossie. Lucy are o mașină de spălat vase foarte bună și o să facem treaba imediat. Nu uitați că săptămâna viitoare ne vedem la Flossie.

— Nu aș lipsi pentru nimic în lume, dar vă rugăm să ne lăsați să aducem ceva, a spus Tucker.

— Poți aduce 2 kile de înghețată, a spus Flossie. O să avem înghețată la desert. Dar o să pun ceva din tarta asta pe o farfurie ca s-o luați acasă. În niciun caz nu o mâncăm pe toată.

— Nu mă opun deloc, a fost o tartă fantastică, a zâmbit Tucker.

„Cu acest mic compliment, le-a făcut pe fete să se simtă speciale, iar asta a fost un lucru bun, deci chiar și un bețiv de weekend are părți bune” s-a gândit Jolene.

Le-a îmbrățișat pe toate de la revedere, exact cum făcea când era o copilă.

— Mulțumesc pentru o zi minunată! Abia aștept să-i povestesc mătușii totul.

— Ei bine, asta a fost ciudat, a spus Tucker când erau în mașină și se îndreptau spre han.

— Ce? a întrebat Jolene. Nu te-a trimis nimeni acasă cu resturi de la masă până acum?

— Nu, bunica mă trimitea întotdeauna acasă cu mâncare. Dar m-am simțit exact ca atunci când m-am dus prima oară cu Melanie să-i cunosc părinții, a răspuns el. Ca și cum ar fi trebuit să mă port ireproșabil, ceea ce nu a fost greu de făcut pentru că sunt niște persoane așa de plăcute.

— Ce fel de mâncare făcea bunica ta?

— Trăiau la fermă, așa că de cele mai multe ori aveam friptură. Dar bunica făcea cel mai bun cheesecake din lume. Nu ai observat cum se uitau unele la altele ca și cum ar fi avut o glumă știută doar de ele?

A luat-o pe alea care ducea spre han și a parcat în fața casei.

Jolene și-a dat seama brusc ce se întâmplă. Dotty negase că ar face pe pețitoarea, dar fetele puneau ceva la cale.

— Dacă merge ca o rață și măcăne ca o rață... a spus Jolene.

Ochii lui Tucker au cercetat fiecare geam al mașinii.

— Unde e rața?

— Nu vorbesc despre o rață adevărată. Jolene a chicotit.

Dacă el nu știa că Dotty, Flossie și Lucy făceau front comun ca să-i combine, nu avea de gând să-i spună ea.

— O, înțeleg, a zâmbit Tucker. Deci ai observat și tu ce făceau?

— Da, a aprobat ea din cap.

— Ei bine, dragă, dacă asta le face să fie fericite și să coacă tarte, atunci nu mă deranjează. Pe tine?

Jolene a zâmbit.

— Atunci este adevărat. Calea spre inima ta trece prin stomac.

— Azi da. Tucker a schimbat subiectul. Cred că ar fi mai bine să intrăm și să punem niște rufe la spălat până la culcare, nu?

Jolene s-a dat jos din mașină și a înfruntat un vânt rece care mătura dinspre nord.

— Ți se pare ciudat că ne spălăm rufele împreună?

— Mda. A încuviințat din cap. Dar asta e din cauză că albiturile mele nu au mai fost de mult amestecate cu lenjerie de cucoane.

Jolene a descuiat ușa și a intrat.

— A trecut mult timp de când am fost într-o relație care a ajuns la stadiul în care să ne spălăm rufele împreună. Presupun că e o reacție normală, dar e bine că facem economie la apă.

— Da, așa e.

Sassy a ieșit din bucătărie, s-a frecat de picioarele lui Tucker și s-a uitat în sus la el cu o privire care implora.

Tucker a pus tarta pe bufet și s-a lăsat în jos ca s-o mângâie.

— Îmi pare rău, draguță. Este mâncare pentru oameni. Nu sunt resturi de friptură, nici pizza și nici măcar hamburger pentru tine. Nu ne-am gândit să aducem un picior de pui prăjit. Dar ce spui de o mână de bunătați de-ale tale?

Jolene s-a uitat la el cum scotea bucățelele dintr-un container de plastic și i le dădea lui Sassy din palmă. Încă un lucru bun – mătușa spunea că poți să judeci caracterul unui om după felul în care reacționează la el animalele și copiii. Doty, Flossie și Lucy nu erau copii, dar clar îl plăceau, iar felul în care Sassy încerca să mănânce și să toarcă în același timp nu lăsa nicio urmă de îndoială în legătură cu sentimentele pe care le avea față de el.

Jolene s-a dus direct în camera tehnică și a pus toate albiturile în mașina de spălat – tricourile lui, chiloții ei și ai lui. A potrivit programul și a turnat un capac de detergent. Avea timp pentru un somn de 30 de minute în timp ce se spălau rufe, dar nu îi era somn, cum se întâmpla de obicei duminică după-amiază.

Când s-a întors, Tucker plecase, dar mai lăsase câteva bucățele pe farfuria de porțelan din care mânca Sassy. Pisica a urmat-o în sufragerie și a sărit pe canapea.

Jolene l-a găsit pe Tucker întins pe fotoliu cu brațele încrucișate pe piept. S-a așezat pe capătul canapelei și s-a uitat la el. Capul lui Tucker se odihnea pe partea de sus a scaunului, dar picioarele îi atârnavă în jos. Își scosese cizmele și probabil adormise în timp ce trăgea de manetă pentru a întinde fotoliul. Avea bătăături la mâini și chiar avea nevoie de o tunsoare, dar pe de altă parte, ar fi arătat foarte sexy cu o codiță.

— Nu pleca, a șoptit el.

— Unde să merg? s-a bâlbâit ea.

El a deschis un ochi.

— Visam.

— Despre?

— Melanie.

Ochiul i s-a închis.

Jolene a luat o pernă decorativă și și-a așezat-o sub cap când s-a ghemuit pe canapea cu Sassy lângă ea. Felul în care i-a spus numele a fost așa trist încât pe Jolene a durut-o sufletul pentru el. Oare avea să depășească vreodată suferința?

Capitolul treisprezece

Luni dimineața, Jolene a luat mătura și fârașul și a apucat-o spre scări cu intenția de a face curat în urma lui Tucker. Dar nici nu a apucat să iasă din bucătărie, când a început să-i sune telefonul. Când a văzut că era Sugar, a sprijinit mătura de capătul tejghelei de mic dejun din bucătărie și s-a așezat pe un scaun.

— Mătușă Sugar! Unde sunteți în dimineața asta? Unchiul Jasper se simte mai bine? Am fost foarte îngrijorată pentru el.

— Acceptă situația, dar nu-i place, deși nu v-am pus condiții când v-am transferat proprietatea. Reuben putea să facă ce voia cu jumătatea lui. Suntem doar bucuroși că nu ai vândut și tu. Și suntem tot în Georgia, doar că acum suntem în partea de est a statului. Am găsit o mică stațiune care ne place, a spus ea.

— Apropo de vândut, de ce nu ați vândut locul ăsta? V-ar fi crescut economiile și ar fi trebuit cel puțin să vă întrebați ce se va întâmpla cu Reuben.

— Pentru că nu aveam nevoie de mai mulți bani și Jasper era hotărât să-i dea jumătate lui Reuben. Am avut multe discuții care s-au prelungit târziu în noapte despre asta, dar după cum știi deja, nu am avut câștig de cauză. Jasper a sperat că asta o să-l aducă pe Reuben pe calea cea dreaptă. A crezut că o să ai o influență bună. Avea o poziție bună la Baylor, dar nu a luat titularizarea. Apoi s-a angajat la colegiu în Oklahoma și nu a luat titularizarea. Acum e la un alt colegiu și nici aici lucrurile nu arată bine.

— Eu să-l ajut pe el? a exclamat Jolene. Sunt numai barmaniță. El e profesor. Cum aș fi putut eu să-l ajut?

— Bunul-simț și lecțiile de viață te duc mult mai departe decât învățătura, a spus Sugar.

— Mulțumesc pentru atâta încredere. Un sentiment de vinovăție a traversat-o pe Jolene doar la ideea că se gândise să-i vândă jumătatea ei lui Tucker. Și-a șters o lacrimă care se prelingea pe obraz și a schimbat subiectul. Auzi, spune-mi cum te descurci cu gătitul în spațiul ăla mic când ești obișnuită cu o bucătărie imensă? Și când ați început să faceți prin rotație cu masa de duminică?

— A fost nevoie de adaptare ca să mă obișnuiesc cu un spațiu așa mic. Și pregătim masa de duminică pe rând de

câțiva ani. Hei, că veni vorba de masă, Dotty spune că Tucker e un băiat foarte bun. Spune-mi ce părere ai.

Jolene a chicotit.

— Sunt destul de sigură că vor să ne combine, dar – și-a coborât vocea – încă nu a uitat-o pe Melanie.

— E nevoie de ceva mai mult timp pentru a fi depășite anumite situații, a spus Sugar. Nu închide ușa până când nu ești absolut sigură. Cel puțin sunteți prieteni. Ar fi greu să lucrați împreună dacă nu v-ați plăcea măcar.

Jolene îl auzea pe Tucker muncind, dar a luat telefonul afară, înfășurată cu o pătură pe care a apucat-o de pe canapea în drum spre ieșire, s-a așezat pe balansoar. Avea pentru Sugar niște întrebări pe care nu voia să le audă Tucker.

— Lucrăm foarte bine împreună, dar nu vreau să trec prin ce am trecut cu mama și cu ultimul meu prieten, așa că nu vreau să pornesc ceva ce nu are șanse de finalizare.

— Bună gândire, a spus Sugar.

Nici măcar nu știa cum să înceapă următorul gând.

— Mai ești acolo? a întrebat Sugar după câteva secunde.

— Da, sunt aici. Încercam să mă gândesc cum să întreb despre Melanie. Poate dacă aș ști mai multe despre ea, l-aș putea înțelege mai bine pe Tucker.

— S-ar putea să ai dreptate. Era o brunetă înaltă, mai degrabă subțirică, iar când erau acasă și veneau la biserică împreună cu părinții ei, păreau cuplul perfect. Mama ei își dorea nepoței, dar ea și Tucker nu păreau foarte grăbiți. Le preda copiilor mici la școala de duminică, așa că nu a fost nicio surpriză când s-a făcut profesoară și și-a găsit un job în Dallas. M-aș fi îngrijorat pentru o fată dintr-un orașel care se mută într-un oraș mare, dar Melanie s-a descurcat foarte bine. L-a întâlnit pe Tucker și s-a măritat. Apoi a fost ucisă într-un accident de mașină și restul îl știi.

— Mulțumesc, a spus Jolene.

— Să trecem mai departe. Dotty este încântată de tine cum muncești la Gator. Nu m-am bucurat prea tare, dar asta știi să faci și presupun că poți să-ți porți de grijă.

— Îmi trebuia ceva ca să-mi pot plăti facturile și să cumpăr mâncare după ce Reuben a făcut ce-a făcut. Deci vă simțiți bine?

— O, dulceață, ne simțim foarte bine. Am petrecut câteva zile pe plaja de pe care am împrăștiat cenușa alor

tăi. Este un loc așa de liniștit! Mă bucur că ai vrut să-i duci unde și-au petrecut luna de miere. Apoi am pescuit și am făcut picnicuri. Îmi place foarte mult această călătorie, a exclamat Sugar, dar mi-e dor de casă. E nevoie de multă putere de adaptare ca să treci de la Hanul cu Magnolii la o rulotă. Nu le spune fetelor că mi-e dor de casă – vocea lui Sugar s-a schimbat. Dacă ar ști, s-ar ruga de mine să mă întorc și nu aș putea să-i fac asta lui Jasper. Abia a trecut peste ce s-a întâmplat cu Reuben... nu e nevoie să mai vorbim despre asta. Este incredibil cum poate să-ți placă viața nouă pe care ai ales-o și în același timp să-ți fie dor de cea veche.

— Și mie mi-e dor de tine, mătușă Sugar. De ce nu mai treceți pe aici în timp ce traversați țara în zigzag? Jolene s-a ridicat și s-a întors în casă. Să fie secretul nostru, dar puteți să vă întoarceți în Jefferson și să stați la han cu noi.

— Mulțumesc. Începe să ningă. Vocea lui Sugar încă nu revenise la normal. Suntem aproape de Savannah, Georgia. Te iubesc. Pa.

— Și eu te iubesc.

Jolene a apăsât butonul roșu și a luat mătura ca să o ducă la etaj.

Tucker făcea șlefuirea finală pe zonele din baie peste care trecuse cu aparatul electric. Acum venea cu o pânză de glaspapir cu granulație fină atașată unei bucăți de lemn, înainte de a da textura pereților. Apoi era gata pentru aplicarea benzii și pentru vopsea. Asculta în căștile cuplate la MP3-player lista pieselor lui country preferate și nu ar fi auzit telefonul dacă n-ar fi fost în buzunarul de la pantaloni. Și-a smuls căștile din urechi și a răspuns fără să se uite cine suna.

— Bună, Tucker, cum te simți în dimineața asta?

— Sunt bine, Carla.

Dintre toți oamenii din lume, soacra lui era ultima persoană cu care ar fi vrut să vorbească în acea dimineață. Nu avea nevoie de telefonul anual care să-i amintească de apropierea zilei lui Melanie.

— Am auzit că ai cumpărat jumătate din Hanul cu Magnolii și îl renovezi.

— Așa este.

— Mă bucur că ești prin apropiere. Ne întâlnim din nou anul ăsta ca să o comemorăm pe Melanie de ziua ei. Doar burgeri făcuți pe grătar și înghețată de casă. O să

mâncăm în jur de ora șapte, dar vino mai devreme dacă poți. Ai fost o parte importantă a vieții ei, Tucker. Ne-ar plăcea să fii cu noi, a spus Carla.

— Mulțumesc pentru invitație. O să văd ce pot face. Acum trebuie să mă întorc la muncă. Mulțumesc pentru telefon.

A întrerupt convorbirea înainte ca ea să mai poată spune ceva și apoi s-a așezat pe jos lângă măsuța de toaletă. Nu avea nevoie să petreacă timp cu familia lui Melanie în fiecare an ca să-i păstreze amintirea vie. Un nod de dimensiunea unei mingi de baschet i s-a instalat în piept, îngreunându-i respirația. Aceasta ar fi fost a treia zi de naștere a lui Melanie de când murise. Mama ei îl sunase în ultimii doi ani ca să-l invite la comemorarea ei, dar el nu se dusese niciodată.

A așezat telefonul pe măsuță și s-a uitat la locul în care urma să fie atârnată oglinda. Peretele gol a devenit un ecran pentru amintiri. Putea să vadă fața bunicului lui, stând mândru alături de el la nuntă, în calitate de cavaler de onoare. Bunica stătea în primul rând de scaune, cu chipul strălucind, cu lacrimi de bucurie pe obraji. Bunicul lui a murit de cancer în următorul an, iar șase luni mai târziu, bunica lui pur și simplu nu s-a mai trezit. Tucker a presupus întotdeauna că a murit de inimă rea.

Asta era întreaga lui familie, pe care o pierduse în mai puțin de un an. Tatăl lui trecuse granița într-o vară ca să muncească pentru bunicul lui Tucker. Mama lui, Debra, rămăsese gravidă în perioada aia și tatăl lui fusese deportat. Când Tucker avea șase săptămâni, ea a dispărut într-o noapte lăsând un bilet prin care spunea că plecase la Joseph, tatăl lui Tucker. A scris de câteva ori, însă înainte ca Tucker să împlinească un an, bunicii au aflat că părinții lui au fost uciși când autobuzul în care erau s-a ciocnit de un camion.

Dacă într-adevăr se putea muri de inimă rea, el de ce mai trăia? Pieptul i s-a tensionat; a început să respire sacadat. Trebuia să plece, chiar dacă numai pentru scurt timp. A trecut pe lângă Jolene care venea sus, a reușit să îngaima câteva cuvinte, spunând că avea nevoie de ceva din rulotă.

Când a deschis ușa l-a lovit o pală de vânt rece. Soarele strălucitor încălzea puțin exteriorul rulotei, dar razele nu erau suficient de puternice pentru a putea încălzi interiorul. În dulap mai era o sticlă de whisky, așa că a

turnat un pahar și l-a dus la pat. S-a așezat pe margine și a gemut.

— Nu beau când muncesc.

S-a ridicat în picioare, a golit paharul în chiuvetă și și-a îndreptat umerii.

În loc să se întoarcă în casă, a plecat în plimbare la baltă. Iarba rece și uscată a scrâșnit sub el când s-a așezat și s-a sprijinit cu spatele de trunchiul unei sălcii. Nu peste mult timp, iarna avea să facă loc primăverii și totul avea să reînverzească. Dar altfel stăteau lucrurile cu inima lui Tucker – se simțea de parcă ar fi trecut printr-o iarnă lungă și năprasnică în ultimii trei ani, iar primăvara nu avea să mai vină niciodată.

Charleston, Carolina de Sud

Jasper fusese la micul magazin al parcului auto în acea după-amiază ca să cumpere o pâine și un litru de lapte, așa că Sugar a profitat de acel timp să o sune pe Dotty. Barul urma să se deschidă în jumătate de oră și lucrurile aveau să devină agitate, dar până atunci era timp suficient să discute multe lucruri.

— Bună, ia ghici? Copiii au venit la masă ieri. Spune-mi că Jasper e mai bine. Suntem îngrijorate din cauza lui. Dotty părea să răsuflă greu.

Sugar a avut o viziune a unui infarct și în acea clipă s-a instalat panica. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi murit unul dintre prietenii ei și ar fi fost prea departe ca să mai ajungă la înmormântare?

— Ești bine? Gâfâi? a întrebat Sugar. Spune-mi tot. Jolene este bine? Spune că îi place să muncească la han și-mi trimite poze, dar tu ești cea mai aproape de ea, din moment ce lucrați împreună, așa că spune-mi dacă trebuie să mă întorc acasă și să am grijă de ea.

Dotty a chicotit.

— Mi-e foarte dor de tine, dar nu te întoarce în Jefferson pentru Jolene. Se descurcă foarte bine cu Tucker. Și cred că observ îmbunătățiri. Din câte știu eu, a fost așa beat încât să fie mahmur a doua zi doar o singură dată. La naiba, cine știe? Poate rugăciunile lui Lucy ajung mai sus de tavan.

Sugar a râs.

— Și pentru ce se roagă Lucy?

— Ca el să nu bea, mai ales după marea deschidere de la primăvară, pentru că zice că ar face rău afacerii dacă

apare beat în weekend.

— Atunci, slavă Domnului pentru rugăciunile lui Lucy.

— Amin, a spus Dotty. Nu s-a prins că se îndrăgostește de Jolene și noi facem tot posibilul ca ei să-și dea seama singuri. Dar se uită la ea cum se uita Jasper la tine când eram copii. Și este foarte greu pentru noi să nu facem pe pețitoarele.

— Ce drăguț, a spus Sugar. Dar după ce spune Jolene, nu a uitat-o pe Melanie. Mi se pare mie că Tucker și Jolene au mers pe drumuri diferite și la un moment dat a apărut o intersecție unde s-au întâlnit ca s-o apuce pe același drum. Au avut cam aceleași probleme.

— Ar fi trebuit să te faci terapeut, la cum vezi în sufletele oamenilor, a spus Dotty. Acum spune-mi despre drumurile voastre.

— A fost grozav. Ne ducem cât de departe vrem, stăm într-un loc până ne plictisim și apoi o apucăm la drum din nou. E ca o lună de miere foarte lungă.

— Aș vrea să fi avut și eu o autorulotă și să plecăm împreună. Promite-mi că atunci când treceți pe aici, o să vă opriți pentru o săptămână sau două. Ne e așa de dor de voi!

— Promit. Și uite că a venit Jasper cu laptele, așa că pot să mă apuc de pui prăjit cu sos pentru cină. Vorbim într-o zi sau două.

Capitolul paisprezece

Primul apartament al lui Jolene din vestul Texasului era așa mic încât nu puteai nici să te gândești la o pisică fără să simți păr în gură, după cum obișnuia să spună mătușa Sugar atunci când venea în vizită. Acum Jolene locuia într-o casă imensă care, după ce Tucker a plecat în acea dimineață, părea goală și rece.

— Ce se întâmplă cu mine? S-a așezat pe treapta de sus a scării după ce a terminat de măturat. De când eram copil am visat la acest gen de afacere.

Gândindu-se că i-ar face bine o gură de aer proaspăt, a coborât scările, și-a aruncat haina pe ea și s-a dus spre baltă. Când era copil, petrecea ore întregi alergând de colo colo pe marginea apei. În unele zile, făcea bărci micuțe din crengi și le puneă să plutească, în alte zile, săpa după viermi sau prindea greieri și se ducea la pescuit. Când era adolescentă, își găsea liniștea stând cu spatele sprijinit de salcia ei preferată și ascultând sunetele naturii.

Un iepure a speriat-o când a țâșnit dintr-o grămadă de crengi moarte nu departe de marginea apei, iar ea s-a oprit să-l urmărească alergând în zigzag înapoi spre casă. S-a întors și l-a văzut pe Tucker sprijinit de copacul ei, lucru care i-a stârnit un sentiment asemănător geloziei. Acolo se ascundea de Reuben când era copil. Dacă s-ar fi putut micșora foarte mult, el nu ar fi putut s-o găsească printre crengi, se gândea. Acela era locul în care își descărca sufletul scriind în jurnalul ei în vara în care împlinise treisprezece ani. Și era locul în care venea în căutarea liniștii după ce se instalase dependența mamei ei.

— Țsta e copacul meu. Nu e de vânzare, nici măcar jumătate din el, a spus Jolene.

— Atunci taxează-mă pentru încălcarea proprietății și o să plătesc amenda. Ce cauți afară pe vântul ăsta rece?

— Același lucru ca și tine probabil. Aveam nevoie de niște aer proaspăt și de o perspectivă nouă.

— Vrei să vorbești despre asta? Nu ai îndoieli în legătură cu hanul, nu? Pentru că dacă ai, aș fi fericit să-ți cumpăr partea.

Jolene s-a așezat lângă el.

— Nici pentru un milion de dolari.

Tucker s-a mutat puțin ca să-i facă și ei loc să se sprijine de copac.

— M-a sunat soacra mea. Presupun că încă trebuie să-i spun așa. Melanie nu a fost niciodată fosta mea soție. Poate ar trebui să spun „mama soției mele decedate”? Mă sună doar o dată pe an.

— În ianuarie? Nu de Crăciun?

Jolene a ridicat o pietricică și a aruncat-o în apă.

— Ziua lui Melanie era – este – din nou, nici măcar nu sunt sigur cum trebuie să vorbesc despre asta. Umerii i s-au ridicat pe jumătate. Oricum, pe 19 ianuarie, sâmbăta viitoare. Familia ei organizează această întâlnire ca s-o comemoreze.

— Drăguț, a spus Jolene.

— Mama ei mă invită întotdeauna.

Vocea lui a sunat goală.

— Te-ai dus vreodată?

El a scuturat încet din cap.

— Nu pot. Tatăl ei nu a vrut ca ea să se mărite cu mine. Considera că merită mai mult decât un polițist. Spunea că o să fiu ucis la datorie și ea va rămâne cu inima frântă.

— E o gândire pozitivă.

Vântul a bățuit din nord și i-a acoperit fața cu părul. A început să caute în buzunarele paltonului după un elastic pentru a-și face o coadă de cal.

— Nici nu am origini așa interesante. Bunicii mei erau oameni buni și m-au crescut bine. Nu știu ca părinții să se fi căsătorit vreodată, așa că știi ce înseamnă asta despre mine.

A continuat, spunându-i mai multe lucruri despre originile lui. Jolene îi auzea durerea din voce și i-a pus o mână pe umăr.

— Nu trebuie să vorbești despre asta.

El a ridicat o crenguță și a început să se joace cu ea. După câteva minute a continuat:

— M-am cam simțit abandonat toată viața până am găsit-o pe Melanie. Bunicii mei erau minunați, nu mă înțelege greșit. Bunicu' era polițist și îl adoram, dar ți-am spus deja asta. Credeam că am multe de demonstrat, așa că reputația m-a urmărit peste tot pe unde m-am dus. De obicei nu vorbesc despre lucrurile astea decât cu Sassy, atunci când sunt beat.

A aruncat o piatră în mijlocul lacului și au urmărit apa cum se unduiește, în cercuri din ce în ce mai mari, până

când suprafața a devenit lină din nou.

— Melanie ți-a spus ce zicea tatăl ei?

— Nu, mi-a spus chiar el. Tonul îi devenise amar. Cam înțelesesem poziția lui. Melanie era singura lui fiică. L-am asigurat că o iubesc și voi avea grijă de ea, că nu are de ce să-și facă griji. Mi-am încălcat promisiunea.

— Hei, nu poți duce această povară. Accidentul nu a fost vina ta. Crezi că era fata lu' tata?

Tucker a ras apa cu o piatră plată.

— O, da, și-ncă cum.

— Trebuie să te fi iubit groaznic de tare.

Jolene fusese apropiată de tatăl ei, dar l-ar fi trimis la dracu' dacă i-ar fi vorbit așa despre bărbatul pe care urma să-l ia de soț. Și ea fusese fata lu' tata, dar nu a cunoscut bucuria de a merge în biserică la brațul tatălui ei.

— De ce spui asta?

— Haide, Tucker, gândește-te. S-a opus dorințelor tatălui ei și s-a măritat cu tine. E nevoie de curaj pentru asta și, din câte văd în serialele cu polițiști de la televizor, nu e chiar așa ușor nici să trăiești cu un detectiv, așa că nu a plutit pe un norișor nici după ce s-a măritat cu tine, a răspuns Jolene.

— Aș fi putut fi un soț mai bun, a șoptit Tucker.

— Da, și dacă situația ar fi fost inversată și tu ai fi fost cel ucis în acel accident, ea ar fi spus că nu ar fi trebuit să te bată la cap să arunci gunoiul. Sau să se burzuluiască la tine că ai băut o bere cu tovarășii după muncă, sau că ai uitat să cumperi lapte în drum spre casă. Las-o în urmă și mergi mai departe. Te-a iubit suficient de mult ca să se mărite cu tine. Ar fi nefericită să știe cum te autopedepești tot timpul.

— Vorbești ca terapeutul la care m-au trimis de la secție. Ar trebui să mă întorc la muncă.

— Ar fi trebuit să-l ascuți pe terapeutul cu care ai stat de vorbă când erai în poliție.

Jolene se întreba dacă Tucker vorbea cu el însuși, cu ea sau cu amândoi. Terapeutul la care fusese ea îi spusese că ar trebui să-și dea seama că a făcut tot ce a putut, dar ea nu îl crezuse. Acum și-ar fi dorit să fi muncit mai mult pentru a-și depăși sentimentul de vinovăție. Îl îngropase la fel cum îngroapă un câine osul. După care îl săpa și îl scotea afară o dată la câteva luni. Tucker făcea același lucru – doar că nu-l îngropa deloc. Îl căra cu el, dormea cu el și îl ținea aproape.

— Probabil așa ar fi trebuit să fac, dar cu siguranță mă ajută să vorbesc cu tine.

S-a aplecat puțin spre ea și privirile li s-au întâlnit.

Pentru câteva momente, Jolene a crezut că o s-o sărute și și-a umezit buzele cu vârful limbii. Dar apoi el s-a întors să se uite din nou la apă. Ea a simțit căldura urcându-i din gât în obraji.

— Ei bine, și pe mine mă ajută să vorbesc despre lucruri. Nu m-am simțit niciodată cu adevărat confortabil să povestesc cuiva despre mama sau despre Johnny Ray.

— Suntem o pereche de neadaptați, nu-i așa? a murmurat Tucker.

— Mda, suntem, iar eu sunt o neadaptată flămândă. Vrei să împărțim tarta pe care am adus-o ieri de la Flossie? Am putea s-o încălzim și să trântim niște înghețată deasupra.

El s-a ridicat și i-a întins o mână.

— Sună bine. Și mulțumesc pentru că ai ascultat.

Ea a apucat mâna și a sărit în picioare.

— Este reciproc valabil. Uneori nu trebuie decât să ne descărcăm.

Jolene a simțit scânteii când a atins-o, ceea ce i-a făcut pulsul s-o ia razna.

— Am vorbit cu mătușa Sugar dimineată. Se simt foarte bine. Ar trebui să fii și tu prezent la următoarea noastră discuție. Vrea să-i trimit poze și cu noi, nu doar cu lucrările pe care le facem. M-am gândit să-i trimitem niște poze cu noi în hainele de lucru, când ajungem la zugrăvit. Poate să ne conectăm pe Face-time și să facem un tur prin casă, în loc să-i trimitem doar poze.

Jolene vorbea în general prea mult și prea repede din două motive – ori o băgase pe mâncă, ori fugea de sentimentele ei. În cazul de față, cu siguranță era valabil al doilea motiv.

În terapia obligatorie, Tucker stătea confortabil pe canapea și îi spunea terapeutului ceea ce știa că se aștepta de la el. A fost obligat să se ducă de câteva ori după moartea lui Melanie. Fusesse așa de plin de furie și autodestructiv încât a fost trecut la munca de birou. Atunci s-a apucat de băut, iar ultima picătură a fost când a avut mica problemă cu mașina de serviciu. Nu a trecut etilotestul, iar doctorul a spus că nu-i dă hârtiile nici

măcar pentru munca de birou decât dacă se duce la dezalcoolizare.

Dar în acea dimineață se simțea mai bine decât se simțise vreodată când se ducea la terapie. De obicei, simpla menționare a numelui lui Melanie îl făcea să vrea să bea. Cei doi au mers spre casă împreună, au trecut de rulota în care avea întotdeauna o sticlă de whisky, dar nevoia să tragă o dușcă îi trecuse.

Erau atât de aproape unul de celălalt încât mâinile li s-au atins de câteva ori. Nu putea să nege că simțea niște vibrații, dar până când nu era capabil să închidă ușa trecutului, nu putea să facă nimic în legătură cu atracția pe care o simțea. Își dorise așa de tare s-o sărute pe Jolene când erau sub copac și chiar și acum când a aruncat o privire spre buzele ei, a vrut s-o ia în brațe. Dar, din nou, trebuia să-și rezolve problemele înainte ca asta să se poată întâmpla.

Când au ajuns la casă, a deschis ușa pentru Jolene. Ea și-a scos paltonul și s-a dus direct în bucătărie. El a făcut același lucru și a scos înghețata din congelator în timp ce ea încălzea tarta.

Mâncarea și munca le ofereau o cale de evadare după discuția emoțională pe care tocmai o avuseseră. Așa avea să fie întotdeauna? Oare puteau ca la un moment dat în viitor chiar să-nceapă o relație? Încă se întreba cum ar fi fost asta cu Jolene, când ea l-a împuns în braț.

— Deci? a întrebat ea.

— Deci ce? s-a încruntat el.

— La ce te gândeai? Nici măcar nu m-ai auzit vorbind, nu-i așa?

— Nu. Eram cu gându-n altă parte. Mai spune-mi o dată.

— Te întrebam dacă o să vorbești cu mătușa Sugar și cu mine la telefon. Poți explica mult mai bine decât mine toate lucrările de tâmplărie și pe lângă asta s-ar putea să vă facă bine amândurora să vă cunoașteți. Asta nu a fost doar afacerea ei. A fost căminul ei o viață-ntreagă.

A luat două boluri din dulap și le-a pus pe bufet. El a scos două linguri și ustensila pentru înghețată.

— Sigur, mi-ar face plăcere.

— Și ea, și unchiul Jasper au fost așa dezamăgiți de Reuben încât le-ar face bine să vadă că hanul este pe mâini bune.

— Crezi că sunt cam supărați pe mine fiindcă i-am cumpărat partea? Dacă nu aș fi apărut cu oferta a doua zi după ce el l-a scos la vânzare, poate s-ar fi răzgândit.

Jolene a scos tarta din cuptorul cu microunde.

— Mă îndoiesc, dar este ce este.

El a împărțit tarta în două și a pus bucățile în boluri. Ea a adăugat înghețata și a dus bolul ei la masă. Tucker i s-a alăturat și a luat prima înghițitură de tartă.

— E mai bună decât a fost ieri.

Înainte ca ea să poată protesta, s-a auzit o bătaie în ușă, apoi vocea lui Dotty:

— Iu-huuu, intru. Dacă nu sunteți îmbrăcați decent, ați face bine să vă ascundeți în spatele unui scaun.

— Sunt fericit că sunt îmbrăcat decent. Nu cred că există un scaun suficient de mare ca să mă ascundă pe mine, a spus Tucker.

— Ești cumva puțin egocentric? a întrebat Jolene cu o sprânceană ridicată.

— Nu vorbeam despre...

Nu văzuse de ani de zile un bărbat roșind.

— Nu vorbeai despre ce? Dotty și-a așezat haina pe spătarul unui scaun și s-a așezat. Aveți cafea făcută? Dacă nu, o să beau ceai. Mă duc la o licitație care începe la unsprezece. Au un tomat vechi pe care vreau să-l cumpăr. Merge cu discuri de vinil și poate ne scapă de nenorocitul de karaoke.

Jolene și-a plecat capul într-o parte.

— Karaoke?

— În serile de joi când tu nu ești. Bruce a introdus serile astea deși eu nu am vrut și nu am știut cum să le pun capăt odată ce el n-a mai fost, a spus Dotty. Mă înnebunește să ascult bețivi cântând.

Jolene și-a amintit-o pe mama ei împleticindu-se pe ușă în timp ce fredona un cântec pe care-l cântase la bar în seara de karaoke. Elaine avea o voce ca un țipăt de bufniță când încerca să cânte. Jolene se gândea atunci că era fericită că nu fusese la bar să o vadă pe mama ei cum se face de râs pe scenă.

— Vreți să veniți cu mine?

— Du-te tu, Jolene. Eu rămân să mai muncesc, a început Tucker să spună.

Dotty s-a întins peste masă și l-a bătut pe obraz.

— Ești propriul șef acum.

Tucker a zâmbit.

— Mi-ai captat atenția. Spune-mi mai multe despre cum funcționează o licitație.

Jolene a turnat o cană de ceai și a pus-o în fața lui Dotty.

— În prima oră vând porcăriile în timp ce toată lumea se uită la lucrurile bune. De la ora douăsprezece toată lumea se duce la rulota cu mâncare pentru un sendviș la grătar. Dotty a luat câteva guri bune de ceai. O să fie două ore profitabile, fie că-ți cumperi ceva, fie că nu, pentru că rulota aia de mâncare e ținută de bătrânul Buster și el face cel mai bun grătar din zonă. Puteți să veniți în spatele meu. Sunt cu mașina de serviciu care are doar două locuri.

Licităția era la 15 km distanță, nu departe de Smithland, într-o casă cu două niveluri, așezată într-un pâlc de brazi, nu foarte diferită de Hanul cu Magnolii. Un tinerel dirija circulația pe o pășune folosită drept parcare și Tucker și-a tras mașina chiar lângă a lui Dotty.

— Primul lucru pe care-l facem este să ne luăm un număr de licitație. Dotty a început să vorbească imediat ce a coborât din mașină. Apoi ne plimbăm să vedem ce au. Lucy mi-a spus ca dacă văd ceva care chiar arată bine, să-i fac o poză și să i-o trimit ca să-mi spună dacă să licitez pentru ea.

Și-au trecut numele în registru, iar doamna care stătea lângă masă le-a întins o broșură și o bucată de carton cu un număr înscris pe ea.

— Totul este numerotat în ordinea vânzării, iar licitația va avea loc în garaj. Așa că notați-vă lucrurile care vă interesează. Odată ce ați cumpărat ceva, veniți la mine să plătiți obiectul și să-l revendicați.

Dotty și-a băgat broșura și numărul în buzunarul de la pantaloni și le-a făcut semn lui Tucker și Jolene s-o urmeze.

— Îmi place genul ăsta de vânzare. E bine organizată. Și dacă văd ceva pentru care vreau să licitez, scriu numărul obiectului în broșură.

— O, o! Jolene și-a pocnit gura cu palma. Vreau cutia asta cu milieuri și eșarfe.

Și-a scos broșura din poșetă, a găsit un pix și a făcut prima notare. Le putea vizualiza așezate pe noptiere în fiecare cameră și chiar înrămate și puse pe perete. Croșetatul devenea repede o artă pierdută, în special cel realizat cu ațe subțiri.

— Ți dai seama că va trebui să le speli după fiecare oaspete, da? s-a încruntat Dotty.

În cutie erau câteva duzini de milieuri și cel puțin zece eșarfe brodate – una chiar avea muguri de magnolie la fiecare colț și desene frumoase cu privighetori între ele.

— Pe asta o s-o înrămez și o s-o așez deasupra unui pat. Jolene a ținut-o lângă piept. Era hotărâtă să cumpere cutia, chiar dacă asta ar fi însemnat să-și dea bacșișurile din ultimele două săptămâni.

— Asta e o minciună, a spus Dotty, făcând un semn spre eșarfă.

— Nu, vorbesc serios. O să fie foarte draguț, a spus Jolene.

— Nu ce ai spus tu, păsările. Tipilor ăstora le plac florile roșii, nu cele albe.

Tucker a chicotit.

— Pot să mi-i imaginez pe primii noștri oaspeți vrând să schimbe camera fiindcă privighetorile nu se duc la magnolii. Cât ai plăti pentru cutia aia, Dotty?

— Nu mai mult de cinci dolari, pentru că nu pot să vând chestiile alea. Oamenilor, nici măcar dacă sunt proprietari de magazine de antichități, nu le place efortul pe care trebuie să-l facă pentru a le întreține, a spus ea.

Dotty a găsit un secretaire cu o ușă cu geam rotund pe care s-a gândit că s-ar putea să vrea să-l cumpere. Tucker a părut vrăjit de un dispozitiv despre care Jolene credea că este un gunoi sau poate ceva de genul artei moderne.

Tucker l-a luat în mână și s-a uitat la el din toate unghiurile.

— Este o rindea autentică. Sper că nu sunt pe aici tâmplari, ca să pot s-o cumpăr pentru un preț decent. Aș putea să iau câte un strat subțire de lemn de sus și de jos în același timp. O să fiu atent la obiectul ăsta, cu siguranță, a spus el în timp ce-și nota numărul în broșură.

Cutia cu milieuri a pornit de la doi dolari. Jolene nu a făcut nicio mișcare până când Dotty nu i-a tras un cot.

— Trebuie să ridici cartonul cu numărul, *chère*, sau le va pune mai târziu împreună cu altceva, cum ar fi o noptieră.

Mâna lui Jolene s-a ridicat brusc, dar ținea broșura în loc de numărul de licitator.

— Greșit, a spus Tucker.

Jolene a ridicat numărul cu cealaltă mână.

— Pardon.

— Am trei dolari. Oferă cineva trei? a întrebat licitatorul.

— Cinci, a strigat Jolene. Eșarfa cu magnolii trebuia să fie a ei.

Licitatorul a zâmbit și a continuat:

— Tinerei din spatele sălii trebuie că-i plac genul ăsta de lucruri. Dă cineva șase? Le vrea cineva mai tare decât ea? Încă o dată. Șase. Nimeni? Bine, vândute blondei drăguțe din spate pentru cinci dolari.

S-au dus la masă înainte ca licitația să ajungă la cutia cu scule și au stat la coadă pentru grătar doar câteva minute.

— Doamne, ai mare dreptate, a spus Jolene după ce a luat prima gură de sendviș. Sunt fantastice. Sporovăia în timp ce mânca. Nu-mi vine să cred că am luat cutia aia plină de lucruri pentru numai cinci dolari. Când o să vedeți ce am plănuț să fac cu eșarfa aia cu magnolii, n-o să vă vină să credeți. Am văzut milieuri simple uzate și înrămate care s-au vândut cu o sută de dolari. Mă întreb cine a lucrat magnoliile.

— Ia-o mai încet, a răs Doty. Ai zice că e prima ta licitație.

— Chiar este prima mea licitație. Deodată a devenit serioasă. Nu am văzut tonomatul ăla pe care-l vrei. L-au ascuns?

— Nu, fraierii s-au hotărât să-l țină. Urmează cutia de scule pe care o vrea Tucker, a spus Doty, așa că stăm până o vând. Pe urmă pot să plec acasă. Ajutorul meu part-time vrea să plece înainte să se termine programul. Mai vrea cineva un sendviș? O să iau două cu mine pentru gustarea de după-amiază a lui Lucy și Flossie.

— Eu sunt OK, a spus Tucker.

— Poate plecăm acasă după ce licitează Tucker pentru șurubelnițele lui. Jolene a zâmbit. În lumea noastră, o șurubelniță e ceva cu totul diferit decât în lumea lui, nu-i așa, Doty?

— Așa e, fată! Și o rindea nu este o sculă care arată simpatic – e vorba de cineva care nu se îmbracă la patru ace, nu? Adică „cu siguranță se îmbracă mai simplu decât verișoara ei”. Care este suma ta maximă, Tucker?

— Nu m-am hotărât.

Mâna i s-a atins de-a lui Jolene în timp ce s-a întins peste masă ca să adune mizeria care rămăsese de la mâncare și s-o ducă la coșul de gunoi negru. Jolene a mai

simțit niște scânteii, dar își imagina că era ca atunci când a vrut să-și vopsească o șuviță albastră în urmă cu doi ani. A și făcut-o și nu i-a plăcut deloc. A durat o vreme să-i crească părul suficient ca să dispară șuvița, dar a învățat o lecție: să nu mai facă niciodată ceva dintr-un impuls. Și ce dacă simțea scânteii – ea era femeie, iar el era un bărbat foarte sexy. Ar fi trebuit să fie îngrijorată dacă n-ar fi simțit nimic, nu? Pe lângă asta, jurase că nu va mai intra într-o relație cu cineva care se îmbată – chiar dacă doar în weekend – și intenționa să respecte acea hotărâre.

Dotty a împuns-o din nou, de data asta cu umărul.

— Aș da un dolar ca să știu la ce te gândești, *chère*. Am sentimentul că nu te gândești la cutia cu milieuri.

— Nu, mă gândesc ce frumos va arăta eșarfa cu magnolii încadrată de un paspartu verde-închis și o ramă frumoasă.

— Haide, *chère*, spune adevărul, a insistat Dotty.

— Mă simt atrasă de Tucker. Vorbeam azi-dimineață despre lucruri grele și am crezut c-o să mă sărute, dar n-a făcut-o, a recunoscut Jolene.

— Ai fost dezamăgită?

— Puțin, dar e mai bine așa, a oftat ea.

Capitolul cincisprezece

— Opt dolari!

Tucker nu se putea aștepta ca Jolene să fie la fel de încântată ca el pentru faptul că tocmai cumpărase o sculă vintage care valora două sute de dolari pentru doar opt dolari, dar nici nu putea să-și ascundă entuziasmul. Aproape că a apucat-o și a sărutat-o când a câștigat licitația pentru cutia cu scule fără valoare care conținea rindeaua.

Jolene a făcut semn spre scaunul din spate, unde se afla cutia ei cu milieuri.

— Am cheltuit mult azi, nu-i așa?

Rânjetul lui Tucker creștea cu fiecare cuvânt.

— Același licitator organizează încă o licitație sâmbăta viitoare, de la ora douăsprezece și Buster va fi din nou acolo cu rulota de mâncare. Vrei să mergem?

— O, drăguță, sunt entuziasmat acum.

Jolene a aprobat din cap.

— Unde este?

— Chiar în Linden. Anunțul este pe scaunul din spate. Are câteva spălătoare ca acelea pe care le vrem noi, i-a spus Tucker.

— Trebuie să-i spunem mătușii ce am găsit când sună. Jolene s-a întins după hârtia verde. Este o poză mică a spălătoarelor și în coloana cu „diverse” au unelte, cristale și multe nimicuri. Mă întreb dacă au milieuri.

— Ai suficiente în cutia aia pentru toată casa, a spus Tucker.

— Dar la cinci dolari cutia, pot să le atârni pe pereți, să le pun în coșurile în care vom așeza săpunelele și loțiunile în băi și în multe alte locuri. Ar fi frumos chiar să le coasem pe perne. Aduc așa un aer vintage hanului, a spus Jolene.

Tucker s-a uitat îndelung la ea cu coada ochiului în timp ce parca mașina în curtea din fața hanului. Câteva suvițe îi ieșiseră din coada de cal și avea o mică pată pe bărbie de la sosul barbeque. Dar arăta adorabil oricum în pantalonii și cămașa zdrențăroase de lucru. Cum ar fi să o sărute? S-o țină în brațe și...

— Nu! a murmurat el.

— Ce nu? Nu vrei să folosesc milieurile prin casă? a întrebat Jolene.

— Nu, nu mai am nevoie de alte unelte. Nu aveam nevoie nici de rindea. Am cumpărat-o pentru că profesorul meu de atelier de la școală avea una similară și îmi plăcea s-o folosesc.

Era penibil, dar măcar era adevărat și nu trebuia să explice la ce se gândea.

Foarte bine, i-a apărut vocea lui Melanie în cap. Nu pentru minciuna acoperită cu un adevăr, ci pentru pasul înainte pe care l-ai făcut.

— Nu fac un pas nicăieri, nici înainte, nici înapoi, a vorbit el singur în timp ce căra trusa de scule în casă.

Jolene intrase înaintea lui și acum stătea pe pardoseala sufrageriei separând milieurile de eșarfe. Dacă erau pătate, ajungeau într-o altă grămadă. Dacă nu, le pune pe masa de cafea.

A sunat telefonul fix, iar Tucker s-a întins ca să ridice receptorul în același timp cu Jolene. Mâna lui a apucat-o pe-a ei, dar și-a dat-o repede la o parte și și-a spus că sperietura provocată de zgomotul neașteptat crease electricitate între ei.

— Hanul cu Magnolii, a spus Jolene. A ascultat câteva minute, după care a spus: îmi pare rău, hanul este închis pentru renovare.

A pus mâna peste microfon și a șoptit:

— O doamnă vrea să rezerve o cameră, dar nu avem cum, nu-i așa?

El a dat din cap.

— Nu văd cum.

Jolene a ascultat în continuare în timp ce dădea alternativ din cap în mișcări orizontale și verticale.

— Doamnă, holul de la etaj este plin de mobilă. Singura baie disponibilă este cea pe care o folosesc muncitorii și nu a fost spălată de săptămâni bune.

Și-a așezat receptorul pe piept.

— Este o doamnă în vârstă care spune că și-a petrecut luna de miere aici împreună cu soțul ei acum patruzeci de ani. Vor să vină aici mâine-noapte.

— Bine, spune-i să vină acum. O să le croiesc drum. Oricine e căsătorit de atâta timp merită apreciere, a spus Tucker. Dar fă-i să înțeleagă cât de masive sunt lucrările de renovare.

Jolene a dat mâna la o parte.

— Da, doamnă, dacă nu vă deranjează mizeria, cred că ne descurcăm să avem camera gata pentru dumneavoastră

până mâine după-amiază. Bine! Ne vedem atunci.

Jolene și-a prins capul în mâini.

— Vrea ultima cameră pe dreapta de pe hol. Măcar nu e răvășită, dar va trebui să mutăm mobila ca să se ajungă la ea. Trebuie să șterg praful și să pun fețe de mese curate și camera trebuie curățată bine. O să pun milieurile în mașina de spălat și o să le folosesc și trebuie să merg în oraș dimineață să cumpăr niște trandafiri. Pot să-i iau de la Walmart. Mătușa are niște vase frumoase pe undeva și poate să fac niște fursecuri...

A tras adânc aer în piept ca și cum ar fi vrut să continue.

— Hopa, stai așa, partenera! Tucker a ridicat o mână. I-ai spus că renovăm și a vrut să vină chiar și-așa. Dă cu aspiratorul, curăță ghemotoacele de praf și pregătește-le faimosul tău mic dejun.

Jolene și-a pus mâinile peste piept.

— Camera lor ar trebui să arate bine și baia ar trebui să fie impecabilă. Este aniversarea lor de patruzeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu!

— Da, doamnă, dar trandafiri și fursecuri?

Asta era ceva ce făcea întotdeauna mătușa Sugar. O floare într-o vază pe noptieră și șase fursecuri sub un capac. Oaspeților le plăcea acea notă personală.

Tucker a bătut-o pe umăr.

— Ce spui de una dintre magnoliile alea drăguțe de mătase într-o vază? Aveam de gând să merg după bere oricum în după-amiaza asta. Pot să merg să cumpăr magnolii și fursecuri. Dacă ajung înainte să plece tipii de la brutărie, poate iau chiar o brioadă cu textul „Aniversare fericită” înfipt în ea.

— Ar fi de mare ajutor. O să-mi dea timp să planuiesc micul dejun și să aranjez cât de bine pot lucrurile.

Ideile i se învâртеau în așa hal în minte, încât nici nu și-a dat seama că Tucker o atinge.

— Din moment ce sala de mese e vreaște, am putea pune o măsuță în colțul camerei lor și să le oferim „micul dejun la pat”. A arătat cu degetul. Măsuța aia mică din colț cu o lampă pe ea pare perfectă.

— Îmi place. Putem s-o așezăm în colț și să le ducem mâncarea pe o tavă elegantă.

Și-a imaginat măsuța cu o tavă de mic dejun pe ea.

— Acum șterge-o, du-te la muncă! O să fac sufrageria prezentabilă și apoi merg sus la baie. Doamne, poți să-ți imaginezi patruzeci de ani de căsnicie și să vrei să te întorci la o pensiune pentru a sărbători? Eu aș vrea o lună de miere într-o croazieră sau să merg în Hawaii. Undeva unde nu am fost prima oară!

El a dispărut pe scări cu noua trusă de scule în mână, iar ea a luat cutia cu materiale de curățenie pe care mătușa ei o ducea în fiecare cameră. Jolene o ajuta pe mătușa ei să curețe camerele când era acolo, dar nu și-o amintea în mod special pe asta. Era chiar mai neîngrijită decât cea de vizavi, în care începuseră renovarea.

Singurul sunet pe care-l auzea în timp ce ștergea praful era zgomotul șmirghelului pe perete în timp ce Tucker muncea. Apoi a început să fredoneze ceva și nu peste mult timp, să cânte în timp ce avea căștile în urechi.

Jolene și-a ridicat ochii spre tavan și a observat pânze de păianjen în fiecare colț. „Viața mea este ca această cameră. Are nevoie de ceva renovări și mai are prin colțuri chestii vechi ce trebuie curățate. O să fiu vreodată în stare să am încredere în sentimentele mele?”

Mătușa ei o învățase să înceapă la etaj și să meargă în jos, așa că a înfășurat o cârpă în jurul măturii și a avut grijă de pânzele de păianjen mai întâi. Asta trebuia să facă și cu viața ei – să înceapă de sus și să curețe lucrurile enervante ascunse prin colțuri. Să-l judece pe Tucker prin prisma experienței pe care a avut-o cu mama ei, în primul rând, nu era un lucru bun. Amândoi trecuseră prin experiențe îngrozitoare pe care voiau să le uite folosindu-se de băutură. Cu toate astea, se părea că Tucker voia să-și depășească problema, deci asta era un plus.

Compari mere cu pere. Auzea vocea mamei ei răspicat în urechi. *Gândește-te.*

Jolene a trecut cu o cârpă umedă peste toate suprafețele orizontale ca să scape de un strat de praf. Și a șoptit:

— La ce ar trebui să mă gândesc? Amândoi aveți sau ați avut aceleași probleme, dar el cel puțin, dacă este să moară într-un hotel dubios, nu o să lase o copilă fără părinți. Și încearcă să-și pună ordine în viață.

Imediat s-a simțit vinovată pentru tonul pe care-l avea. „De ce nu pot să mătur sentimentele rele afară din inima și sufletul meu la fel de ușor cum am măturat pânzele de păianjen?”

Capitolul șaisprezece

Tucker a reușit într-un fel oarecare să împingă obiectele de mobilier în camere și a eliberat holul, iar apoi a muncit împreună cu Jolene la pregătirea camerei care le fusese solicitată. Jolene s-a prefăcut că era oaspetele și a deschis ușa ca să-și facă o primă impresie a camerei. Cu siguranță nu era un hotel de cinci stele, dar făcuse tot posibilul cu ce avea la dispoziție, iar camera avea o frumusețe pitorească. Spera doar ca sărbătorii să nu fie dezamăgiți.

Reflexia lui Tucker în oglindă în timp ce stătea în spatele ei arăta că era la fel de mulțumit ca și ea.

— E grozavă! Gândește-te cum arăta ieri, când ne-am întors de la licitație, și cum arată acum. Ai făcut o treabă minunată, Jolene.

Respirația lui caldă a transmis un val fierbinte prin corpul ei, ceea ce i-a trezit dorința bruscă de a se întoarce și a-l săruta, dar și-a strâns brațele la piept și a spus:

— Am acest partener care m-a ajutat. Ar trebui să-l cunoști. Este un băiat bun.

— Serios? Ar trebui să fiu gelos?

S-a întors și pentru un moment s-a gândit din nou că s-ar putea s-o sărute – dar el a făcut un pas în spate.

— Bineînțeles că nu, a spus ea.

— Dar dacă ar fi avut mai mulți bani și ar fi fost un tâmplar mai bun?

— Nici măcar atunci. Nu ai niciun motiv să fii gelos, a spus Jolene.

Tucker a mai scanat o dată camera.

— Oare am uitat ceva?

— Nu-mi vine nimic în minte. Iar ideea ta cu măsuța e grozavă.

— Mulțumesc. I-a făcut semn din cap să o ia pe scări înaintea lui. Hai să bem o cană de ciocolată caldă cât îi așteptăm. Nu-mi place faptul că irosesc timp de muncă, dar probabil că asta e o publicitate bună. Mai avem 15 minute până vin.

— Și dacă sunt ca unchiul și mătușa mea, vor ajunge cu cinci minute mai devreme.

— Reclama din gură-n gură este cea mai bună din lume. Oamenii ăștia vor merge acasă și vor povesti tuturor cum ne-am străduit să-i primim.

— Sper.

A trecut în revistă mental toate lucrurile din cameră și din baie ca să se asigure că nu uitase nimic.

Cuplul în vârstă a ajuns exact la ora patru, cu o valiză bleu care văzuse vremuri mai bune. Doamna, înaltă și subțire, avea o broșă cu o magnolie prinsă de rochia de dantelă albă și pantofi care fuseseră la modă la sfârșitul anilor '70. Părul grizonant era prins la spate și o coroană de trandafiri roz fanați susținea un vâl care cobora până la umeri.

— Bună ziua, suntem Jerry și Mary Anderson. Avem rezervări, a spus soțul.

— Camera dumneavoastră este gata, a spus Tucker.

— Vă rog să scuzați dezordinea, a spus Jolene.

— Scumpo, nu ne pasă de asta. Vrem doar să ne petrecem aniversarea în aceeași cameră în care ne-am petrecut luna de miere de-o zi, acum patruzeci de ani. Ne amintește ce mult ne iubim.

— O să vă iau valiza, a spus Tucker.

— Nu, mulțumesc, a răspuns doamna.

— Este micul nostru ritual. Aceeași valiză de acum patruzeci de ani. Aceleași haine. Aceeași cameră. Iar acum duc valiza sus și pe urmă...

Și-a sărutat mireasa pe obraz.

— Jerry o s-o așeze lângă ușă după care o să mă ia în brațe și o să mă treacă pragul. O să stăm în cameră până mâine când trebuie să plecăm. Și-a strecurat mâna în palma lui.

— Din cauză că renovăm o să vă aducem micul dejun la pat pe la ora opt, a spus Jolene.

— Ce drăguț! Mary a zâmbit. Am avut briose cu afine și cele mai pufoase clătite. Sugar știa întotdeauna. Credeți că ar fi posibil?

— Sigur, a dat Jolene din cap aprobator.

— Bine, iubito, a spus Jerry. Să ne continuăm luna de miere?

— Da, iubitele.

S-au dus la etaj ținându-se de mână, valiza lovindu-se de perete din când în când. Jolene nu se putea uita în altă parte, iar când a auzit ușa închizându-se, a suspinat.

— Ce tradiție frumoasă, a șoptit ea.

— Vreau să beau ceva. Vrei și tu?

Ea a scuturat din cap. Cum putea să bea acum?

În mintea lui Jolene a apărut o amintire a mamei ei când erau împreună și au văzut o mașină care avea scris pe geamul din spate „Proaspăt căsătoriți” cu cremă de pantofi.

— Mă întristează să mă gândesc la acele vremuri fericite. Am nevoie de o băutură, spusese Elaine.

Când Jolene s-a întors acasă în seara aia, Elaine adormise pe canapea.

— Toată munca și nici măcar nu vor folosi sufrageria sau salonul. A schimbat subiectul și s-a uitat la draperia și galeria pe care Tucker le agățase în sala de mese ca să acopere gaura imensă pe care o făcuse în perete pentru instalații.

— Nu contează. Ești sigură că nu vrei o gură de whisky sau o bere?

— Nu, nu vreau și pentru mine contează, Tucker.

— Am avut ce au ei. Nimic nu umple golul ăla.

— Presupun că vorbim despre inima ta, nu despre perete. Ce te face să crezi că băutura te va ajuta? a izbucnit Jolene. Ești un tip norocos, știi. Ai avut ceea ce eu vreau cu ardoare și în loc să fii recunoscător pentru ceea ce ai avut, îți îneci amintirile într-o sticlă.

— Nu îmi ține predici, a mârâit el.

— Nu mă provoca.

A plecat la ea în cameră, unde a găsit-o pe Sassy la picioarele patului.

Tucker voia să trântască ușa camerei așa de tare, încât a fost nevoie de toată voința pe care o avea ca s-o închidă fără niciun sunet. Sassy nu era nicăieri, așa că nu putea nici măcar să-i vorbească pisicii.

S-a dus la bufet și și-a turnat o gură de whisky într-un pahar de plastic. Așezat la marginea patului, se uita prin paharul de plastic pe fereastră spre baltă. Totul era neclar, exact ca în viața lui. A așezat paharul pe noptieră fără să bea din el, s-a dus în vestibul, și-a luat haina și-a băgat cheile în buzunar.

S-a dus cu mașina la cimitirul din Marshall, direct la mormântul lui Melanie. S-a așezat în fața pietrei de mormânt și și-a trecut degetele peste numele gravat. „Te iubesc, Melanie Malone. Întotdeauna o să te iubesc. Ești sufletul meu pereche. Tu m-ai înțeles.”

— Bună, s-a auzit o voce groasă în spatele lui.

Nu a trebuit să se întoarcă pentru a-și da seama că era Luke Tillison, tatăl lui Melanie. Omul s-a așezat lângă Tucker fără să aștepte invitația. Luke se comportase foarte onorabil la ultima lor întâlnire – înmormântarea lui Melanie. Între timp slăbise cel puțin 20 de kg și îmbătrânise 20 de ani.

Tucker a dat să se ridice.

— Tocmai plecam.

— Nu pleca, Tucker. Viața nu a fost blândă cu niciunul dintre noi, nu-i așa? Tu încă suferi, iar eu am o tumoră inoperabilă la creier. Mi-au dat un an și au trecut nouă luni, dar partea bună este că atunci când o să mor, o s-o văd pe Melanie din nou.

Tucker s-a așezat înapoi.

— Îmi pare rău.

— Mie nu. Mi-a fost așa dor de ea, Tucker. Am doi fii și ar trebui să mă concentrez pe a le oferi susținere și dragoste, dar ea era fetița mea. Mi-a furat inima în ziua în care s-a născut și a luat-o cu ea în ziua în care a murit.

Tucker a scos o batistă albastră din buzunar și i-a întins-o bărbatului.

— Și pe-a mea.

— Nu lăsa această... Luke și-a șters ochii și i-a înapoiat batista lui Tucker. Și-a dres vocea. De mult timp am vrut să vorbesc cu tine. Te-a iubit, Tucker. Și era evident că o adora. Îmi pare rău. Dar nu lăsa moartea ei să te definească. Ești tânăr. Mergi mai departe și trăiește o viață lungă și fericită. Nu te complac în suferință, ca mine. Am văduvit-o pe soția mea de ultimii mei ani și pe fiii mei de un tată. Am auzit că ai cumpărat jumătate din Hanul cu Magnolii. Mă bucur să văd că încerci să-ți continui viața.

— Ar fi trebuit să merg în oraș în seara aia. Ar fi trebuit să-mi petrec mai mult timp cu ea. Nu ar fi trebuit să muncesc până târziu, a spus Tucker.

Luke și-a pus mâna pe genunchiul lui Tucker.

— Ai fi putut. Ar fi trebuit. Ai fi făcut. Toate astea sunt în trecut, învață ceva de la un om în vârstă care a făcut prea multe greșeli. Lasă durerea în urmă și fii fericit. E prea târziu pentru mine, dar tu ești încă un bărbat tânăr. Și acceptă-mi scuzele pentru că am încercat s-o conving pe Melanie să nu se mărite cu tine pentru că erai polițist. I-ai oferit niște ani de fericire și de bucurie și-ți sunt recunoscător pentru asta.

— Accept scuzele, dar e greu să mergi mai departe când ceea ce ai avut a fost perfect, a spus Tucker.

— Sună ca un cântec country. Ar fi frumos dacă ai veni sâmbătă la masă. Adu-o și pe partenera ta. Ne-ar plăcea s-o cunoaștem. Știi că avem doi fii care nu sunt căsătoriți.

A reușit să mimeze un zâmbet.

— Nu pot să promit nimic – avem planuri. Dar dacă terminăm mai devreme, s-ar putea să trecem pentru câteva minute. Tucker a pus o mână pe piatra de mormânt, apoi s-a ridicat. Cât de des veniți aici?

— În fiecare zi. Câteodată de mai multe ori pe zi. M-am rugat să mă ierte pentru că am încercat s-o conving să nu se mărite cu tine, dar încă nu simt că m-a iertat.

— După părerea mea, v-a iertat cu ani în urmă. Tucker l-a strâns pe Luke ușor de umăr. Aveți grijă de dumneavoastră.

Tucker a condus preț de câteva străzi și a tras pe dreapta în parcare a unei companii de transporturi. Și-a sprijinit capul pe volan. Hohotele de plâns îi scuturau trupul, iar lacrimile îi curgeau pe pantaloni. „Noi de ce nu am putut să avem patruzeci de ani la dispoziție, iubito?”

Încă poți să-i ai, dacă îmi dai drumul, l-a certat Melanie. Nu pot să fac asta în locul tău, dar azi ți-am trimis cel mai puternic mesager pe care-l am. Ascultă-l pe tata.

Și-a ridicat capul și și-a șters obrajii, amestecându-și lacrimile pe batistă cu ale tatălui lui Melanie. „O să încerc, dar nu pot fi cu Jolene. Suntem parteneri. Dacă ne despărțim o să fim într-o situație foarte dificilă.”

Înarmată cu o rețetă de brioșe cu afine, Jolene a ieșit din camera ei și s-a dus în bucătărie să verifice dacă avea la han tot ce-i trebuia ca să le facă. Cu siguranță erau suficiente afine în congelator și toate celelalte ingrediente erau în cămară.

A luat o sticlă de apă și a dus-o în sufragerie cu Sassy pe urmele ei. Pisica a sărit pe canapea lângă Jolene și s-a așezat la ea în brațe.

— Ai un stăpân încăpățânat, a spus Jolene în timp ce mângâia blana lungă a pisicii.

— Da, avea, a spus Tucker din ușă.

Jolene nu mai cunoscuse pe cineva cu un pas așa ușor. Nu a răspuns, doar i-a aruncat o privire.

— Mai ai nevoie să bei ceva sau ai băut înainte să pleci?

— În primul rând, Sassy era pisica lui Melanie și ai dreptate. Putea fi la fel de încăpățânată ca proverbialul catâr de Missouri. Te-ai întrebat vreodată de ce un catâr din Missouri ar fi mai rău decât unul din, ce știu eu, Texas?

— Nu și nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nu am băut. Mi-am tunat în pahar, dar... Și-a scos haina și a agățat-o pe spătarul balansoarului înainte să se așeze într-un fotoliu și să-i ridice suportul pentru picioare. M-am dus la cimitir să vorbesc cu Melanie. Tatăl ei, Luke, era acolo. Am nevoie de un prieten, Jolene. Nu de un terapeut. Nu de un partener. De un prieten.

— Și eu, a șoptit ea. Și ce s-a întâmplat cu tatăl ei?

— Mi-a spus să merg mai departe, că asta și-ar dori Melanie, dar mi-e frică să nu pierd amintirile cu ea dacă fac asta.

Avea ochii roșii, dar Jolene credea că nu băuse nimic. Ar fi băgat mâna în foc. Știa diferența dintre niște ochi care au plâns și unii congestionați de la prea mult alcool.

— Are tumoare pe creier și nu mai era mult de trăit – asta era unul dintre motivele pentru care era acolo. Arăta ca naiba. Dar și-a cerut scuze și nu mă învinovățește pentru moartea ei.

— Asta e bine, nu? Nu că moare, dar că s-au aranjat lucrurile.

Ar fi vrut ca și ea să fi ajuns la o înțelegere cu mama ei înainte să moară.

— Ar trebui să mă simt bine, dar nu e nicio diferență.

Din tonul lui Tucker se simțea că suferă, dar cel puțin nu se refugiase în alcool.

— Dă-i drumul, Tucker. Numai tu poți s-o faci, și asta ți-o spune un prieten, nu un terapeut. Nu poate nimeni să facă asta în locul tău. Poate un prim pas ar fi să te duci la comemorarea pe care o fac. Ar putea să-ți ofere o încheiere, să-ți amintești și părțile bune, și pe cele rele.

— Dar...

Tucker a început să vorbească, dar s-a oprit.

Jolene ar fi putut să-i termine propoziția dacă ar fi vrut. Voia să spună că nu au existat vremuri rele, dar ea știa că și asta făcea parte din procesul de a merge mai departe. Să-ți amintești totul exact așa cum a fost – negru, alb sau gri. În lumea ei fuseseră foarte puține amintiri albe sau

bune. Cele mai multe fuseseră gri sau negre. Poate la el era invers, dar învăța să facă față tuturor lucrurilor. În cazul ei, problema era cum să-și amintească vremurile bune pe care le-a avut cu mama ei și straturile de flori ale tatălui. Să-și amintească numai vremurile bune era la fel de nesănătos cum era să-și amintească numai vremurile rele – nu era o încheiere.

— O să încerc, a spus el până la urmă.

— Nu știi niciodată care va fi ultima ta zi. Amândoi avem cicatricile să o demonstreze. Luke e pe moarte. Asta s-ar putea să fie ultima ocazie de a petrece timp cu el și familia lor.

Tucker s-a dus la bufet și a scos untul de arahide.

— Ai dreptate, dar nu înseamnă că e ușor.

— Viața nu e ușoară.

Ea a deschis frigiderul și a așezat jeleul de grepfrut pe bufet. De sus s-au auzit chicoteli și vechile țevi huruind din cauză că cineva pornise apa la cadă.

— Se... a șoptit el.

— Cred că re trăiesc luna de miere făcând o baie împreună. Sau poate fac sex în cadă. Jolene a zâmbit. Sper că o să mai vreau să fac o baie cu soțul meu când o să fiu de vârsta lor.

— Eu sper doar că n-o să am nevoie de pastiluțele alea albastre ca să mă bag în cadă cu soția mea când o să fiu de vârsta lor.

Capitolul șaptesprezece

Uneori, o zi ca de primăvară se furișează în ceea ce este oficial încă iarnă. Așa stăteau lucrurile în acea dimineață de sâmbătă când Jolene s-a dus în oraș după cumpărături. A dat geamul jos ca să se bucure de aerul proaspăt. Dar în loc să meargă la magazin, s-a trezit parcată în fața barului Topsy Gator.

— Presupun că bătrâna mașină are o voință proprie, a spus ea. Sunt aici, așa că aş putea să mă duc să vorbesc cu Dotty.

A deschis ușa barului folosind cheia ei cea nouă și a strigat:

— Dotty, unde ești?

— Mulțumesc lui Dumnezeu că ești aici.

Dotty a apărut brusc și a tras-o înăuntru de braț.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Jolene.

— Nu, *chère*, sunt doar groaznic de plictisită. Așa că intră și ține-i puțin companie unei doamne bătrâne. A apucat-o de braț pe Jolene și a condus-o la masă. Vrei o *root beer*?

— Doar dacă bei și tu una.

— Presupun că pot să mă prefac că e bere adevărată.

Dotty a deschis două sticle de bere de ghimbir, i-a dat una lui Jolene, după care s-a așezat.

— Dacă ești așa de plictisită, de ce nu te-ai dus la Flossie sau la Lucy să le ajuți?

— Nici nu au deschis azi din cauza furtunii care vine. Se spune că o să fie multă gheață, așa că anulăm masa de mâine de la Flossie. O s-o țină săptămâna viitoare. M-am gândit să închid Gator, dar presupun că oamenii o să-și găsească drumul până la bar, chiar dacă trebuie să vină pe sănii trase de câini. Tu unde ai ieșit? Faci provizii pentru vremea rea?

— Mă duceam la magazin și m-am trezit aici, dar dacă vine poleiul, ar trebui să fac provizii. Vrei să vin în continuare, nu? a spus Jolene, bând din bere.

— Sigur că vreau. Dacă se face prea urât ca să mergi acasă, canapeaua mea se transformă în pat, a spus Dotty. Acum spune-mi despre primii voștri oaspeți. Sunt așa bucuroasă că ați aranjat lucrurile ca ei să poată veni. Am auzit despre planurile lor la biserică. Și-au petrecut prima noapte ca soț și soție acolo.

— Abia dacă i-am văzut. S-au dus direct în camera lor. Le-am dus micul dejun sus și Mary l-a luat de la ușă. Au coborât la ora unsprezece fix, care este ora de eliberare a camerei, ne-au mulțumit pentru aranjamente, au plătit și au plecat. Jolene s-a aplecat în față și și-a coborât vocea: Au făcut o baie împreună.

— În fiecare an. Ochii verzi ai lui Dotty au strălucit. Mary spune că nu-i pasă dacă Jerry trebuie să ia Viagra ca pe bomboane sau dacă țâțele ei sunt afectate de gravitație, o să facă sex în cada de baie, cum au făcut în prima noapte.

Jolene a chicotit.

— Tucker tocmai spunea aseară că speră că nu o să trebuiască să ia Viagra când o să fie trecut de șaizeci de ani.

— Oh? Dotty și-a aplecat capul într-o parte. Și ce a stârnit această discuție?

— Ceea ce se întâmplă la Hanul cu Magnolii este ca în Vegas, îți aduci aminte? Dar vorbeam despre Mary și Jerry – sunetul călătorește pe țevile alea. Jolene a roșit.

— Dacă nici măcar nu te-ai gândit să faci sex în cadă cu Tucker când se întâmplau toate astea, înseamnă că ești nebună. Îmi aduc aminte de câte ori am făcut eu cu Bruce fără ca măcar să aud zgomotele alea.

Roșeața din obrajii lui Jolene s-a accentuat.

— Bine, am cam visat la asta azi-noapte și când m-am trezit eram furioasă că nu era adevărat.

— Atunci măcar te-ai gândit să faci sex cu el, că altfel nu ai fi visat. Dotty i-a pus o palmă pe obraz. Nu roși, iubito, suntem femei mature, cu nevoile noastre.

— Dar... a început Jolene.

— Vorbește-mi despre acest „dar”, a spus Dotty.

— Până nu trece peste Melanie, ce rost are și numai să mă gândesc la astfel de lucruri?

— E greu să lași în urmă pe cineva pe care îl iubești, *chère*. Te-ai gândit că soarta l-a adus aici...

— Pe cine a adus soarta unde? Lucy a intrat pe ușa din spate.

— Ce faci aici? a întrebat Dotty. Și cum ai intrat?

— Vezi că faci demență senilă. Mi-ai dat o cheie când a murit Bruce pentru ca poliștii să nu spargă ușa în caz că mori. Îți amintești?

— Sigur că-mi amintesc, dar nici n-am auzit ușa deschizându-se.

— Am venit să te convingem să mergi la magazin cu noi. Flossie și-a agățat haina pe spătarul unui scaun.

— Nu poți trăi cu ce ai pe raft, a spus ea arătând spre băuturile din spate.

— Acum, care era treaba cu soarta?

Lucy și-a scos haina și a aruncat-o pe o masă din apropiere.

— Îi spuneam lui Dotty că lui Tucker îi e foarte greu să meargă mai departe, a spus Jolene.

— Și înainte să fiu întreruptă așa brutal voiam să spun că se poate ca soarta să-l fi adus aici pentru ca Jolene să-l ajute să meargă mai departe, a spus Dotty.

Flossie a tras aer adânc în piept și l-a eliberat încet.

— Eu așa văd lucrurile: el trebuie să-și continue viața și să renunțe la băutul ăsta de weekend definitiv. Sunt de acord cu Dotty. Soarta l-a adus la Hanul cu Magnolii ca să fiți prieteni și să-l poți ajuta.

— Soarta n-are nicio legătură, a spus Lucy. Iubito, știi că în rai nu există ceasuri, nu? Din cauză că nimeni nu se grăbește acolo. Dumnezeu a făcut de ani buni un plan prin care să vă întâlniți, așa încât să mergeți împreună într-o călătorie a vindecării. Tucker o să te ajute pe tine și tu o să-l ajuți pe el. Acum începe cu începutul și spune-ne totul.

Jolene le-a povestit cum Tucker a spus că are nevoie de o băutură, dar în schimb s-a dus la cimitir.

— Lucy, tu spui că sunt într-o călătorie spirituală care se desfășoară de ani în planuri mai înalte. S-a întors către Flossie. Tu crezi că eu și Tucker suntem destinați să fim prieteni. Ochii s-au mutat asupra lui Dotty. Soarta ce spune?

— Spune că cel mai mult ai putea să-l ajuți pe Tucker dacă doar l-ai asculta. Călătoriile voastre sunt interconectate. L-a iertat pe socrul lui și i-a acceptat scuzele. Tu l-ai iertat pe tatăl tău pentru că a murit așa devreme? Sau pe mama ta pentru toată mizeria prin care te-a făcut să treci? a întrebat Dotty.

Jolene a clătinat din cap.

— Am crezut că i-am iertat când le-am dus cenușa la plajă, dar când Tucker vorbește despre suferința lui, iese și a mea la suprafață.

Dotty a bătut-o pe genunchi.

— Treaba asta cu iertarea nu e un sprint, e un maraton, *chère*.

— Dar ce se întâmplă la final? Dacă Dumnezeu sau soarta au prevăzut acest lucru, care este deznodământul? a întrebat Jolene.

— Asta, iubito, a zâmbit Flossie, depinde de tine. Tu ai ultimul cuvânt. Orice a trebuit să facă universul pentru a te aduce unde ești, inclusiv în barul ăsta cu trei femei băgăcioase, a făcut deja. Acum tu trebuie să alegi.

— Aleargă în acest maraton alături de el pentru o vreme, a spus Dotty. Dacă nu-ți place viteza lui, ia-o în față sau rămâi în spate. Mingea este în terenul tău acum.

Jolene era fericită că ajunsese la Gator, fiindcă se simțea mai bine.

— Vorbiți toate din experiență?

— Vorbim, a spus Dotty. Pentru mine e povestea mea cu Bruce. Am fost cei mai buni prieteni în copilărie. Și *chère*, nu era ceva obișnuit în vremurile alea. Cele mai bune prietene ale fetelor erau fete, ai băieților, băieții. Am plâns pe umărul lui când m-a părăsit primul meu iubit. El a făcut același lucru când i-a murit cel mai bun prieten. Am mers pe această cale mulți ani și când avea douăzeci și ceva de ani, ne-am dat seama că ne îndrăgostiserăm unul de altul.

— Și pentru mine, ei bine, încă vânez după Bruce al meu. Am văzut ce a avut Dotty și nu o să accept nimic mai puțin de asta.

Jolene și-a mutat privirea spre Flossie.

— Care e povestea ta?

— M-am îndrăgostit. L-am pierdut în Vietnam. Le aveam pe fetele mele și pe mătușa ta care m-au ajutat să trec prin asta. Surorile de suflet, iubito, sunt la fel de importante ca iubirea romantică. Nu zic că oricare va fi deznodământul călătoriei tale cu Tucker nu va fi important, dar... cum să spun asta.

Flossie s-a încurcat în cuvinte.

— Îi iei locul lui Sugar pentru noi și avem nevoie de tine, a spus Dotty cu o voce blândă.

— Doamne Dumnezeule! a exclamat Jolene. Nu sunt suficient de înțeleaptă ca să fac asta.

Lucy și-a umflat părul ciufulit cu mâinile.

— Asta e părerea ta, nu a noastră. Și avem nevoie de a patra femeie în această caravană a prieteniei.

— Dar mătușa este disponibilă în continuare la telefon atunci când aveți probleme, a spus Jolene.

— Da, este, dar este într-o lună de miere întârziată cu câteva decenii. O să vorbim cu ea despre unele lucruri, dar nu vrem s-o deranjăm prea tare. Așa că acceptă, copilă, ne-am băgat în asta împreună.

Pe cer atârnavă nori negri în timp ce Jolene se întorcea la Gator în acea după-amiază. Când a ajuns, erau deja mașini și camioane parcate și oamenii așteptau să se deschidă ușile. Dotty avusese dreptate spunând că băutorii vor găsi o cale de a ajunge la bar.

Dar Elaine deja demonstrase asta cu ani în urmă. Și când Jolene a început să servească la bar, s-a lămurit singură. Odată, când mama ei și-a petrecut noaptea în mașină, a alunecat într-un șanț. Bine că whisky-ul nu îngheață, căci la cantitatea pe care o îngurgitase ar fi murit înghețată dinspre interior spre exterior. Dar nici asta nu i-a redus viteza lui Elaine. Mașina avea câteva zgârieturi și bara de protecție puțin ciobită, dar nu era într-o stare foarte proastă. Mergea suficient de bine ca s-o scoată la gheață în următoarea noapte și să meargă la bar din nou.

Dotty a azvârlit un șorț către Jolene când a văzut-o intrând. Jolene l-a înfășurat în jurul mijlocului, aducând bretelele în față și legându-le într-o fundă perfectă. Învățase cu mult timp în urmă să nu le lege în spate când un client s-a întins peste bar și a desfăcut funda. Bacșișurile, împreună cu pixul și carnețelul, au zburat în toate direcțiile.

— Ți-ai adus un băgăjel să poți rămâne la mine dacă se face prea alunecos ca să poți pleca? a întrebat Dotty în timp ce ridica un șorț de pe jos.

— Nu, am condus prin zăpadă care ajungea până la treaptă și chiar am depășit o tornadă de câteva ori. O să fiu bine.

Dotty a deschis ușa și au intrat doar cinci oameni. Unul dintre ei era Mickey, care, în loc să stea în picioare sau așezat lângă ușă, și-a ridicat un șold pe un scaun de la bar.

— Am avut de lucru cu o companie de livrat bere din Tyler și cred că fiecare magazin din Texasul de est este plin și pregătit pentru furtuna asta. Mă întrebam dacă-mi dai drumul în seara asta. Prietena mea e îngrijorată și nu vrea să conduc pe vremea asta rea până acasă. Dacă nu te simți bine fără portar pot să stau, dar...

A lăsat propoziția neterminată. Dotty s-a întins peste bar și l-a lovit ușor peste obraz.

— Am o pușcă cu țeava tăiată sub bar pentru cazul în care lucrurile o iau razna, dar nu mă aștept să fie multă lume. Du-te acasă și ai grijă cum conduci.

— Mulțam, don'șoară Dotty. Nu a trebuit să arunc pe nimeni afară până acum și cu noua slujbă ar fi bine să vă gândiți dacă mă mai țineți vineri și sâmbătă noaptea, a spus Mickey.

— Vorbim despre asta mai târziu, a spus Dotty.

Mickey a dispărut și Dotty s-a întors spre Jolene.

— Era o vreme în care credeam că s-ar putea să-ți ceară o întâlnire.

— Nu e genul meu.

Jolene a zâmbit.

Dotty a șters teigheaua care era deja curată.

— Care este genul tău?

— Habar n-am acum, știu doar care nu e, a răspuns Jolene.

Ușa s-a deschis și o pală de vânt arctic a adus șase cowboy cu el. Jolene a avut nevoie de un minut ca să le scaneze fețele și nu l-a găsit pe Tucker printre ei. Era puțin dezamăgită și totuși spera ca el să fie acasă cu Sassy, uitându-se la televizor sau poate măsurând ceva pentru camera în care urmau să lucreze.

Au mai venit mai mult de jumătate de duzină de oameni – pregătiți să bea și să petreacă, deloc speriați de previziunile meteorologului. Dotty și Jolene au devenit prea ocupate cu umplerea carafelor și a halbelor de bere și chiar preparând câteva băuturi sofisticate pentru a mai putea să stea de vorbă.

— Doamnă Soartă, dacă ești reală și ți-ai petrecut toți acești ani punând la cale povestea asta, cu siguranță aș vrea să știu ce deznodământ are, a șoptit Jolene.

Montgomery, Alabama

Sugar urmărea peisajul dispărând din fața ochilor ei cu o viteză de 100 de km pe oră. Când au plecat din Carolina de Sud, planul era să o ia încet spre Kansas și înapoi spre vest, într-un fel de zigzag. Deja sunaseră pentru rezervări la un parc auto din Alabama pentru prima noapte.

Sugar nu și-a dat seama că e sâmbătă până nu s-a uitat în calendar. Dacă ar fi fost acasă, s-ar fi gândit la biserică dimineața – poate și-ar fi călcat una dintre rochiile de

duminică și s-ar fi asigurat că are niște dresuri decente. Fetele nu mai purtau dresuri în zilele alea, dar Sugar nu renunțase. De ani întregi nu mai avea portjartier, dar îi spusese lui Dotty că ar face bine s-o înmormânteze în dres, sau va veni să le bântuie pe toate trei.

Dacă ar fi fost acasă, s-ar fi trezit împreună cu Jasper duminică dimineața, ar fi mâncat clătite și ar fi mers la biserică. Dumnezeu să-l binecuvânteze, fusese așa de bun în toți acești ani pentru că acceptase ca după biserică să ia masa cu prietenele ei! După ce a murit Bruce a trebuit să le suporte pe femei fără sprijinul altui bărbat. Și nu s-a plâns nici măcar o dată, așa că trebuia să se întărească și să nu-și mai plângă de milă.

— Ce zici de clătite mâine-dimineață?

— Sigur. E duminică și întotdeauna mâncăm clătite înainte de biserică. Și am căzut de acord înainte să plecăm că oriunde ne-am afla duminică dimineața, o să găsim o biserică în fața căreia să încapă mașina asta și vom merge la slujbă.

— Da, așa am făcut. A pus o mână pe brațul lui. Și poate asta o să semene mai mult cu cea de acasă decât ultima la care am fost. Era prea mare.

A scos telefonul din geantă și s-a uitat la căsuța care era încă de vânzare. Mai erau și altele – una mai jos de Lucy, care arăta destul de bine –, dar casa aceea albă cu prispa mare îi plăcea cel mai mult. Și-ar fi dorit să aibă o poză cu biserica lor ca să se uite la ea. Mare, mică, mijlocie, nicio alta nu putea s-o înlocuiască.

Capitolul optsprezece

Tucker și-a lustruit cizmele, și-a călcat cămașa, și-a scuturat de praf pălăria de cowboy și a intrat în mașină cu planul de a se duce acasă la Luke și Carla pentru sărbătorirea zilei de naștere a lui Melanie. Poate ar fi ca o încheiere să fie acolo cu ceilalți oameni care au iubit-o și să împărtășească experiențe cu toată lumea în acea după-amiază. A condus direct la ei acasă, o clădire din cărămidă roșie situată într-o zonă plăcută a orașului. A parcat pe partea cealaltă a drumului și s-a uitat la familie prin geamurile mari ale casei. Din câte se părea, nu se gândeau la faptul că Luke era pe moarte și râdeau și se simțeau bine.

Când Tucker a deschis portiera, o pală de vânt rece l-a lovit în față. Din instinct, a închis-o și și-a strâns haina mai aproape de corp. Ar fi trebuit să înfrunte vântul și familia, dar nu reușea să se convingă să facă niciunul din aceste lucruri. Până la urmă a pornit motorul și s-a întors la han. A luat cu el în sufragerie o sticlă plină de whisky și a dat drumul la televizor numai ca să audă niște zgomot. A trecut prin programe până a găsit un post care dădea un maraton al serialului NCIS. Și-a dat seama că era al doilea sezon, cel în care unul dintre membrii echipei moare la final și i s-a părut potrivit pentru acea după-amiază. A scurs ultima picătură din sticlă și a aruncat-o în spate exact în momentul în care s-a auzit glonțul care a ucis personajul Kate.

— Unii dintre noi n-au niciun pic de noroc, a înjurat el în timp ce se ridica în picioare să meargă după o nouă sticlă, dar a făcut numai câțiva pași, după care camera a început să se învârtă așa repede încât nu a putut să-și găsească direcția.

S-a așezat în vestibul cu o bufnitură. După câteva minute a încercat să se ridice, dar picioarele nu-l ascultau. Până la urmă s-a întins pe podea cu intenția de a închide ochii doar pentru câteva minute. Într-o oră băutura avea să-i iasă din corp și urma să se ridice și să meargă la culcare înainte ca Jolene să se întoarcă de la bar.

Jolene a alunecat pe gheață în timp ce-și croia drum până la mașină, dar a reușit să se redreseze înainte de a cădea în fund. A intrat în mașină și a pornit motorul, după

care a ieșit să curețe gheața de pe parbriz. Ploaia înghețată îi biciuia fața în timp ce muncea, dar nu a apărut niciun cavaler în armură de metal, niciun cowboy pe un cal alb care să facă treaba în locul ei.

Când a terminat și a intrat în mașină, dinții îi clănțăneau de frig. Aproape se încălzise până să iasă din oraș, dar nici ștergătoarele de parbriz, nici căldura nu făceau față ploii înghețate. A tras pe dreapta, într-o stație de servicii dezafectată. Acoperișul de deasupra pompei de benzină i-a oferit suficient adăpost pentru a putea să curețe din nou ceea ce se adunase pe parbriz, dar deja se gândea la alte locuri unde ar fi putut să se oprească pe drum și să repete operațiunea.

„La naiba!” Și-a dat seama că nu pornise încălzirea de la parbriz. „Nu e de mirare că nu s-a încălzit ca să topească nenorocirea asta.” A așteptat câteva minute până căldura a topit ultima bucată de gheață.

În mod obișnuit tot drumul până la han îi lua cinci minute, iar acum făcuse cincisprezece minute până la punctul în care trebuia să întoarcă pe alea care dădea spre han. Copacii străluceau de gheață, iar pământul trosnea sub roți. Lapovița se lovea în continuare de parbriz și de capota mașinii.

Profilul încețoșat al hanului era în față, când deodată o căprioară a sărit chiar în drum în fața mașinii și s-a oprit, fixând-o cu ochii ei mari. Jolene a frânat și a întors volanul spre dreapta. Căprioara a fugit și mașina a alunecat spre un brad mare, după care s-a oprit încet în el. Inima i-a luat-o razna, iar pulsul i se auzea în timpane. Și-a sprijinit capul de volan ca să-și liniștească respirația, după care a băgat în marșarier. Roțile au pornit și s-au învârtit pe gheață, dar nu au prins tracțiune. A deschis portiera și a constatat că alunecase într-un șanț adânc de douăzeci de centimetri. Nu avea cum să iasă de acolo în acea noapte și poate nici până când nu se potoleau lucrurile.

A scos telefonul din poșetă și a sunat la han. Cu siguranță petrecerea pentru Melanie nu durase până la trei dimineata. După ce a sunat de zece ori, a închis și a sunat din nou. Tot niciun răspuns. L-a sunat pe Tucker pe mobil, dar a intrat direct căsuța vocală.

Și-a luat poșeta, a scuturat pumnul către cer și s-a târât restul drumului până la han. Era înfometată, furioasă și înghețată până la oase din cauza lapoviței care a lovit-o în

față tot drumul până la ușă. Doamne, până și pleoapele îi erau înghețate. Un val primitiv de căldură a întâmpinat-o când a descuiat și a deschis ușa. A făcut un pas înăuntru, a întins mâna după firul de la lampă și s-a împiedicat de ceva de pe podea.

A căzut brusc, dar când s-a dezmeticit a realizat că stătea pe cineva. Viziuni ale unui cadavru i-au trecut prin minte în timp ce se dădea la o parte. Apoi a simțit un damf de whisky și a fost copleșită de un nou val de furie.

— La naiba, Tucker! a urlat în timp ce se ridica în picioare.

Ultima oară când avusese parte de o asemenea scenă fusese ziua dinainte să-l dea afară pe Johnny Ray. Îi luase cardul de debit ca să-i golească contul din bancă, dar chiar și asta meritase ca să scape de el. Hotărâse atunci că poate că era doar barmaniță, dar merita mai mult.

— Și chiar merit, a spus în timp ce trecea peste corpul chircit al lui Tucker.

Și-a făcut un sendviș și și-a turnat un pahar de lapte. A trecut pe lângă el în drum spre dormitor. „În mod evident îți place să te complaci în mizerie. Ei bine, poate că sunt partenera ta, dar nu o să tolerez nimic. Poți dormi pe jos toată noaptea.”

A aprins lumina în dormitorul ei și a auzit un geamăt de pe hol, dar Tucker Malone era pe cont propriu. Dacă nu-și amintea tratamentul pentru mahmureală, nu avea decât să sufere.

Sassy o urmărise în dormitor și se ghemuise la picioarele patului. „Nu te învinovățesc, fato. Nici eu nu aș dormi cu cineva care duhnește ca și cum ar fi căzut într-un butoi cu whisky.”

Adrenalina provocată de manevra pe care o făcuse pentru a evita căprioara se dusesse. Senzația de frig de pe drum îi trecuse și ea, odată ce se îmbrăcase într-o pereche de pantaloni de trening și un tricou larg și se strecurase sub pături. Foamea i s-a potolit când a terminat sendvișul. A adormit înainte să atingă perna cu capul.

Sassy stătea chiar lângă ea când s-a trezit, la ora 12. „Pun pariu că ți-e foame și vrei să-ți găsești litiera.” Pisica a mieunat compătimitor. „Ei bine, iubito, o să-ți dau de mâncare, dar scobitul prin litieră e treaba stăpânului tău. Hai să avem grijă de tine și apoi mă bag într-o baie fierbinte.” Jolene s-a strecurat afară din pat cu Sassy pe urmele ei.

Tucker era tot în vestibul, în aceeași poziție în care-l lăsase. Lui Jolene nu-i era deloc milă de el. A hrănit pisica, a făcut o baie lungă și fierbinte și s-a spălat pe cap. Când a terminat, a coborât la parter și a călcat din nou peste Tucker, care a gemut și s-a apucat de cap. Ea l-a ignorat și s-a dus direct în bucătărie, unde a pus de cafea. Între timp a pus trei cârnați la fiert într-o cratiță și a pregătit un teanc de clătite.

A mai auzit un geamăt cam pe când s-a așezat să mănânce, dar avea în continuare un ghem mare de furie în inimă. Văzându-l așa, începea să-și amintească din nou mânia, dezgustul și durerea legate de mama ei. Sassy a sărit pe masă și Jolene a început să-i dea bucățele de cârnat în timp ce mânca.

A auzit telefonul mobil sunând din geantă și a săpat după el ca să răspundă:

— Bună dimineața, Dotty. Cum supraviețuiești furtunii?

— Sunt bine, dar telefonul fix nu funcționează. Bine că avem curent. Voiam doar să văd dacă ai ajuns cu bine acasă. Se aude de parcă s-ar trage focuri de pistol în oraș din cauza gheții care doboară crengi de copaci. Îți spun, va fi groaznic de greu de curățat, a spus Dotty. Au contramandat slujbele de la biserică și școlile sunt închise mâine. Presupun că până se termină suntem toți blocați. Cum sunt lucrurile acolo?

Jolene i-a spus despre căprioară, despre faptul că a trebuit să meargă pe jos acasă și despre felul în care a căzut peste Tucker când a intrat în casă.

— Nu sunt sigură că treaba ta cu soarta era adevărată. După ce am trăit cu un bețiv, cu siguranță că nu vreau să mă încurc cu asta.

Tucker a intrat împleticindu-se în bucătărie. Avea ochii injectați și părul ciufulit. Singurul lucru care lipsea era duhoarea de vomă a respirației.

— Tratamentul pentru mahmureală?

Și-a dus ambele mâini la cap. Jolene i-a aruncat o privire urâtă și i-a făcut semn cu degetul să se apropie.

— Descurcă-te singur, i-a urlat în față, după care s-a întors la conversația cu Dotty. Îmi cer scuze.

— Ce se întâmplă? a întrebat Dotty.

— De ce ești așa rea? Data trecută mi-ai pregătit tratamentul, a spus Tucker.

L-a împins în piept cu mâna liberă.

— Se numește iubire dură. Dacă vrei să te bălăcești în trecut, să te îmbeți și să-ți pierzi cunoștința pe podea și să mă faci să cad peste tine când ajung acasă, este treaba ta. Dar eu nu sunt nici asistenta, nici mama ta.

— Dar ești partenera mea, a protestat el în timp ce-și turna o cană de cafea.

— Exact, și acum partenera ta vorbește cu Dotty. Când termin o să dau drumul la muzică și mă apuc de spălat rufe. Apoi dau cu aspiratorul în camera mea. Urmează mult zgomot. Ar fi cazul să te apuci de tratamentul ăla.

Râsul lui Dotty s-a auzit în cameră înainte ca Jolene să-și pună din nou telefonul la ureche.

— Deci nu o să-l mai ajuți o dată, nu?

— Nu. Dacă nu poate să rămână suficient de treaz pentru a-și ajuta partenera ca să nu trebuiască să meargă echivalentul a două cartiere prin lapoviță și frig, atunci partenera lui nu o să-l cocoloșească din cauza unei mahmureli.

— Și am crezut cu toții că e mai bine, a suspinat Dotty.

— Bețivii sunt profesioniști în păcălitul oamenilor, a spus Jolene.

— Se pare că ești ocupată. Sună-mă mai târziu și nu ceda, a spus Dotty.

— Așa fac. Am avut experiențe din astea să-mi ajungă o viață. Să stai la căldură.

Jolene a încheiat discuția și și-a mai turnat o cană de cafea. A dus-o la masă și s-a așezat ca să termine ultimele îmbucături din micul dejun.

— Ești rea, a mormăit Tucker. Deci am avut o recidivă. Am avut un motiv bun.

— Nu, nu ai nicio scuză. E destul de clar că-ți place să te simți nefericit, așa că nu vei avea parte de niciun pic de compasiune din partea mea. Îmi cunoști trecutul, dar dacă vrei să trecem din nou în revistă motivele pentru care simt așa, putem. Și ca să știi, camioneta mea este ieșită din drum la capătul benzii. A trebuit să merg prin ploaie înghețată și zloată până la han la ora trei dimineața, ca să ajung aici și să cad peste tine care zăceai beat pe jos când am încercat să aprind lumina. Sunt complet lipsită de compasiune, așa că fă-ți singur ouăle și pâinea prăjită.

— Asta chiar s-a întâmplat? Am crezut că visez, a șoptit el. Ți-ai accidentat mașina? De ce?

— Uită-te pe geam.

Și-a dus vasele murdare la chiuvetă, le-a clătit și le-a pus în mașina de spălat.

Tucker și-a protejat ochii și s-a uitat afară.

— Doamne Dumnezeule! Ai condus pe vremea asta? De ce nu m-ai sunat?

— Te-am sunat. Erai leșinat. Și acum am treabă. A plecat din încăpere cu Sassy în spatele ei. Nici măcar pisica ta nu te place în dimineața asta.

L-a auzit înjurând și a simțit miros de ouă arse. Apoi Tucker le-a ras de pe tigaie ca să le arunce la gunoi și s-a apucat să-și facă altele. Jolene nu mai simțise un asemenea val de furie de ani buni, de când murise mama ei. Dacă ar fi putut lovi ceva – ceva ce ar fi făcut zgomot. Nu a găsit decât un coș de gunoi de plastic într-un colț.

Cu o lovitură bine plasată, coșul a zburat prin cameră și s-a lovit de perete, aruncând ghemotoace de hârtie pe podea. Sassy a fugit de pe pat și le-a atacat de parcă ar fi fost niște șoricei, împingându-le sub pat și azvârlindu-le dintr-un capăt în celălalt al camerei.

Nici asta nu a fost suficient ca s-o liniștească. Spera că Tucker avea să-și mute rulota veche și jerpelită înapoi în Marshall când era gata renovarea. Era mai mult decât doritoare să-i trimită jumătatea lui din profit, dacă ar fi plecat.

Nu putea să stea în camera ei toată ziua. Avea treabă, așa că a inspirat adânc și s-a îndreptat spre spălătorie. În ziua aia nu își spălau rufele împreună. Avea de gând să le separe și să spele numai rufele ei. El n-avea decât să și le facă singur.

Când a trecut prin bucătărie, el s-a întins s-o atingă pe braț.

— Îmi pare rău că nu am fost aici pentru tine aseară, a spus el.

— Demonstrează.

— Ce înseamnă asta? Ai știut că ieri a fost o zi grea pentru mine. A fost ziua lui Melanie.

— Și este ziua ei în aceeași zi în fiecare an. Exact cum era și înainte să moară. Ai de gând să te îmbeți de fiecare dată? Dacă da, o să notez data în calendar, ca să nu avem oaspeți care să se împiedice de tine când o să coboare după lapte sau fursecuri.

— Nu-mi place foarte tare de tine acum, a izbucnit el și a ieșit din cameră ca să meargă la baie.

— Ei bine, mie nu-mi place deloc de tine, a răspuns ea.

Și-a pus hainele albe în mașina de spălat și, în timp ce mașina mergea, a șters de praf mobila de la parter, pozele și chiar și pervazul ferestrei de unde o pasăre cardinal o privea din spatele sticlei. „Nu o să mă faci să mă simt vinovată. Mai mult de doi ani sunt suficienți ca să se adune și să-și continue viața.”

Când a terminat, a traversat vestibulul și s-a dus în camera tehnică după aspirator. A auzit apa la duș. Tucker ar fi făcut bine să se bucure de duș pentru că dacă urmau să rămână fără curent nu ar mai fi avut apă caldă. Dar poate că avea nevoie exact de un duș rece.

Când a trecut înapoi prin bucătărie, Tucker stătea la masă cu o cană de cafea în mână. Ochii lui erau în continuare roșii. Avea câteva picături de apă în păr, dar se pieptănase. Și purta haine curate, chiar dacă nu se asortau.

— Ai spus să demonstrez. Și cum aș putea, mai exact, să fac asta?

Avea o voce morocănoasă.

— Să nu mai faci asta.

— Niciodată?

— Exact. Gândește-te. Avem oaspeți sâmbătă seara, vin târziu de la o reuniune de familie sau un film și se împiedică de tine beat în vestibul. Asta face foarte bine afacerii, hm?

Tucker a inspirat adânc și a eliberat încet aerul din plămâni.

— I-ai ținut vreodată discursul ăsta mamei tale?

— De mai multe ori decât vreau să-mi amintesc, doar că era despre a sta trează suficient cât să poată să meargă opt ore la serviciu de cinci ori pe săptămână. Și motivul din care am scăpat de ultimul meu prieten a fost același. Dumnezeu mă urăște. Continuă să-mi pună bețivi în cale.

El a luat o înghițitură de cafea.

— Și cât timp ești furioasă când ajungi la nivelul ăsta?

— Nu știu. O săptămână. O lună. Nu am mai fost niciodată așa furioasă.

— Niciodată? Tucker a ridicat o sprânceană.

— Nu, pentru că înainte întotdeauna când mă enervam puteam să mă mut sau să-l dau afară pe cel care mă enerva. Cu tine trebuie să locuiesc, așa că s-ar putea să dureze o vreme.

— Uau! Tucker și-a șters sprânceana.

— Tu ai fost cauza, acum suportă consecințele.

L-a lăsat în bucătărie, iar ea s-a dus în camera ei și a citit toată după-amiaza.

Capitolul nouăsprezece

Tupelo, Mississippi

În timp ce Jasper pregătea micul dejun în acea dimineață, Sugar a profitat de ocazie și i-a dat un telefon lui Jolene. A sunat de patru ori înainte ca Jolene să răspundă.

— Am sunat într-un moment nepotrivit? a întrebat Sugar.

— Hei, fată dragă, a strigat Jasper. Pregătesc clătite cu fulgi de ciocolată. Vrei să-ți trimit câteva prin telefon?

Jolene a suspinat.

— Aș vrea să poți trimite clătite prin telefon sau doar să fiți aici în dimineața asta. Nu e niciodată un moment nepotrivit, mătușă Sugar. Mă bucur că ai sunat în dimineața asta. Am nevoie să vorbesc cu tine. Sper că am gestionat bine o problemă. Sau poate doar am exagerat din cauza trecutului meu, a spus ea.

Sugar și-a mai turnat o cană de cafea și a spus:

— Povestește-mi, iubito.

Jolene i-a povestit totul, scenă cu scenă și a încheiat cu:

— Deci spune-mi părerea ta sinceră și directă.

— Întreabă-te – ești furioasă pe el din cauză că-ți amintește de mama ta când era în aceeași stare sau poate de neisprăvitul ăla de prieten al tău care ți-a promis că se va schimba pentru dragostea ta? Sau ești dezamăgită de el pentru că ai așteptări mai mari de la un partener? Care este motivul care stă la baza supărării tale?

Sugar ura faptul că Jolene avea de-a face cu aceeași problemă cu care se confruntase în trecut. Dar o făcea să se simtă bine în dimineața aceea faptul că i se cerea sfatul.

— Poate din toate aceste motive. Nici măcar nu sunt sigură că vreau să-l ajut după noaptea trecută. Am încercat s-o ajut pe mama. Și am încercat să-l ajut pe prietenul meu. Nu a funcționat niciodată, așa că de ce aș încerca a treia oară? Dar dacă aș vrea, cum aș face asta, în condițiile în care el nu se ajută singur?

— Ascultă-ți inima. O să te ghideze, a răspuns Sugar.

— Am mai încercat și altă dată și... a început Jolene.

Sugar a intervenit înainte ca Jolene să poată să spună ceva.

— Of, iubito. Ți-ai ascultat vreodată cu adevărat inima?

— De unde să știu măcar când îmi vorbește?

— De acolo simți că vine pacea.

Sugar nu era sigură că îi spunea asta lui Jolene, sau își spunea singură – poate amândurora. Agitația din inima ei cu siguranță semăna cu agitația din inima lui Jolene. Era obosită de toată cutreierarea. Își voia rădăcinile înapoi.

Luni, Tucker a fost în faza de negare. Marți, în cea de furie. Era supărat pe Jolene că se purtase cu el așa cum se purtase cu mama ei. Nu avea niciun drept asupra vieții lui, chiar dacă nu ar fi trebuit să se îmbete așa rău încât să-și piardă cunoștința pe hol. Poate ar fi trebuit să cumpere niște bandă adezivă și să împartă hanul în două secțiuni. Și i-ar fi spus că ceea ce făcea în partea lui de han era treaba lui și niciun pic treaba ei.

Miercuri s-a trezit gândindu-se la Melanie. Avuseseră certuri, dar întotdeauna le rezolvaseră înainte de culcare, de obicei cu niște partide fantastice de sex. Următoarele câteva zile se purtau cu precauție unul cu celălalt, dar întotdeauna revenea la starea normală înainte de sfârșitul celei de-a treia zile.

Asta era a treia zi de când Jolene spusese „Demonstrează”.

Fusese soare în ziua precedentă și temperatura crescuse de la îngheț luni, la 15 grade marți. Așa era vremea în Texas – Tucker își dorea să fie la fel și cu Jolene. Dar ea se învârtea în continuare în jurul înghețului.

Prima cameră de baie era gata, cu excepția bordurii, care aștepta să fie ridicată de la magazinul de vopsele din Marshall. Jolene cumpăraseră lenjerii și cuverturi de pat noi de la o companie online. În acea zi erau în proces de a ridica pereții de rigips în al doilea dormitor. Baia era așezată și vasul de toaletă încadrat. A doua baie mergea mai repede decât prima, dar așa se întâmpla de obicei, Tucker învăța micile capricii ale casei după ce făcea un lucru pentru prima oară.

Jolene făcea înainte ce era nevoie, sau ce avea el nevoie de la ea, fără ca el măcar să-i ceară. Dar înainte era plăcut, iar acum era doar muncă. La jumătatea dimineții, a ajuns în sfârșit la capătul răbdării. Se simțea și așa suficient de prost pentru că Jolene fusese nevoită să meargă pe jos prin vremea rea pentru ca apoi să-l

găsească inconștient în hol. Dar nici măcar nu-l mai privise în ochi de două zile. Putea să facă față furiei, crizelor de personalitate, chiar și obiectelor aruncate prin casă, dar dezamăgirea din ochii ei era cea care-l termina.

— Deci cât timp o să mai dureze asta?

— Presupun că până terminăm renovarea.

— Nu despre asta vorbesc, a răspuns el.

— Nu am trecut nici măcar de prima săptămână, așa că cine știe? Jolene a scuturat din umeri.

Nu mai rămânea decât un lucru de făcut, dacă voia ca lucrurile să fie cum fuseseră. Asta era să-i arate că nu e un bețiv. Nu *trebuia* să bea tărie sau bere. Alcoolul era doar un factor de amortire împotriva durerii. Avea de gând să-i dovedească faptul că se descurcă și fără asta numai ca să-i demonstreze că nu era ca mama ei sau nenorocitul de Johnny Ray.

Ea a terminat ce făcea și a plecat fără să spună un cuvânt. Tucker a așezat ultima bucată de rigips și a pornit spre bucătărie. Când era la jumătatea scărilor, a simțit un miros de friptură înăbușită și i-a chiorăit stomacul. Nu era nici ora 12, dar era răsfățat cu gustări la mijlocul dimineții. A găsit-o așezată la masă aplecată asupra unor cărți cu coperti îmbrăcate în material textil umplute cu un scris ordonat.

— Ce sunt astea?

— Registrele mătușii Sugar. Ținea de mână socoteala tranzacțiilor. Ar trebui să începem să folosim un program de calculator. Registrele spun că acest loc e o mină de aur, dacă recuperăm pierderile care au venit din degradarea hanului. Și asta cu tot cu extragerea pentru fiecare din noi a echivalentului unui salariu de profesor.

Profesor. Melanie. De ce a trebuit să folosească acest etalon?

— Chiar avem nevoie de un asemenea salariu? Dacă scoatem mai puțin, putem să recuperăm pierderea mai repede și să împărțim profitul la finalul fiecărui an. Tucker a pus ultima bucată din ceva ce Jolene numea „prăjitură privighetoare” pe o farfurie de hârtie.

— Poți s-o mănânci tu. Eu am mâncat înghețată în pauză, a spus ea fără să ridice capul.

Și-a luat un pahar de ceai și l-a dus împreună cu farfuria la masă. În sfârșit, vorbeau despre ceva și Jolene avea expresia schimbată de la dezamăgire la entuziasm.

— Avem nevoie de un birou? Ni se deduce impozitul pentru orice cumpărăm pentru birou.

A închis registrul.

— Nici nu m-am gândit la asta. Ar trebui să ne gândim bine de unde am putea lua câțiva metri pătrați ca să construim unul. Poate din sala de mese?

Tucker a clătinat din cap.

— Dacă vrem să ținem nunți aici, camera aia trebuie să rămână cât se poate de mare.

Jolene a inspirat adânc și a expirat încet, ca și cum și-ar fi dat seama că urmează ca el să nu fie de acord cu ea.

— Avem nevoie de un site mai întâi. Așa se fac afacerile în zilele noastre. Registrele și anunțurile în ziar sunt foarte depășite. Avem nevoie de un profesionist care să ni-l construiască, dar apoi pot să-l gestionez eu.

— Cât ar costa să-l facem?

— Depinde cât de sofisticat îl vrem, a răspuns ea.

Tucker și-a scos portofelul și a pus un card de credit pe masă.

— Eu o să lucrez la pereți toată după-amiaza. Nu ai cu ce să mă ajuți, așa că poți începe treaba pentru site? Cheltuie cât consideri că este necesar.

— Putem anunța că începem să facem rezervări în martie. Vrei să facem publicitate că suntem gata pentru nunți din luna mai? a întrebat ea.

— Ai vreo ofertă pentru un fotograf și o firmă de catering pentru nunți?

Era fericit să aibă în sfârșit despre ce să discute cu ea, chiar dacă erau numai afaceri. Cel puțin regăsea o parte din vechea strălucire în ochii ei.

— Probabil aș putea să le întreb pe Dotty și pe fete dacă știu pe cineva disponibil pentru genul ăsta de muncă, a răspuns ea.

— Suntem OK? a întrebat el.

— Ca parteneri, da, a răspuns ea.

— Prieteni?

— Juriul încă deliberează.

— Ai vreo idee cât o să mai delibereze?

Ochii li s-au întâlnit.

— Cât timp o să mai continui acest sentiment de vinovăție?

— Ce legătură are asta cu ce discutăm? a întrebat el cu maxilarele încordate.

— Are legătură cu toate lucrurile din viețile noastre. Spune-mi, dacă Melanie a fost persoana minunată care toată lumea spune că a fost, chiar crezi că ar vrea să-ți faci asta? Să stai să-ți plângi de milă?

— Ne vedem la 12.

Erau momente în care credea că o place pe Jolene, poate chiar prea mult. Tot ce spunea avea sens, dar el tot nu voia să audă. Așa că s-a întors și a ieșit din cameră fără să privească înapoi.

Jolene tocmai îl găsisese pe guru site-urilor web pe care îl folosisese pentru site-ul barului Twisted Rope, când s-a auzit o bătaie în ușă. Înainte să-și împingă scaunul și să se ridice în picioare, a auzit vocea lui Flossie traversând vestibulul.

— Unde sunteți cu toții? Am înnebunit.

— Și am adus o prăjitură. Am făcut-o pentru târgul de prăjituri care s-a anulat. Lucy a venit cu ea în bucătărie. Ciocolată cu glazură de ciocolată. O numesc „Viciu la cratiță”.

Dotty și-a agățat paltonul pe spatele unui scaun și a șoptit:

— Ne-a sunat Sugar. Unde e Tucker. V-ați împăcat? A fost și sex la mijloc?

Jolene a dat ochii peste cap și a clătinat din cap.

— Nici vorbă. Nu ai simțit răcoarea când ai intrat?

— Plătește. Lucy a întins palma.

Dotty a scos o bancnotă de un dolar din sutien și i-a dat-o lui Lucy.

— Pariati pe mine? s-a încruntat Jolene.

— Dulceață, astea două o să parieze și care țințar o să muște primul. N-o lua personal. Aduc farfurii și fac un ibric nou de cafea. Poți să ne pui la curent în timp ce mâncăm. Simt cumva miros de friptură înăbușită?

— Da. Și este destulă. Ați putea să stați la prânz. Am la crescut cocă pentru chiflele mătușii drept garnitură, iar voi ați adus desert.

Compania ar fi fost un tampon care ar mai fi ușurat tensiunea dintre ea și Tucker.

Dotty a ridicat mâna.

— Da, ne-ar plăcea să stăm. Flossie, ia farfuriile de aici. Ne stricăm pofta de mâncare dacă mâncăm prăjitură acum. Hai să vizităm.

Flossie a dat din cap, a traversat încăperea și a aruncat o privire în vestibul.

— Cred că e liber.

— Își pune căști când lucrează. Probabil nici nu v-a auzit când ați intrat, a spus Jolene. Și nu sunt sigură că ceea ce ați spus voi despre călătoria asta în care noi suntem mai mult decât parteneri de afaceri...

Lucy a ridicat ambele mâini.

— Hooo, soro! Spune-ne despre momentul ăla imediat după ce a murit tatăl tău.

„Ce legătură avea asta cu ziua de azi?” s-a încruntat Jolene, dar a răspuns:

— Aveam șaisprezece ani și plănuiam să merg la colegiu, dar visul meu s-a dus pe apa sâmbetei fiindcă nu erau bani. Mama o luase la vale. Băutură. Pastile. În cele mai multe zile ajungea la muncă, dar sâmbetele erau îngrozitoare și mi-era în permanență frică să nu fie dată afară. Nu știam cum aș fi putut să am grijă de amândouă din ceea ce câștigam, a răspuns Jolene.

— Ți-a fost vreodată milă de tine?

— Sigur că da, și mă simțeam vinovată că nu puteam să am grijă de ea ca tata, dar... Și-a tras o palmă peste gură. De partea cui ești? a mormăit.

— De partea ta, bineînțeles. Întotdeauna suntem de partea ta, dar asta nu înseamnă că nu putem să te ajutăm să vezi mai bine lucrurile, a spus Dotty. Inima nu cunoaște ce e vârsta, rasa, religia sau culoarea. Cunoaște doar fericirea sau durerea. Și când partenerul tău suferă, ai responsabilitatea să-l ajuți. Acum, acestea fiind spuse, cred că puțină iubire dură e bună.

Lucy a bătut-o pe mână și și-a coborât vocea.

— Dar asta nu înseamnă că ar trebui să accepți ca el să se îmbete așa rău încât să adoarmă pe podea.

— Deci având în vedere că n-am avut grijă de el... a început Jolene.

— Ai făcut ce trebuia, bineînțeles, a intervenit Flossie.

— Când a murit mama am jurat că nu voi mai accepta așa ceva, a spus Jolene.

— Deci ce ai de gând să faci acum? a întrebat Dotty.

Jolene a ridicat un umăr.

— Este partenerul meu. Asta nu se poate schimba. Este un tâmplar foarte bun și un om muncitor. Îl apreciez pentru asta. Dar... a făcut o pauză.

— Și ești dispusă la câteva ajustări? Prietenia înseamnă să dai și să primești, a spus Lucy.

Jolene și-a aplecat capul pe-o parte și a mijit ochii.

— Ce trebuie eu să schimb?

— Dacă vrea o bere sau un păhărel de whisky, nu te uita urât la el, a spus Lucy. Practică toleranța și răbdarea.

— Dar nu permite și nu accepta porcăriile, a spus Dotty. Ați auzit că Alison Drummond în sfârșit l-a părăsit pe nenorocitul ăla care o-nșela și-o bătea? I-a înnegrit ochiul pentru ultima oară.

În timp ce disecau povestea bieteii Alison, Jolene s-a gândit la felul în care gestionase lucrurile după ziua de duminică. Nu ar fi schimbat nimic, dar pe de altă parte, nici el nu a băut nici măcar o bere după cină de atunci în serile de luni și marți. S-ar fi uitat urât la el dac-ar fi făcut-o, cum a spus Lucy?

Și-a scuturat încet capul. Nu o deranja faptul că obișnuia să bea puțin. O deranjau ocaziile când trecea de acest punct și ajungea într-un stadiu de beție care-l făcea să adoarmă pe podea. Și trebuiau să aibă o discuție serioasă despre asta, chiar și numai în calitate de parteneri de afaceri.

Flossie a bătut-o pe umăr.

— Iubito, ești bine?

— Sigur, a spus Jolene.

— Te întrebam dacă nu e momentul să faci chiflele alea calde pentru prânz. Dotty a rânjit. Și pun pariu că te gândeai la toată treaba asta cu Tucker, nu-i așa? O să fii bine. Trebuie doar să treceți de obstacolul ăsta.

Jolene și-a dat scaunul în spate și s-a dus la bufet.

— Chiar crezi asta?

— O, da, au răspuns toate la unison.

Jolene a dezvelit aluatul pentru pâine, a împrăștiat puțină făină în castron și a frământat coca de câteva ori.

— De ce?

— Din cauza felului în care se uită la tine. Trebuie doar să-și depășească problema și tu o să-l ajuți să facă asta.

Lucy a scos o tavă și a uns-o cu unt.

Jolene a modelat o duzină de chifle și le-a așezat în tavă.

Sunetul pașilor lui Tucker care cobora de la etaj le-a făcut pe toate să tacă. Fiecare a găsit ceva de făcut în timp ce Jolene băga tava în cuptor împreună cu friptura. I-a

verificat expresia când a intrat în bucătărie. Zâmbea larg – ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat în ultimele zile.

— Ooo, salutare! Ce surpriză plăcută! Aia e prăjitură cu ciocolată? Acum chiar că mă bucur să vă văd. Puteți rămâne la masă cu noi? Și-a întors privirea spre Jolene. A venit pauza. Mă spăl și pun masa.

— Ne ocupăm noi, a spus Jolene. Dar ai putea pune cearșaful ăla peste gaură. Sassy l-a dat jos dimineață și vine aer rece pe acolo.

— Sigur, a zâmbit Tucker.

Capitolul douăzeci

Tucker s-a trezit duminica dimineata cu un cap limpede și cu Sassy așezată pe locul ei, pe perna de lângă el. Lumea părea la locul ei din nou pentru prima oară de câteva luni încoace. S-a strecurat afară din pat și lumina care pătrundea pe geam nu l-a orbit. Lucrase la al treilea dormitor până după două noaptea și era treaz în continuare la trei, când Jolene s-a întors. Dar nu s-a dus în bucătărie s-o întâlnească.

Acum era trecut de zece și-i era foame. S-a dus la bucătărie în ciorapi și a pus de cafea. Experiența lui de bucătar se rezuma la hotdog fierț la microunde și pâine prăjită cu scorțișoară făcută în cuptor. Nu erau crenvurști în frigider, dar era multă pâine. A uns cu unt o duzină de felii, a turnat un strat subțire de zahăr brun deasupra pe care l-a stropit cu scorțișoară. Tocmai pusese hârtia de copt în cuptor când a apărut Jolene, drăguță ca de obicei în niște pantaloni de pijama prea lungi și un tricou care i-ar fi fost mare și unui luptător de 150 de kile.

— Miroase bine. Deci faci rulouri cu scorțișoară?

— Pâine prăjită cu scorțișoară. Dar imediat pot face niște sendvișuri foarte bune cu salam.

— Îmi place pâinea prăjită cu scorțișoară.

Jolene și-a turnat o cană de cafea și a băut câteva guri bune.

— Trebuie să vorbim. Tucker a scos pâinea din cuptor și a așezat-o pe aragaz. Eu am gătit. Tu aranjezi masa.

— Pare corect. Vrei să-mi spui că o să fii în continuare investitor și o să lucrezi aici, dar nu mai poți locui în aceeași casă cu mine?

Jolene a pregătit masa și a turnat cafea pentru amândoi. Tucker a mutat tigaia de pe aragaz pe masă.

— Nu-mi pune vorbe în gură.

— Atunci avem nevoie de vopsea?

— Da, dar e vorba de altceva. Trebuie să-mi cer iertare pentru weekendul trecut. Nu există scuză sau motiv pentru un astfel de comportament și dacă situația ar fi fost invers, eu mi-aș fi vândut jumătatea sau aș fi dat-o și aș fi plecat în noaptea aia.

A făcut o pauză, mușcând din colțul unei felii de pâine prăjită, acordându-și timp ca să articuleze ceea ce avea de spus mai departe.

— Scuze acceptate.

El a înghițit ce avea în gură și a sorbit din cafea.

— Melanie îmi apare destul de des în minte, mai ales ca să se rățoiască la mine, dar și ca să-mi amintească de vremurile bune. În ultima vreme spune doar că e timpul s-o las în urmă, dar nu știu cum, Jolene. Am visat-o azi-noapte și devenea din ce în ce mai ștearsă. Nu spunea decât că, dacă n-o las să plece, va trebui să se ocupe singură de asta. M-am trezit într-o transpirație rece și am apucat poza ei de pe noptieră. Pentru prima oară a trebuit să aprind lumina ca să-i deslușesc fața. Înainte puteam să am o imagine clară a ei și dacă doar atingeam fotografia. Nu știu cum să gestionez viața fără ea.

Jolene a inspirat adânc și a expirat foarte încet.

— Și eu eram distrusă la trei ani după ce a murit tatăl meu. Practic îmi pierdusem ambii părinți și nici eu nu știam cum să gestionez viața. Mama abia dacă era trează suficient cât să țină o slujbă. Bineînțeles, după părerea ei, nu avea nicio vină. Îl învinovătea pe tata pentru că murise și o lăsase cu facturi pe care nu le putea plăti și mai mult decât orice pentru că o lăsase cu un copil pe care nu-l putea crește singură. Obişnuiam să stau pe prispa acelei rulote prăpădite și să-l implor pe tata să-mi spună ce să fac. În prima noapte în care a adus un bărbat acasă de la bar, am făcut o criză de înjurături. Doi ani mai târziu, când eram în ultimul an de liceu, ajunsesem să sper că oricine ar fi fost cel pe care-l aducea acasă, avea să plece dimineața ca să ne ajungă mâncarea toată săptămâna.

Acel sentiment de gol și neputință pe care Jolene îl avusese când era la Lucy i-a pus din nou stăpânire pe inimă. Părea că toate emoțiile pe care le îngropase ieșeau la suprafață de când se întorsese la han.

— Ai trecut peste asta? a întrebat Tucker.

— Când m-am mutat singură într-o rulotă nu mult diferită de cea pe care ai parcat-o în curtea din spate, situația a devenit puțin mai bună. Dar mama îmi cerea în mod constant bani. Nu puteam s-o refuz. Mă simțeam vinovată pentru că o părăsisem când avea nevoie de mine, dar în același timp mă simțeam ușurată că plecasem. Apoi a murit într-o cameră de hotel de doi bani din cauza unei supradoze. Poate dacă aş fi locuit cu ea, aş fi putut preveni asta. Dacă aş fi făcut-o să caute ajutor, poate acum nu ar fi moartă. Dacă nu ar fi avut o fiică, poate ar

fi apărut un tip bogat și ar fi luat-o de nevastă și i-ar fi dat înapoi stilul de viață cu care era obișnuită.

Jolene și-a dat seama că nu făcuse altceva decât să dea la o parte sentimentele, așezându-le într-un loc în care le putea face uitate. Vorbind despre ele readusesse durerea și, în același timp, simțea că se detașează de o parte din ea.

— Acum ai trecut peste sentimentele astea?

— Nu cred că treci vreodată cu totul peste ele, dar le poți depăși.

Se distingea clar în vocea lui Jolene o lipsă, pe care spera că în sfârșit era pregătită s-o depășească.

— Care este primul pas?

— Te trezești dimineața și iei hotărârea de a face un pas în față în loc de doi pași în spate în ziua respectivă. Renunți la sentimentul de vină și de milă față de propria persoană. Nu lăsa „ce-ar fi fost dacă”-urile să te înnebunească, pentru că asta vor face dacă o să le permiți. Vorbesc din experiență. În unele zile, este tot ce pot face ca să rămân pozitivă.

Tucker a început a treia felie de pâine cu scorțișoară.

— Nu ai spus nimic despre pasul de a nu cădea din picioare de beat.

— Asta e efectul secundar al sentimentului de vinovăție și al pașilor făcuți în spate în loc de în față.

— Care a fost efectul secundar la tine?

— Am încercat să găsesc pe cineva care să mă iubească. Am făcut alegeri proaste când a venit vorba de bărbați. Faptul că m-am acomodat într-o rutină, în loc să progrez, a recunoscut ea cu voce tare, și chiar și asta a eliberat o parte grea a poverii vinovăției.

Tucker a mai luat o felie de pâine.

— Vrei să dezvoltăm subiectul?

— Răspunsurile sunt cam aceleași. Aveam nevoie să fiu iubită pentru mine, așa cum sunt, nu pentru felul în care cineva voia să fiu. Mama voia să fiu un fluturaș social, dar nu sunt. Johnny Ray voia să fiu o fată pusă pe petreceri, dar nu sunt. Am lucrat în același bar pentru același șef morocănos timp de zece ani. În acel timp aș fi putut face niște cursuri online ca să fac ceva mai bun cu viața mea. Dar...

A făcut o pauză.

Tucker și-a mișcat mâinile prin aer.

— Dar alegerile noastre, oricum ar fi fost și oricât de proaste, ne-au adus în acest punct al vieții. Și cine știe?

Poate avem nevoie unul de celălalt ca să facem toți pașii ăia despre care ai vorbit. Eu știu al naibii de bine că am nevoie de ajutor. Jolene a întins mâna. Prietenii îi ajută pe prieteni.

El i-a apucat-o, dar în loc să o scuture, a dus-o la buze.

— Îmi pare bine că suntem prieteni, Jolene. A trecut mult timp de când mi-a mai păsat de cineva sau de ce crede cineva despre stilul meu de viață. Dar după ultima săptămână, mi-am dat seama că-mi place să am un prieten.

— Și mie, a șoptit ea, clipind pentru a-și înăbuși lacrimile.

S-a dovedit că Flossie locuia la limita de nord a orașului Jefferson, pe doi acri de pământ. În timp ce Jolene urca împreună cu Tucker cele opt trepte până la prispa largă a casei cu ale ei patru coloane imense, și le putea imagina pe Flossie, Sugar, Lucy și Dotty pe când erau fetițe, așezate într-un capăt pe o pătură și jucându-se cu păpușile.

Se întreba cum ar fi fost viața ei dacă bunica Victoria nu ar fi luat-o pe Elaine din Jefferson. S-ar fi măritat Elaine cu cineva de acolo și ar fi fost o persoană diferită? Ar fi avut prieteni cu care să se joace pe prispă? Jolene avusese aceiași prieteni din copilărie până a murit tatăl ei, dar ei s-au îndepărtat când a trebuit să se mute împreună cu mama ei într-un parc de rulote. După aceea nu a mai avut timp de prieteni și, oricum, nu ar fi invitat pe nimeni la ea acasă din cauza problemei lui Elaine.

S-a speriat când Flossie a deschis ușa.

— Mi s-a părut că aud pe cineva bătând, dar durează un minut până ajung din spatele casei. Îmi pare rău că a trebuit să așteptați. Intrați și simțiți-vă ca acasă.

Jolene și Tucker au urmat-o în casă până în sufrageria imensă, cu un șemineu aprins într-un colț.

— Duceți-vă și luați un loc. Mai am câteva lucruri de făcut, a spus Flossie.

— Pot să ajut? a întrebat Jolene.

— Nu, situația e sub control.

Jolene a început să-și dea jos haina, dar Tucker a apărut imediat în spatele ei să o ajute. A aruncat haina lui împreună cu a ei pe un balansoar, după care și-a încălzit mâinile în căldura emanată din șemineu.

Jolene a așteptat să fie cuprinsă de emoții, dar nimic nu i-a stârnit amintiri legate de mama ei sau de Johnny Ray. Totuși, locul o făcea să se gândească la mătușa Sugar. Era atrasă de șemineu ca o molie de flacără. I-ar fi plăcut să aibă unul în sala de mese a hanului.

Tucker s-a întors spre ea.

— Nimic nu încălzește mai bine decât un foc deschis. Întotdeauna mi-am dorit un șemineu.

— Și mătușa Sugar la fel.

— Crezi că ar trebui să punem unul în sala de mese? Ar fi un element plăcut în cazul unei nunți iarna, a spus Tucker.

— Și mătușa Sugar și unchiul Jasper ar putea să se bucure și ei când vin în vizită.

Zâmbetul ei a devenit mai larg.

— Va trebui să ne gândim la asta în timp ce renovăm, a spus Tucker.

— Iuu-huu! Dotty a intrat cu o tavă în care era un fel de prăjitură care arăta delicios. Ne pare rău că am întârziat puțin. Lucy este chiar în spatele meu cu salata și pâinea.

— Pot să vă ajut să le cărați? a întrebat Tucker.

— Nu, ne descurcăm, a spus Lucy din spatele lui Dotty. Ne bucurăm că ați ajuns cu toții. Urmați-ne în bucătărie și vom așeza masa.

— O, Doamne! a exclamat Jolene când s-a uitat pe fereastra bucătăriei. Asta chiar că e o grădină imensă. Vinzi produse proaspete magazinelor sau ceva de genul ăsta?

Lucy a dat ochii peste cap spre tavanul înalt.

— Dacă n-ar fi fost Otis – vecinul din casa de alături – n-ar fi fost în stare să aibă nici juma de acru de grădină. Este o singură persoană. Ar putea să cultive ce-i trebuie ca să se hrănească și într-o jardinieră, dar nu, ea și Otis trebuie să cultive suficiente legume ca să hrănească jumătate de Jefferson.

Flossie a strigat din salon:

— Să vă amintiți asta când o să dați toți iama în recolta mea, așa că nu mai comentați și veniți la masă. Lucy, poți să spui rugăciunea, dar ai face bine să nu dureze o veșnicie.

— Unde este baia ca să mă pot spăla? a întrebat Tucker.

Lucy a arătat spre hol pe partea dreaptă.

În secunda în care au auzit ușa de la baie închizându-se în spatele lui, cele trei femei au încercuit-o pe Jolene. Dotty a fost prima care a șoptit:

— Cum merge treaba cu Tucker?

— Am avut o discuție azi-dimineață. Pare că situația s-a îmbunătățit, a spus Jolene.

— S-a îmbătat în weekend? a întrebat Lucy.

Jolene a clătinat din cap.

— Nu.

Flossie a șoptit:

— O să știe că vorbim despre el dacă ne vede aici. Și despre ce ați vorbit?

— Cam despre toate, a răspuns Jolene.

— Te-a sărutat? a întrebat Dotty.

Jolene a roșit.

— Nu, dar aș fi vrut. E greșit?

— Bineînțeles că nu. E băiat frumos. Dacă aș fi fost mai tânără, și eu aș fi vrut să mă sărute, a spus Dotty.

— Ei bine, nu mai încep niciodată o relație înaintea prieteniei, a spus Jolene.

Când au auzit ușa deschizându-se și închizându-se, femeile s-au așezat brusc la masă. În timp ce Lucy spunea rugăciunea, Jolene a deschis un ochi și s-a uitat în jurul mesei. Tucker avea capul plecat și ochii strânși. Măinile lui Lucy erau adunate sub bărbie în timp ce se ruga. Flossie se uita la masă ca pentru a fi sigură că nu uitase nimic. Când Jolene s-a uitat la Dotty, bătrâna șmecheră i-a făcut cu ochiul.

— Pare o nebunie, dar când urcam spre prispă am avut o viziune cu voi când erați niște fetițe, a spus Jolene după ce Lucy a încheiat rugăciunea.

— O, scumpo! Zâmbetul lui Lucy provocat de amintire a luminat întreaga încăpere. Toate mamele noastre erau afiliate grupului de femei de la biserică și începuseră un club de lectură aici în oraș. Așa că da, ne jucam împreună în fiecare săptămână și întotdeauna după biserică la una dintre noi acasă.

— Asta le oferea părinților noștri ceva timp pentru ei în după-amiezile de duminică. Fără copii. O sticlă de vin. Niște muzică lentă. Înțelegi, a spus Dotty.

— Doamne Dumnezeule! Flossie a dus mâinile la obraji. Nu mi-am dat seama niciodată de asta. De unde ai știut?

— Pentru că după mesele de duminică împreună cu voi, era timpul meu cu Bruce. Și am și întrebat-o pe mama despre asta înainte să moară. A roșit și mi-a spus că era treaba ei, dar că de ce cred că Dumnezeu a pus deoparte o zi de duminică de odihnă și pentru bărbați și pentru femei. Dotty a chicotit.

Jolene nu a putut să-și amintească o după-amiază de duminică în care părinții ei să fi făcut așa ceva. Dacă tatăl ei nu lucra la masa din bucătărie, atunci dormea într-un balansoar cu televizorul aprins pe un meci. Mama ei era de obicei plecată la cumpărături cu prietenele.

— Ei, atunci nu-i de mirare că ai mei erau într-o stare de spirit bună duminică seara.

Flossie a început să împartă mâncarea. Dotty a chicotit din nou.

— Apropo de duminici, următoarea e la mine acasă, așa că hai să plănuim meniul. M-am gândit că Tucker ar putea să facă un grătar pentru noi, de vreme ce eu urăsc să gătesc. O să fac un desert și arunc niște cartofi în cuptor. Flossie, tu poți face din nou salata și pâinea. Și Lucy, tu poți aduce fiertura de porumb.

— Și noi? a întrebat Tucker.

— Cel care face grătarul nu trebuie să aducă mâncare. Doar sosurile pe care le folosește, a răspuns Dotty.

Ca de obicei, conversația a ajuns la bârfa orașului. Jolene știa că ar fi trebuit să asculte, pentru că i-ar fi fost folositor să-i cunoască pe cei menționați când urmau să deschidă hanul. Cum spunea deseori mătușa Sugar: „Nu poți avea niciodată prea multă informație. Adun-o și cerne-o, lăsând lucrurile neimportante să cadă prin găurile mici”.

Dar se tot gândea la ceea ce povestise Dotty despre timpul personal de duminică. Dacă ar fi intrat vreodată într-o nouă relație, așa avea de gând să fie – nu să se răsuflă după câteva săptămâni, ci să fie vie întotdeauna. O relație în care să aștepte cu nerăbdare după-amiezile de duminică. Da, doamne, exact asta își dorea.

La vest de Memphis, Arkansas

Sugar și-a dat seama că cel mai greu îi era duminică după-amiază. Găsiseră o biserică la care să meargă în acea dimineață, dar în timp ce stătea printre străini într-un sanctuar imens își imagina biserica de acasă. Dotty, Flossie și Lucy erau în strana a treia – dacă Lucy nu ar fi

fost în cine știe ce criză religioasă încercând tot felul de căi spirituale. Bunica Alberta era chiar în prima strună, fiindcă nu auzea prea bine. Și domnul Thomas în ultimul rând pentru că voia să iasă imediat ce se spunea ultimul „amin”. Se grăbea la Dairy Queen să țină loc pentru tovarășii lui pentru prânz.

Și apoi s-ar fi dus toate prietenele la una dintre ele acasă pentru prânz. Jasper ar fi moțait în fața televizorului în timpul vreunui meci. Iar ea și prietenele ei ar fi avut o sesiune de bârfe în bucătărie.

Când s-a terminat slujba în acea dimineață, Jasper a ținut-o de mână în timp ce se îndreptau spre mașină în parcare.

— Ce s-a întâmplat, Sugar? Ai fost foarte tăcută în dimineața asta. Ți-e dor de Jolene? Și mie mi-e. Sunt în continuare dezamăgit de Reuben, dar sunt mândru de felul în care Jolene a luat situația în mâini și are grijă de Hanul cu Magnolii.

Sugar a reușit să-și țină firea până a ajuns la mașină. Dar pe urmă au început să-i curgă lacrimi pe obraji.

— Te iubesc și îmi place să fiu cu tine, dar mi-e dor de casă.

Și-a îngropat fața în pieptul lui ca să nu vadă dezamăgirea de pe fața lui Jasper.

El a îmbrățișat-o și mai tare.

— Ei bine, lăudat fie Domnul! Îmi place rulota noastră. Îmi place să călătoresc cu tine, dar și eu urăsc să nu am rădăcini. Trebuie să-ți mărturisesc ceva, iubito. M-am uitat la anunțurile de imobiliare din Jefferson dorindu-mi să fi cumpărat o casă în loc de această autorulotă uriașă.

Sugar și-a lipit buzele de ale lui într-un sărut prelung. Când s-au depărtat, a întrebat:

— Ai văzut că cea de lângă Flossie e de vânzare?

— Exact la aia m-am uitat, a zâmbit Jasper. Dar hai să păstrăm și autorulota pentru vacanțe. Nu o vom folosi pentru un stil de viață, ci doar pentru vacanțe scurte.

— Crezi că ar fi trebuit să păstrăm hanul?

A pus un deget peste buzele ei.

— Nici măcar pentru o clipă. Era timpul să ne pensionăm și niciunul din noi nu are nevoie să mai urce scările. Ar trebui să ajungem acasă în trei zile și sunt parcuri de rulote în Marshall în care putem locui până ne hotărâm ce vrem să cumpărăm. Ajungem suficient de

devreme inclusiv ca să merg la bowling vineri seara. Am vorbit cu Herbert și nu m-au înlocuit în ligă.

Zâmbetul i se lărgea cu fiecare vorbă.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme că nu erai fericit?

— Pentru că ăsta a fost visul tău de ani buni. Plănuiam asta de atâta timp și am crezut că ești fericită. Dar mă bucur să dau la schimb aripile pentru rădăcinile pe care le aveam. Am crezut că vrem să fim liberi ca niște păsări, a chicotit Jasper. Poate putem fugi din Jefferson de două ori pe an în autorulota noastră.

Sugar a făcut un pas în spate și s-a așezat la locul ei.

— Dar nu de sărbători. Am nevoie să fiu acasă în acele momente. S-ar putea ca Jolene să aibă nevoie de mine. Noi suntem toată familia ei.

— Și ea e toată familia care ne-a rămas. Poate în câțiva ani Reuben o să se dea pe brazdă și va gândi responsabil ca ea, dar n-am mari speranțe. O să fiu fericit să mă întorc și să primesc niște îmbrățișări de la fata noastră, a spus Jasper.

Erau prin Arkansas când cerul s-a înnegrit și pale mari de ploaie au început să cadă pe autostradă. Jasper ținea volanul așa de strâns încât i se albiseră încheieturile degetelor.

— Iubito, găsește următorul parc de rulote, că nu putem continua așa.

Sugar a atins câteva simboluri de pe ecran.

— Este unul peste cinci kilometri. Nu următoarea ieșire, cea de după. Când ajungem la baza rampei faci la dreapta și este la 700 de metri pe acel drum.

Jumătate de oră mai târziu erau parcați. Sugar a făcut cafea proaspătă. A umplut două căni și le-a dus la masă.

— Este prea devreme s-o sunăm pe Belinda pentru casa aia de lângă Flossie? Să așteptăm până ajungem și să verificăm toată piața?

— Mi-a plăcut cum arată când m-am uitat, așa că sun-o și spune-i că suntem interesați, a spus Jasper. Este ce ne trebuie – ușor de întreținut, dar suficient de mare pentru mesele de duminică. Și pentru nepoți, când Jolene se va hotărî să-și facă o familie.

Sugar i-a pus o mână pe umăr.

— Dar când va avea Reuben copii?

— În adâncul sufletului nu cred că va avea o relație cu noi, nu așa ca Jolene.

Vocea lui era așa de tristă, încât Sugar s-a apropiat de el și l-a îmbrățișat.

— Copiii lui Jolene nu vor fi chiar nepoții noștri, știi asta, nu? a suspinat Sugar.

— Ba da, vor fi. O să-mi spună „bunicu” și tu o să fii „buni”, a spus Jasper. Și o să-i răsfățăm. Așa că trebuie să ne gândim la ei când cumpărăm o casă. Vrem să aibă loc de alergat între noi și Flossie sau vrem să trăiască mai aproape de oraș?

— Te gândești la nepoți, nu-i așa?

— Da.

Sugar s-a strecurat afară de la masa tip separeu și a umplut din nou cănile cu cafea.

— Nu-mi vine să cred că luăm această hotărâre.

— Dar te bucuri? a întrebat Jasper.

A dat din cap în timp ce ducea cănile pline la masă.

— Da. Tu?

— Da. Acum dă telefon. Și spune-i să lase utilitățile pornite ca să ne putem conecta la curent și la apă. Putem locui în casa noastră pe roți până suntem gata să ne mutăm în casa nouă, a spus Jasper.

Sugar a atins butonul ca să dea telefon și a șoptit:

— Ba nu, hai să păstrăm secretul și să le facem tuturor o surpriză.

Capitolul douăzeci și unu

Jolene abia își scosese haina de pe ea și o atârname de spătarul unui scaun la Gator când Lucy și Flossie au intrat pe ușă.

— M-am gândit să mă opresc doar pentru câteva minute în dimineața asta. A trebuit să vin în oraș pentru lapte și pâine, iar Tucker este plecat în Marshall ca să comande niște materiale, așa că am avut o oră liberă. Dar nu mă așteptam să vă găsesc pe toate aici. E un moment nepotrivit?

— Cu siguranță că nu. Lucy voia să vorbească cu noi, iar tu ești oricând bine-venită, a spus Dotty.

Lucy s-a trântit într-un scaun și a suspinat.

— Bineînțeles că ești bine-venită. Ar fi trebuit să te sun. Am niște vești proaste.

Lui Jolene i-a sărit inima din loc. Simțea că ceva nu e în regulă de câteva zile, dar nu putea spune ce. Poate era doar din cauză că lucrurile mergeau bine și aștepta să se întâmple ceva rău – întotdeauna era așa.

— Și eu, a mormăit Flossie.

Dotty și-a ridicat ambele mâini în aer.

— Eu nu am nicio veste.

Lucy și-a dus mâna la frunte într-un gest dramatic.

— M-am despărțit de Everett. Am aflat că nenorocitul e însurat. Mi-a spus că nevastă-sa e moartă.

— Cum naiba s-a întâmplat asta? Ar trebui să fim mai bine puse la curent cu bârfa. Și nu a spus că a murit de cancer acum doi ani?

Dotty fumega.

Lucy a strâns din buze și a spus:

— Este de la sud de lacul unde ne duceau ai mei la picnic vara. Aproape de Palestine. Nu putem să fim la curent cu bârfa dintr-un loc așa îndepărtat.

— Și de ce era tocmai în Jefferson? a întrebat Flossie.

Jolene s-a întrebat câți dintre bărbații pe care mama ei îi adusese acasă aveau soție și copii. Nu se gândise niciodată la asta pentru că tot ce-și dorea era ca ei să dispară mai repede sau, chiar mai bine, să nu apară deloc.

— A intrat în magazin căutând un set special de suporturi de lumânări pentru ziua surorii lui. Mă simt ca o proastă. Lucy a suspinat. Un bărbat însurat! Probabil că mama se răsucesc în mormânt.

— Cum ai aflat? a întrebat Dotty.

— A venit nevastă-sa în magazin azi-dimineață. Dacă cumva știe că e măritată cu un curvar nenorocit, ei bine, nu lasă să se vadă asta. A întrebat despre același set de suporturi ca Everett și am început să vorbim. A cumpărat un set de boluri vechi și mi-a dat cardul de credit cu numele lui Everett pe el.

— La naiba! a exclamat Flossie. Ce-ai făcut?

Lucy a suspinat din nou.

— I-am cerut un act de identificare, de vreme ce în mod evident ăla nu era cardul ei de credit. Și-a cerut scuze, l-a luat și mi-a dat altul cu numele ei. Mi-a spus că i-a luat cardul soțului fiindcă el nu are niciun fel de noțiune a banilor.

— Și ce ai făcut atunci? a întrebat Dotty.

— Am întrebat-o de când sunt căsătorită și a spus că de 45 de ani. Și credeți-mă, nu arăta ca și cum ar fi avut vreodată cancer, a spumegat Lucy.

— Crezi că știe despre tine și soțul ei și te-a informat într-un mod delicat? a întrebat Dotty.

— N-am idee, dar l-am sunat și va trebui să mă rog un an de zile pentru toate cuvintele urâte pe care le-am folosit.

— El ce a spus? a întrebat Dotty.

— După ce am improșcat cu suficiente înjurături cât să ajung în iad, mi-a închis telefonul.

— Am trei lopeți în șopronul pentru ustensile de grădinărit, a spus Flossie. Putem ascunde așa bine cadavrul pe lângă baltă, că n-o să-l găsească nimeni.

Lucy a scuturat încet din cap.

— Îl rog pe Dumnezeu să mă ierte pentru cuvintele urâte și las treburile în mâinile lui. Dar i-am spus că mă aștept ca Everett să sufere molima din Egipt și că, dacă o s-o mai înșele vreodată pe femeia aia, are permisiunea mea să-l trăsnească. Acum, care e vestea ta proastă, Flossie?

— A murit soția lui Otis și a scos casa la vânzare. Ce-o să fac cu grădina? a mormăit Flossie.

— Ești îngrijorată pentru grădină când vecina ta a murit? a întrebat Jolene. Asta e cam urât. Legumele pot fi cumpărate de oriunde de pe marginea drumului în Texas. Omul ăla și-a pierdut soția.

S-a simțit copleșită de vină. Îi era milă de Otis, când Tucker era în aceeași situație. Dotty s-a ridicat și a

înconjurat masa ca s-o îmbrățișeze pe Flossie.

— Îmi pare rău. Știam că a murit, dar nu ne așteptam ca el să se mute, cel puțin nu așa de repede.

— Ei bine, a plecat. S-a mutat aproape de fiul lui, în Houston. Este un semn „De vânzare” pe peluza din față.

— Pune un anunț în ziar pentru un ajutor la pământ. Pun pariu că sunt o mulțime de bărbați pensionați cărora le-ar plăcea să aibă un proiect care nu durează tot anul, a sugerat Jolene.

— Eu nu primesc o îmbrățișare? Vestea mea proastă e mai rea decât a ei, s-a bosumflat Lucy.

— Sigur că primești, *chère*. Dotty s-a dus la Lucy. Îmi pare rău pentru Everett. Am crezut că el era cel cu care o s-o sfârșești măritată.

— Renunț la căsnicie. Asta e mai rău decât moartea ultimilor doi iubiți. S-ar putea să-mi vând magazinul și să mă mut la mănăstire, a scâncit Lucy.

— E, haide, iubito, a spus Flossie cu o voce dulce, avem prea multă nevoie de tine pe aici ca să poți pleca la mănăstire. Cu Sugar plecată, am rămâne doar eu, Dotty și Jolene.

— Nu mă călugăresc. N-am arătat niciodată bine în negru. Dar mă aștept ca Dumnezeu să se răzbune pe Everett, să nu-l menajeze. Lucy a pufnit. Mi-e așa de dor de Sugar. De ce a trebuit să plece?

— Își urmează visul, *chère*, a răspuns Dotty. Și nu puteam să ne opunem, căci am fi regretat asta pentru totdeauna.

Jolene le iubea pe aceste doamne, dar și ea își dorea ca mătușa ei să se întoarcă în Jefferson.

Tucker și Jolene au făcut ultimele retușuri la al treilea dormitor până seara târziu. În trecut fusese mulțumit când un client intra în camera pe care el o renovase și îi plăcea. Dar fericirea lui a crescut când Jolene a bătut din palme ca o fetiță, după care a făcut ultimele aranjamente în cele trei camere. Cu bordura pe perete, paturile făcute și mici milieuri albe și drăguțe așezate peste tot, toate camerele erau intime și primitoare.

— Aceasta este camera ivoar.

A făcut mai multe poze cu telefonul din diferite unghiuri. S-a mutat la intrarea următoarei camere, iar Tucker a urmat-o.

— Și aici este camera verde, a spus el.

Jolene a făcut două sau trei poze.

— Mai târziu vom da site-ului o notă personală și vom pune poze cu proprietarii. Asta este camera de culoarea salviei, l-a corectat. Sună mult mai primitiv decât „camera verde”.

Continuând un monolog, a trecut la camera următoare.

— Și asta este favorita mea. Hei, am putea să facem chiar și un tur audio pe site. Nu, e prea siropos. O să folosim doar poze. Dar sincer, Tucker, sunt prea drăguțe ca să le închiriem. Poate ar trebui doar să transformăm hanul în muzeu.

— N-am face niciun ban așa, a râs el. Cum se vor numi celelalte trei camere?

— Camera soarelui, care va avea culoarea galben pal. M-am hotărât la un albastru pal ca nuanța aceea din frunze pentru una din celelalte camere și ne mai rămâne una. Ce părere ai?

Tucker a intrat în cameră ca să vadă mai bine bordura.

— Vezi cafeniul ăla deschis din partea de sus a bordurii? Ar fi frumos pentru camera mirelui, dacă ajungem să facem nunți aici.

— Perfect, a spus ea. Acum, ce nume îi dăm camerei albastre?

Ar fi meritat să renunțe la băutură cu totul, doar ca s-o vadă așa fericită tot timpul.

— Camera verii, fiindcă arată ca un cer de vară, a sugerat el.

— Îmi place. Acum găsește un nume pentru cea maro și am terminat cu toate.

El a chicotit din nou.

— Sper că dacă și când voi avea copii va fi la fel de ușor să le pun nume.

Spusese asta cu voce tare? El și Melanie el își doriseră copii, dar îi voia cu altă femeie? Ar fi vreodată pregătit pentru asta?

— Vrei copii? a întrebat ea.

— O, da, într-o bună zi, dacă n-o să fiu prea bătrân atunci. Tu vrei?

A ieșit din cameră și și-a dezmoțit gâtul.

— Da, vreau copii. Întotdeauna mi-am dorit un frate sau o soră. Și schimb subiectul, dar Lucy a spus că a găsit două chestii ca niște cufere cu sertare care ar putea merge pentru măsuțe de toaletă. Am putea merge să le vedem azi.

— Ce trebuie să faci ca să te pregătești? a întrebat el.

— Doar îmi iau geanta.

S-a grăbit în jos pe scări.

Ar fi bună pentru tine. Vocea lui Melanie i-a apărut așa brusc în cap că l-a șocat. A așteptat un minut, dar nu a mai spus altceva, așa că s-a dus în vestibul și și-a luat haina.

Jolene și-a băgat brațele într-un cardigan larg.

— Este destul de frumos azi. Nu se văd semne de ploaie. Poate avem o primăvară timpurie.

Tucker a ținut ușa pentru ea.

— Bunicu' spunea întotdeauna să nu ne gândim că a venit primăvara până după Paște, care este la sfârșitul lui aprilie anul ăsta.

— Lovitura de Paște, a aprobat Jolene. Așa îi spunea unchiul Jasper.

— Mda, așa îi spunea și bunicul.

Drumul până în Jefferson a durat doar câteva minute, dar Tucker a continuat să se gândească la ce spusese Melanie. Chiar ar fi Jolene bună pentru el? În ultima vreme s-a simțit într-adevăr mai puțin vinovat de fiecare dată când s-a gândit ce drăguță era cu vopseaua întinsă pe față sau cât de răpitoare arăta când se aranja pentru masa de duminică.

— Lucrările avansează mai repede decât mi-am imaginat că ar fi posibil, a spus Jolene când au parcat în fața magazinului de antichități. Și-mi place felul în care arată. Crezi că terminăm etajul până la sfârșitul lui februarie?

— Da, doamnă, și ne rămâne martie ca să lucrăm la renovările de la parter, a răspuns el. De fapt, nu e mult de lucru acolo, în principal să ne gândim cum Dumnezeu să găsim loc pentru birou și câteva cosmetizări.

Jolene și-a dus degetul prin fața nasului lui.

— Uite, Tucker!

O căprioară cu coada albă și puiul ei stăteau în spatele unui gard de sârmă ghimpată de pe marginea drumului. Era unul din acele momente Kodak, dar niciunul din ei nu avea telefonul pregătit, așa că n-au putut să facă o poză.

— O, era frumos ca pentru o carte poștală, a spus Jolene.

— Dacă vedem vreodată una pe lângă han, va trebui să facem poze pentru site. O să-l actualizezi în fiecare anotimp, nu?

S-a aplecat în față în căutarea altei căprioare, fără îndoială.

— Poți să fii sigur că așa o să fac. Și dacă o să avem vreodată o nuntă aici, o să-i cer permisiunea miresei de a pune pozele pe site.

Lucy i-a întâmpinat la ușă cu brațele deschise ca s-o îmbrățișeze pe Jolene.

— Sunt așa bucuroasă să vă văd azi. Sunteți ca o gură de aer de primăvară după o iarnă lungă. Ce vă aduce în oraș?

— Mi-am zdrobit creierii încercând să găsesc pe cineva care s-o ajute pe Flossie în grădină.

Tucker a ridicat o mână.

— Nu te uita la mine. Eu am mână proastă la grădinărit. Melanie obișnuia să spună că dacă aș respira peste o plantă, ar muri.

I-a pronunțat numele și nu a simțit nici urmă de tristețe. S-a uitat în jos la inelul de logodnă de pe deget. Începea într-adevăr să facă pași înainte?

— Și eu la fel. Tati m-a învățat cum să cultiv flori, dar nu știu nimic despre dovlecei sau roșii, a spus Jolene.

— Poate se gândește Sugar la cineva care ar fi interesat. Flossie iubește grădina, a suspinat Lucy.

— Nu-ți face griji. Sunt sigură că se va găsi pe cineva căruia i-ar plăcea s-o ajute pe Flossie, a răspuns Jolene.

Tonul ei era așa de sincer și iubitor că Tucker ar fi vrut s-o ia în brațe și s-o strângă. Existase atracție și înainte, dar cine nu ar fi simțit atracție pentru o femeie ca Jolene? Era puternică, independentă și totuși atât de dulce.

— Ai dreptate. Nu știu de ce mă agit așa. Dar destul despre noi, doamnele, și problemele noastre. Pariez că sunteți aici ca să vedeți ce am cumpărat pentru han, nu-i așa? Urmați-mă în depozit să vă arăt. După ce am vorbit, am mai găsit ceva. Dacă le vreți pe amândouă, vi le dau la prețul pentru care le-am luat.

— Nu putem face asta. Trebuie să ai un profit, a spus Tucker.

— Nu, nu trebuie. Am deja mai mulți bani decât Midas și pe nimeni căruia să-i las când mor, a argumentat Lucy în timp ce deschidea ușa depozitului. Iată-le.

Două spălătoare de stejar, cu tot cu suporturile pentru prosoape, stăteau unul lângă altul. Nu era nicio îndoială că feronerie era originală și într-o condiție foarte bună.

Jolene a chicotit și s-a dus să deschidă toate sertărașele și apoi ușița.

— Sunt perfecte amândouă. Ești așa drăguță că ni le dai pe un preț de nimic. Mulțumesc, mulțumesc.

S-a repezit la Lucy s-o îmbrățișeze. Tucker nu se putea abține să nu zâmbească în timp ce-și scotea portofelul.

— Lasă-ne cel puțin să-ți dăm o taxă că le-ai găsit.

— Nu. Am dat o sută pe bucată și atât vă taxează. Poți duce camioneta la intrarea din spate să le încarci. Lucy a zâmbit. Mă bucur că am făcut o treabă bună.

— Ai făcut o treabă foarte bună. Jolene și-a trecut degetele peste fiecare piesă de mobilier. Ai făcut o treabă grozavă.

Lucy a chicotit.

— Ei bine, mulțumesc.

Tucker s-a băgat în pat seara și și-a încrucișat degetele sub cap. Norii traversau pătrarul de lună, aruncând umbre și siluete pe tavan. A întors privirea spre fotografia lui Melanie de pe noptieră, dar era aproape indescifrabilă în semiîntuneric. Apoi s-a răsucit și a constatat că Sassy nu era în locul ei obișnuit pe pernă, ci se ghemuise la picioarele patului.

A închis ochii și somnul a venit imediat – iar visele la fel. Era împreună cu Melanie în rulotă în ultima lor seară împreună. Se certa cu ea că nu ar fi trebuit să se ducă în oraș, dar ea a râs de el.

— Este în ordine, iubitele. Mi-a venit timpul și nimeni nu negociază cu Dumnezeu.

L-a sărutat pe obraji, și-a luat poșeta și a ieșit pe ușa rulotei.

— Lucy face asta, a spus el. Lucy negociază cu Dumnezeu și cred că o ascultă.

— Cine e Lucy?

— O doamnă mai în vârstă care e prietenă cu Jolene. Nu pleca, Melanie. Nu pot să trăiesc fără tine, a implorat-o el.

— Ba da, poți. Viața merge înainte și vreau să fii fericit, Tucker. Trebuie să-mi dai drumul. Sufletul meu nu-și va găsi liniștea până nu-mi dai drumul. L-a luat de mână și l-a condus afară. Acum du-mă la mașină și ia-ți adio de la mine.

— Nu pot, a spus el.

— Fii curajos, așa cum ești în poliție. L-a sărutat. Te iubesc. Dă-i o șansă lui Jolene. Îmi place de ea. Te va face fericit.

A încercat să o rețină, dar i-a scăpat. S-a mai întins o dată după ea pe când dispărea în ceață și i-a găsit inelul de logodnă în mână.

S-a trezit într-un val de transpirație rece cu mâna strânsă așa tare încât îl durea. Când a deschis palma, nu era nimic acolo. A fost șocat să constate că dispăruse și fotografia ei. A aprins lumina și a găsit rama pe jos cu sticla spartă în sute de bucăți.

Sassy stătea lângă ramă cu un șoricel în gură. Asta explica de ce era poza pe jos. Probabil sărise pe pat și pe noptieră ca să prindă șoarecele, dar Tucker știa că Melanie probabil fusese cauza.

— Înțeleg, a șoptit el. A strâns sticla, a aruncat rama și a pus poza în sertarul noptierei. Poți pleca, o să fiu bine.

Capitolul douăzeci și doi

Jolene s-a uitat la calendar – 29 ianuarie. Acea zi avea ceva special, dar nu putea spune exact ce. A trecut în revistă mental toate zilele de naștere ale apropiaților, dar nu a găsit nimic. A răsfoit calendarul și a văzut zilele de naștere ale prietenilor pe care le notase mătușa Sugar, precum și zilele speciale pe care le împărtășea cu Jasper – prima întâlnire, primul sărut și aniversarea lor. Apoi erau și alte zile, ca zilele în care muriseră mama, tatăl, Elaine și chiar și tatăl lui Jolene.

Dar nu era nimic scris în dreptul zilei de 29 ianuarie, așa că de ce avea sentimentul că ratează ceva important?

Tucker s-a uitat peste umărul ei.

— Se întâmplă ceva azi?

Apropierea lui fizică o făcea să simtă o căldură la care nu voia să se gândească. Orice fel de relație ar fi avut, nu ar fi fost pentru el decât ceva de consolare.

Ce ar fi pentru tine? Jolene auzea în minte vocea mătușii ei.

„Un dezastru”, s-a gândit cu sinceritate.

Jolene a pus degetul pe data din calendar.

— 29 ianuarie. Înseamnă ceva pentru tine?

— Nu-mi vine nicio idee, dar mi-ai spus că ziua ta e pe 29, așa că poate te gândești în avans. Tucker și-a frecat bărbia cu mâna. De ce?

Dacă s-ar fi întors, buzele ei ar fi fost la câțiva centimetri de fața lui atrăgătoare. Și-a încrucișat brațele pe piept și a făcut un pas lateral.

— Uită-te la ea și vezi dacă îți stârnește vreo amintire. Am sentimentul ăsta iritant că ar trebui să însemne ceva și simt că înnebunesc.

Din cauza distanței puțin mai mari dintre ei, tensiunea a scăzut.

— Ce zici de niște briose cu fulgi de ciocolată în dimineața asta? a întrebat ea.

— Sună grozav. A început să răsfoiască prin foile calendarului.

— Mă întreb de ce a făcut asta Sugar, știind că pleacă.

Jolene a plecat spre bucătărie.

— Făcea parte din ritualul ei. Întotdeauna își cumpăra de la băcănie un calendar nou în decembrie și îl folosea pe cel vechi pentru a nota datele importante.

— Și probabil nu voia să le uiți nici tu, nu?

Tucker a scos ouă și lapte din frigider și le-a așezat pe bufet.

— Mă întreb de ce nu l-a luat cu ea, cugeta Jolene. Poate a făcut două. Nu ar fi plecat de acasă fără ceva care să-i amintească de datele importante. O să-l folosesc pe-al ei și fac unul al meu anul viitor. Vreau să țin minte toate datele astea.

— Poate aș putea să adaug și eu câteva date, a spus Tucker.

Jolene nu era sigură cum s-ar fi simțit cu ziua de naștere a fostei soții a lui Tucker trecută în calendar, dar erau împreună în această aventură. Se obișnuise să-și spele rufele împreună, deci asta nu ar fi așa diferit, nu?

— Sigur că poți, a spus ea, sperând că nu va trebui să se uite niciodată la numele lui Melanie trecut în calendar.

— Hei, unde e toată lumea? s-a auzit ecoul vocii lui Dotty în casă.

— Aici, a strigat Tucker. Ni te alături pentru micul dejun?

— De ce ai ieșit așa devreme? a întrebat Jolene când a văzut-o pe Dotty în pragul ușii de la bucătărie. Cum ai reușit să traversezi prin ploaie fără să-ți strici părul?

— Cu o umbrelă bună. O bonetă de plastic pentru ploaie. Și cel mai bun fixativ de pe piață, a răspuns Dotty. Ce mâncăm în dimineața asta?

— Brioșe și cereale. Dar îți fac o omletă dacă vrei.

— Hai să mâncăm fulgi de ovăz cu stafide și zahăr brun împreună cu brioșele. S-a îndreptat spre cămară. Pregătesc eu până tu termini de amestecat acolo, *chère*. Se întâmplă ceva. Nu știu dacă e de bine sau de rău, dar a trebuit să vin să mă asigur că sunteți OK.

— Cred că plutește ceva în aer. Jolene nu reușește să-și dea seama de ce i se pare ciudată ziua de azi în calendar, a spus Tucker.

Dotty a umplut o crăticioară mică de apă și a pus-o pe aragaz.

— Și mie la fel. Aici am venit prima dată. Sugar întotdeauna cumpăra patru calendare de la băcănie și le completa pentru fiecare dintre noi cu zile de naștere, întâlniri ale consiliului bisericii ș.a.m.d. Și fiecare își trecea vizitele la doctor și lucrurile personale. Nu e nimic în dreptul zilei de azi la niciuna dintre noi. Am verificat

cu Lucy și Flossie înainte să plec – și ele au sentimentul ăsta – așa că m-am oferit să vin să văd ce faceți.

Jolene s-a simțit mai bine știind că nu doar ea avea un sentiment ciudat despre acea zi. Poate avea ceva de-a face cu mătușa Sugar. Asta era singura explicație.

— De ce nu ai dat telefon? a întrebat Tucker. Ai putea face pneumonie pe-o vreme ca asta.

— O, *chère*. A chicotit. Noi, americanii Cajun, suntem mult mai rezistenți decât arătăm. Ar fi nevoie de ceva mai mult decât o ploaie ca să mă îmbolnăvesc. Probabil e doar vremea asta oribilă care ne dă tuturor o stare de agitație.

— Sau poate e astenia de primăvară care lovește mai devreme anul ăsta, a spus Jolene.

— Poate. Oricum, m-am săturat de vremea asta nenorocită. Am văzut o singură narcisă la vechiul local al lui Ennis când veneam încoace și m-am entuziasmat că vine primăvara mai mult decât oricând.

„Asta cu siguranță ar putea explica vibrațiile pe care le-am simțit când era Tucker aproape”, s-a gândit Jolene. Sunt aceiași hormoni pe care îi au păsările și albinele când vine primăvara. Atenția i s-a orientat spre el, care stătea acolo cu părul răvășit după somn și aproape că a scăpat tava cu briose pe care o ducea la cuptor.

Păr răvășit după somn? Cu siguranță astenia de primăvară își intra în drepturi.

Conway, Arkansas

Sugar a spălat vasele de la micul dejun și și-a verificat calendarul, așa cum făcea în fiecare dimineață. A luat un pix și a notat ACASĂ în pătrățelul rezervat zilei de 29 ianuarie. Cu vreme bună și fără obstacole pe drum, ar fi putut fi racordați la casa de lângă Flossie înainte de căderea nopții.

— Ești încă fericită?

Jasper i-a cuprins mijlocul cu brațele.

— Nu pot să descriu în cuvinte. Tu?

— Cum ai spus, nu există cuvinte. Ți dai seama că nepoții noștri nu vor fi undeva departe în vestul Texasului? Mi-aș dori ca Dotty s-o fi angajat când avea 21 de ani.

— Eram egoistă pe vremea aia și nu voiam ca lumea să știe că lucrează într-un bar, a recunoscut Sugar.

— Și a refuzat să vină să lucreze pentru noi la han, și-a amintit Jasper.

— A spus că se descurcă singură, a dat Sugar din cap. Dar, iubitele, nu-mi pare rău că am făcut această călătorie. Ne-a arătat unde ne este locul și nici nu am fi cumpărat vreodată autorulota numai pentru vacanțe.

Jasper i-a dat părul pe spate și a sărutat-o pe gât.

— Și s-ar putea ca într-o zi Jolene și soțul ei să vrea s-o împrumute ca să le arate Disney World copiilor.

Și-a pus capul pe pieptul lui.

— Măcar dac-am fi putut să avem vreo șase copii ai noștri.

— Asta ar fi fost frumos, dar nu ne-a fost scris. Copiii lui Reuben sau ai lui Jolene pot fi nepoții noștri. Sper doar că niciunul din ei nu va aștepta prea mult până să se căsătorească. Ești gata să pornim pe ultima bucată de drum spre casă?

Sugar a arătat spre peretele pe care era agățat calendarul.

— Da, sunt. Vezi, am notat deja data fiindcă e o zi așa specială.

Și-a pus centura stând așezată pe locul pasagerului.

— La ce oră ajungem?

— Poate șase, dar mai probabil șapte. Putem să funcționăm pe curent de la generator în seara asta dacă e prea întuneric și nu pot să găsesc lucrurile.

El a continuat să vorbească, dar Sugar își scosese telefonul ca să aleagă mobilă pentru noua casă.

La ora 12, Jasper a tras autorulota într-un spațiu de oprire în Louisiana și a parcat-o în zona pentru camioane. Sugar a încălzit o conservă cu supă de roșii și a făcut sendvișuri calde. Jasper a scos o pungă de chipsuri și a deschis două doze de bere de ghimbir.

Sugar luase prima gură de supă când a sunat telefonul. Și-a reținut un geamăt când a văzut că era Jolene. I-a întins telefonul lui Jasper.

— Vorbește tu primul. Mi-e teamă că o să-i spun și stric surpriza.

— Mă sunați de la Hanul cu Magnolii? a tachinat-o Jasper în timp ce pune telefonul pe speaker.

— Nu, este nepoata ta favorită, a chicotit Jolene. Vă distrați? Unde v-ați hotărât să mergeți în continuare?

— Unde ne poartă inimile, a răspuns Jasper.

— Mătușă, e ceva special în legătură cu ziua de azi? Nu o ai trecut în calendar, dar sunt cam agitată și ceva îmi spune că are legătură cu ziua asta, a spus Jolene.

Sugar s-a uitat la calendar și a ezitat să răspundă.

— Poate are legătură cu Tucker. Te-ai gândit la asta? Sau poate o să câștigi la concursul ăla unde compania vine pe prispa ta cu un cec mare.

— Nu... stai puțin să ies din casă.

În câteva secunde Sugar a putut auzi scârțâitul lanțurilor vechi ale leagănelui de pe prispă. A apăsător butonul Mute și i-a șoptit lui Jasper:

— Bănuiește ceva.

Jasper a zâmbit.

Sugar a atins butonul din nou în timp ce Jolene spunea:

— Oare din cauza primăverii sunt... cum să spun?

— Ce să spui? Nu te mai învârti în jurul cozii. Scurpă tot, a spus Jasper.

— În ultima vreme sunt foarte atrasă de Tucker, a suspinat Jolene.

— Of, of, a chităit Sugar. El simte la fel?

— Nu știu, dar pare fericit. Poate vreau eu să văd ceva. Am făcut asta cu mama de multe ori. Și Dumnezeu știe că i-am dat toate șansele lui Johnny Ray să se îndrepte și nu a făcut-o. Mi-e frică să nu fiu dezamăgită sau rănită din nou.

— A stat Elaine trează pentru zece zile la rând vreodată? a întrebat Sugar.

— Nici măcar o dată.

— Dar prietenul?

— A reușit o dată două zile.

— Atunci uite răspunsul. Nu-l judeca pe Tucker cu ocaua mamei tale sau a celui alt bărbat, i-a spus Sugar.

— Ce înseamnă asta? N-am mai auzit niciodată expresia asta, a spus Jolene.

— Înseamnă că ocaua de probleme a mamei tale trebuie să rămână la ea în coș. A lui Johnny Ray în al lui. Nu le folosi pe astea ca să judeci pe altcineva. Felul în care și-au rezolvat ei problemele nu are nicio legătură cu Tucker, așa că nu-l judeca pe el în funcție de experiențele pe care le-ai avut cu ceilalți doi, a intervenit Jasper.

Jolene a râs.

— Și nici nu se vor întâlni vreodată, doar dacă împart o sticlă de whisky ieftin. Atunci pot să-i arunc într-un sac de pânză împreună, nu?

— Așa e, a spus Jasper.

— Bine, presupun că aveam nevoie să vă aud vocile. Să mergeți cu grijă azi și vă iubesc pe amândoi. Unde

sunteți acum? a întrebat din nou Jolene.

— La un popas ca să mâncăm prânzul, după care pornim la drum, a spus Jasper.

— Ei, mergeți cu grijă.

— Așa vom face.

Convorbirea s-a încheiat fără să fie nevoie ca vreunul din ei să spună „la revedere”.

— Se pare că te-ai descurcat destul de bine, a spus Jasper. Și dacă am auzit bine, s-ar putea să avem nepoței mai degrabă decât credeam.

— Asta s-ar putea, a dat din cap Sugar.

Ștergătoarele de parbriz trebuiau să meargă de două ori mai repede ca să facă față rafalelor de ploaie care loveau autorulota lui Tucker ca o mașină de sablat. Drumul de 15 minute până la depozitul de cherestea a durat jumătate de oră și a trebuit să stea în parcare zece minute până când ploaia s-a potolit suficient pentru ca să poată să se strecoare înăuntru. Când a cărat găleata de zece litri la mașină încă mai burnița, dar cel puțin cea mai mare parte a furtunii trecuse.

Și-a așezat pălăria pe scaunul pasagerului și a pornit spre Jefferson. Dar când a trecut pe lângă drumul care ducea spre cimitir, a luat-o în acea direcție. În primul an după ce a murit Melanie, se ducea la mormântul ei în fiecare zi. În al doilea an s-a forțat să meargă doar o dată pe săptămână, dar acum trecuseră două săptămâni și se simțea vinovat că se ținuse la distanță așa mult timp. Se întreba dacă Luke fusese deja în ziua respectivă și s-a simțit vinovat pentru că nu se dusesse la petrecere. Având în vedere problemele lui Luke, era puțin probabil să mai trăiască un an ca să petreacă împreună.

Tucker a parcat și a stat în mașină pentru o vreme uitându-se la pajiștea maro. În curând avea să vină primăvara, aducând cu ea frumoasa iarbă verde. Lui Melanie îi plăcea primăvara, dar vara era anotimpul ei preferat. Asta însemna trei luni în care nu trebuia să predea și putea să-și petreacă mai mult timp cu Tucker.

Până la urmă a ieșit din mașină și s-a scurs de burniță sub un brad înalt nu departe de mormântul ei, unde a încercat să intre în starea în care era întotdeauna când o vizita. Poate era ploaia sau faptul că voise s-o sărute pe Jolene în acea dimineață, nu știa ce, dar ceva nu era în regulă. A făcut un pas în față și s-a așezat în genunchi.

— Vorbeai serios în vis, nu-i așa, Melanie? N-ai de gând să mai vorbești cu mine, nu?

Nimic, niciun tunet sau fulger nu s-a făcut simțit dinspre nori. Și-a mutat privirea de la mormânt către cer și nici de-ai naibii norii nu s-ar fi despărțit suficient ca să lase o rază de soare să treacă de ei. Când s-a uitat din nou la mormânt, strălucea în razele proaspete de soare.

— Am simțit dorința de a o săruta pe Jolene azi-dimineață, a șoptit el.

Și mai mult soare, dar nimic, nici cea mai vagă șoaptă de la Melanie.

Tucker a atins mormântul.

— Presupun că asta înseamnă că nu ești geloasă. Ești în regulă cu asta?

Norii au acoperit soarele, învăluind totul în întuneric precum umbrele unui film alb-negru.

— Bine, am înțeles mesajul. O să fac ce pot.

Și-a scos verigheta de pe deget și cuțitul din buzunar. A săpat o groapă mică la baza mormântului și a îngropat inelul de aur.

— Tu mi l-ai dat pe-al tău aseară în vis. În felul ăsta ți-l dau pe-al meu. Te iubesc, Melanie. Nu sunt sigur în ce direcție mă îndrept cu Jolene, dar am un sentiment bun legat de ea. E o fată bună. Ți-ar plăcea mult dacă...

Un zgomot puternic de tunet s-a auzit pe cer și au început să cadă picături uriașe de ploaie. S-a ridicat în picioare și a început să alerge spre camionetă, când s-a auzit un claxon chiar în fața lui, mult mai aproape decât parcase. Și-a ferit ochii de ploaie și a văzut un braț care îi făcea semn să meargă în acea direcție.

S-a grăbit într-acolo și tatăl lui Melanie i-a făcut semn să intre în camioneta lui. Tucker a sărit înăuntru și a început să tremure.

— Ploaia rece e cea mai rea, a spus el.

— Așa ea. Luke l-a bătut pe umăr. Ce faci? Am fost triști că nu ai venit la petrecere.

A povestit visul. Apoi a început să-i spună lui Luke ce a simțit în acea dimineață când era aproape de Jolene.

Luke a dat din cap în timpul poveștii.

— Ți-a vorbit despre Jolene?

— Mi-a spus că Jolene e o fată bună și că ar trebui să-i dau o șansă.

Tucker a frecat locul în care fusese verigheta.

— Dar pare așa ca un sfârșit de drum. Ca și cum nu aș mai putea să merg înapoi, dar nu sunt sigur că știu cum să merg înainte.

— S-a încheiat în ziua în care am pierdut-o. Doar că durează o vreme până când acest lucru se așază în inimile noastre, a spus Luke.

— Dar cum pot fi sigur că s-a așezat?

— Cred că ceea ce ai pus în pământ spune asta. Am văzut că ți-ai îngropat inelul.

Tucker s-a uitat la fâșia de piele palidă care marca lipsa inelului. Este posibil ca pentru unii dintre noi să existe mai mult decât un singur suflet pereche?

Luke a pus o mână pe umărul lui Tucker.

— Ascult-o pe Melanie, fiule. Ești prea tânăr ca să treci prin viață singur, fără să ai pe cineva lângă tine. Eu am 65 de ani și Carla are aceeași vârstă, dar i-am spus să-și găsească pe cineva când eu n-o să mai fiu. Cu genele pe care le are, ar putea să trăiască mai mult de 90 de ani. Ar putea să mai aibă 30 de ani cu cineva care s-o adore, a spus Luke.

— Dar... a început Tucker.

— Vezi altfel lucrurile când îl privești pe Creator în ochi, tot așa cum Melanie vede lucrurile diferit de unde este ea acum. Dacă spune că această Jolene este o femeie bună, eu o cred.

— Da, domnule, a spus Tucker.

— Carlei și mie ne-ar face plăcere s-o cunoaștem, a spus Luke.

Tucker nu a putut să răspundă din cauza nodului de mărimea unui grepfrut pe care-l avea în gât.

— Și ar trebui să fie destul de curând. După cum știi, eu am un deadline de respectat. Hai să mergem la înghețată duminică după-amiază. Ne întâlnim la Dairy Queen aici în Marshall, la ora patru?

— O să fim acolo.

Tucker a deschis ușa camionetei și a fugit la mașina lui. Când a ajuns era ud learcă și tremura din cap până-n picioare. Nu putea spune dacă era din cauza încheierii poveștii sau din cauza vremii.

Jolene spera că până la jumătatea lui martie noul website avea să fie funcțional. Ar fi fost un moment perfect pentru a începe să facă rezervări și să se alăture anunțurilor pentru turul caselor. Dăduse mai multe

telefoane unor fotografi de nunți, floriști și patiserii. Imediat ce ar fi adunat toate materialele, ea și Tucker ar fi discutat cum să stabilească prețul pachetelor de nuntă. Din punctul ei de vedere, se putea merge de la simpla închiriere a localului pentru câteva ore până la o nuntă la cheie în care mireasa nu ar fi trebuit decât să-și aducă rochia. În timp ce-și închidea laptopul s-a auzit soneria sunând. S-a grăbit să răspundă împreună cu Sassy.

— De ce ai sunat... a, ai brațele pline.

A deschis larg ușa pentru ca Tucker să poată intra.

Sassy s-a ridicat pe lăbuțele din spate când Tucker a adus pizza înăuntru și apoi s-a grăbit în bucătărie, unde a sărit pe blat.

— Îi place pizza. E plină cu carne, brânză și sos marinara, a explicat Tucker în timp ce a scos prima bucată din cutie și a tăiat-o în bucățele mici pentru Sassy.

— Văd. Aproape că a ajuns la ușă înaintea mea când a auzit soneria.

Jolene a scos farfuriile de plastic și șervețele.

— Precum câinele lui Pavlov... sau era pisică? Oricum, soneria înseamnă pizza pentru ea.

Tucker a chicotit.

— Nu face niciodată așa când vin fetele.

— Simte mirosul de pizza de la un kilometru.

Tucker a pus trei bucăți pe-o farfurie.

Atunci Jolene a observat că nu mai avea verigheta pe deget. Asta era ceva semnificativ. Era fericită că avea gura plină de mâncare pentru că prima idee pe care a avut-o a fost să-l întrebe de ce și-o scosese. Cu inelul scos și diferența pe care o putea simți în atitudinea lui, se întreba dacă în acea zi găsisese micul detaliu de care avea nevoie pentru a încheia povestea. A încercat să nu se holbeze la degetul lui, dar îi era imposibil să-și țină ochii departe de micul semn de pe inelarul lui Tucker.

Nu ar fi trebuit să întrebe despre asta, deși era nerăbdătoare să afle ce îl determinase acum, unde și de ce își scosese verigheta. Tăcerea devenea inconfortabilă, așa că Jolene a început să vorbească despre primul lucru care i-a venit în minte – website-ul la care lucrase chiar înainte ca el să vină acasă.

— O să fie un site fantastic. Am trimis poze cu primele trei dormitoare tipului care îl face ca să le încarce. O să avem tab-uri cu fiecare cameră care o să conțină poze, prețuri, toate detaliile. Ar trebui să vorbim despre prețuri.

Cuplului în vârstă care a stat aici i-am luat vechiul preț al mătușii Sugar, dar nu putem păstra nivelul de acum douăzeci de ani și să funcționăm. A mai luat o felie de pizza și a mușcat din ea.

— Uită-te online sau sună ca să vezi ce prețuri sunt. Apoi vom lua o hotărâre, a spus el.

Jolene se simțea ca de dimineață când se uitase în calendar. Îi amintea de sentimentul ciudat din vestul Texasului atunci când o tornadă traversa relieful plat, doar că acum nu simțea frica de a fi spulberată. Tucker își scosese verigheta, iar asta era ceva major. Abia putea aștepta ocazia de a-i spune lui Dotty. Poate chiar s-o sune pe mătușa Sugar după-amiază și să vorbească despre asta cu ea.

A apucat a treia bucată de pizza și a plecat spre masă cu farfuria în mână, s-a împiedicat, a reușit cu greu să se redreseze, dar nu înainte de a se mânji pe mână cu sos marinara.

Tucker s-a ridicat instantaneu în picioare s-o ajute.

— Hei, îmi place sosul marinara prea mult ca să-l risipesc.

I-a luat mâna și i-a lins-o până a curățat-o.

Jolene a început să respire sacadat. Camera era plină de scânteii. Electricitatea curgea ca un curent între gura lui și palma ei. Atmosfera era suficient de fierbinte ca să-i ardă degetele de la picioare. Ar fi trebuit să facă ceva, dar s-a simțit paralizată până el i-a luat farfuria din mână și a pus-o pe masă. Ținându-i mâna într-a lui, a condus-o la chiuvetă și i-a pus puțin săpun lichid în palmă. Apoi a deschis apa și i-a spălat mâna cu mâna lui.

Ea s-a uitat la gura lui, după care privirile li s-au întâlnit. Ea respira gâfâit, ca și cum ar fi alergat un kilometru. Când Tucker s-a aplecat în față și a închis ochii, lăsându-și genele negre să plutească deasupra pomeților ei ascuțiți, ea s-a ridicat în vârful picioarelor și s-au întâlnit la jumătatea drumului într-un sărut.

A început blând și tandru, dar apoi a devenit mai profund și când el s-a retras, Jolene își pierduse răsuflarea. Toate vocile din mintea ei urlau că n-ar fi trebuit să lase să se întâmple asta și știa că aveau dreptate.

— S-ar putea să nu fi fost o idee așa bună, a șoptit ea.

El a mai sărutat-o o dată.

— Dacă trebuia să se întâmple și noi am ignorat? Dacă asta a avut soarta în plan pentru noi? Care e vechea vorbă

despre a nu te certa cu primăria?

— Este o listă cam lungă de „dacă-uri”. Ar trebui să ne răcorim câteva minute.

Și-a făcut vânt cu mâna.

— Poate ar trebui să facem un duș rece împreună.

A mai depus un sărut fierbinte pe buzele ei.

— Nu cred, a râs ea.

— Ei bine, atunci cu siguranță trebuie să notezi asta în calendar – azi e ziua în care ne-am sărutat pentru prima oară.

Capitolul douăzeci și trei

Jolene l-a visat din nou pe Tucker în acea noapte. De data asta stăteau împreună în leagănul de pe prispă într-o după-amiază plăcută de primăvară. Și-a dat seama că amândoi îmbătrâniseră când i-a văzut părul cărunț, dar numai când el a spus că i-au plăcut cei cincizeci de ani pe care i-au petrecut împreună și-a dat seama că se apropiau de 90 de ani. S-a lăsat mai mult înspre el, s-a întors ca să se cuibărească mai bine la el în brațe și l-a îmbrățișat la rândul ei.

S-a trezit strângând o pernă. Când și-a dat seama că nu era el, a aruncat-o în colțul celălalt al camerei. S-a îmbrăcat cu o pereche de blugi și un tricou și s-a îndreptat spre bucătărie. O farfurie murdară de pe podea era dovada că Sassy mâncase pizza rece la micul dejun. Jolene și-a turnat o cană de cafea și a deschis cuptorul, unde a găsit pe o farfurie ultima bucată de pizza.

Plănuise s-o mănânce, dar Sassy a sărit pe bufet și a scos ceva între un mieunat și un scheunat, așa că Jolene a tăiat pizza în bucăți mici. Îl auzea pe Tucker muncind la etaj, așa că s-a dus în acea direcție.

— Neața! Tucker i-a făcut semn să intre în dormitorul gol. Nu am putut să dorm, așa că am urcat toate lemnele la etaj și am început să ridic pereții băii. Am încercat să nu fac zgomot.

Ea s-a așezat și s-a holbat la el.

— Ce? Am mustăți de lapte? Am mâncat fursecuri cu lapte. Și-a șters buza de sus.

— Nu, te-am visat azi-noapte. Erai destul de arătos la 90 de ani, a spus ea.

Tucker a privit-o cu atenție.

— Nu mi te pot imagina la vârsta aia, dar pun pariu că și tu ești încă frumoasă. Și ce făceam în visul ăsta? Iar ne sărutam cu foc? a tachinat-o el.

— Nu, dar poate am fi făcut-o dacă nu m-aș fi trezit când m-am trezit.

— Crezi în vise? O să fim în continuare împreună la 90 de ani?

— Mi-ar plăcea.

El s-a apropiat, i-a pus pumnul sub bărbie și i-a ridicat-o. Apoi gura lui i-a acoperit buzele într-un nou sărut care i-a făcut pe amândoi să găfăie. Jolene s-a așezat mai

comod la el în brațe așa cum făcuse în vis, și-a încolăcit brațele în jurul gâtului lui și și-a lipit gura de-a lui într-un nou sărut pasional.

Tucker și-a strecurat mâna pe sub tricoul ei ca să-i simtă pielea. Mâinile aspre pe spatele ei, buzele lui ducându-se spre acel loc fin din spatele urechii – întreaga lume dispăruse și în acel moment nu mai existau decât ei doi.

Dar s-a terminat brusc atunci când el s-a ridicat în picioare și a tras-o după el.

— Am auzit ușa deschizându-se. A venit cineva.

— Hei, e cineva acasă? s-a auzit o voce de la parter.

— Se pare că a venit Doty din nou, a spus Tucker. Trebuie să începem să încuim ușa.

Vocea venea din vestibul.

— Jolene, unde ești?

— Asta nu e Doty, e...

Jolene a fugit până în capul scărilor și a coborât grăbită. Era într-adevăr mătușa ei, nu-și imagina doar.

— Aici erai.

Sugar și-a deschis larg brațele și Jolene a îmbrățișat-o.

— Chiar tu ești? Cât poți sta? Sunteți în trecere?

„Te rog să crezi că obrații mei sunt roșii din cauză că am alergat pe scări să te întâmpin și că pun atâtea întrebări fiindcă sunt fericită să te văd.”

— Ne-am întors definitiv, a spus Sugar.

Unchiul Jasper a intrat în spatele mătușii.

— Ne-a fost dor de tine. Acum că te-ai mutat definitiv aici, vrem să fim aproape de tine.

S-au îmbrățișat toți trei.

— Avem camere gata. Unul dintre noi se poate muta la etaj ca să eliberăm vechea voastră cameră. Și...

— Mulțumim, iubito, a spus Jasper, dar nu vrem să locuim la Hanul cu Magnolii. Dacă am fi vrut, nu l-am fi dat.

Sugar a luat-o de mână și a condus-o spre bucătărie.

— Probabil o să cumpărăm casa de lângă Flossie. Am parcat pe un teren de campare din Marshall aseară, dar dacă lucrurile arată bine o să parcăm lângă Flossie diseară. Am vrut să ajung aici așa tare încât nici n-am pregătit micul dejun. Așa că voi găti. Le suni pe fete să vină la tine? În felul ăsta pot să le fac surpriza în același timp.

— Sunt așa fericită că v-ați întors. Mi-a fost așa dor de voi, dar serios, puteți locui aici și nu trebuie să vă cumpărați o casă, a spus Jolene.

— Are dreptate, a spus Tucker de la jumătatea scărilor. Este suficient loc aici.

Jasper a întins mâna.

— Sunt Jasper, iar ea e Sugar. Tu ești Tucker, probabil.

— Da, domnule, și sunt încântat să vă cunosc. Tucker a dat mâna cu Jasper și a plecat capul către Sugar. Am auzit așa multe despre voi încât am senzația că deja vă cunosc.

— La fel și noi, a spus Sugar. Nu trebuie să vă faceți griji – nu vrem să locuim aici. Amândoi suntem prea bătrâni pentru scări și pentru a ne îngriji de oaspeți. Acum este locul vostru. Sunt încântată să am o casă pe care să nu o împart cu nimeni!

— Vom fi încântați să vă ajutăm cum putem, a spus Tucker. Și va trebui să urcați scările alea cel puțin o dată ca să vedeți ce am făcut până acum.

— După ce le văd pe fete, a spus Sugar. Sunt nerăbdătoare să le fac o surpriză.

Jolene s-a șters la ochi.

— S-ar putea să plâng, sunt așa fericită.

Sugar s-a oprit suficient cât pentru încă o îmbrățișare și a șoptit:

— Deci văd că nu are verighetă. Când a scos-o?

— Ieri, a spus Jolene.

— E treaz de cât timp?

— Mai mult de-o săptămână.

— Sunt vești minunate. Acum dă telefon, a spus Sugar.

Al șaselea simț al lui Doty și-a făcut apariția în acea dimineață când s-a trezit. Avea de-a face cu nenorocitul de calendar, era sigură de asta. Despre orice ar fi fost vorba, se întâmplase în ziua dinainte și ea avea să afle abia acum. Voia să-și facă o cană de cafea neagră tare, dar a sunat telefonul.

— Asta e, a murmurat ea. Te rog, să nu fie vești proaste. Alo, Jolene, e totul în regulă?

— Bineînțeles. Voiam să te invit pe tine, Flossie și Lucy la micul dejun în această dimineață. Am niște vești extraordinare, a spus Jolene.

— E vorba despre Tucker? Sunteți împreună, sau cum oți numi-o voi tinerii din zilele noastre? a întrebat Doty.

— Nu pot spune acum. Vreau să vă spun la toate trei în același timp.

Dotty putea auzi entuziasmul din vocea lui Jolene.

— Bine, atunci eu o sun pe Flossie și tu să dai de Lucy. Spune-le că vin să le iau cu mașina în 20 de minute.

— Așa facem. Ne vedem în juma' de oră.

Când s-a terminat convorbirea, Dotty a sunat-o pe Flossie. A pus telefonul pe speaker și l-a așezat pe măsuta de toaletă, iar între timp se tapa, se dădea cu fixativ și își aplica cel mai rapid machiaj din ultimii ani.

— Care crezi că este vestea? Este despre han sau despre Tucker? a întrebat Flossie.

— Nu știu. Nu mi-a spus.

— Închid acum. Deci ne vedem în 20 de minute. Tu doar claxonează și eu ies, a spus Flossie.

Dotty a terminat ce avea de făcut în baie. S-a îmbrăcat cu un set de pantaloni și cămașă de velur foarte înzorzonate, și-a băgat picioarele într-o pereche de cizme și și-a luat poșeta și haina. A depășit toate limitele de viteză afișate și a găsit-o pe Lucy pe prispă.

— Deci ce crezi c-o să ne spună?

Lucy s-a urcat în mașină înainte de a se opri complet.

— E ceva ce are legătură cu ziua de ieri. Am fost agitată toată ziua, a spus Dotty. N-a murit nimeni în oraș ieri, nu?

Lucy s-a încruntat.

— Nu, din câte am auzit. Am vorbit cu Sugar aseară și totul era în regulă. Iar tu ai fost la han ieri.

— Pun pariu că Jolene și Tucker au ascuns ceva de noi și sunt logodiți, a spus Dotty.

— Nu! Lucy a dat din cap într-un mod dramatic. Ne-am fi dat seama de asta. Nu suntem așa bătrâne să ne fi pierdut complet simțurile.

Flossie aștepta și s-a grăbit spre jeep, s-a urcat pe scaunul din spate și a spus:

— Știți mai multe?

Dotty a scuturat din cap.

— Nu, dar trebui să fie o veste mare. Am putut să aud în vocea lui Jolene.

— Atunci condu mai repede, a spus Flossie. Dacă primești amendă, o plătesc eu.

Dotty a mărit viteza cu încă 15 km pe oră și a împrăștiat pietrișul când a pus frână ca să intre pe alea spre han. A parcat aproape de prispă din față și s-au

rostogolit toate din mașină mai mult ca niște fete decât ca niște femei mature.

Dotty a deschis ușa din față.

— Suntem aici. Ceva miroase delicios.

Lucy și-a agățat haina.

— Care sunt veștile?

Flossie nu și-a scos jacheta, dar le-a împins pe celelalte două la o parte și s-a întâlnit cu Jolene în salon.

— Spune-mi chiar acum care este vestea bună. Îmi crește tensiunea pe minut ce trece.

— Surpriză!

Sugar a intrat în salon.

— O, Dumnezeule! Am vedenii? a chițăit Lucy.

— Știam eu că se întâmplă ceva. Dotty a traversat în goană camera ca s-o îmbrățișeze pe Sugar.

Apoi s-au îmbrățișat toate patru și au început să țopăie de bucurie, atât cât puteau niște doamne de vârsta lor cu genunchi și șolduri artritice.

— Ai venit în vizită? a întrebat Flossie.

Fiecare dintre ele avea încă o mână pe umerii lui Sugar, ca și cum le-ar fi fost frică să nu dispară dacă n-o ating.

— Deci cât o să stai? O să fii aici în weekend ca să mergi cu noi la biserică? Unde este autorulota?

Dotty arunca întrebările una după alta.

— Hai să luăm ceva de mâncare și să ne așezăm, a spus Sugar.

— Hei, doamnelor. Jasper a venit din bucătărie cu un ibric de cafea. Pregătiți-vă farfuriile, iar eu voi turna cafeaua.

— Vă îndreptați spre coasta de vest acum? Am auzit că ninge mai la est de-aici.

Flossie a lăsat-o pe Sugar în față.

— Ia-o tu prima. Nici nu știu dacă pot să-nghit ceva acum.

Lucy a urmat-o pe Sugar.

— Vreau să știu de ce nu ne-ai spus că treceți pe-aici.

— Pentru că nu trecem pe-aici. Ni s-a făcut dor de casă, așa că ne-am schimbat planurile. Am stat în Marshall noaptea trecută, a spus Sugar. Ne gândim să cumpărăm căsuța de lângă Flossie. Autorulota noastră este în spate acum, dar sperăm s-o parcăm la casa nouă în seara asta și să începem să ne mutăm cât de curând posibil.

Jolene stătea deoparte și le privea. Totul era perfect în lumea lor acum. Sugar se întorsese acasă. Tucker i-a pus o mână în jurul mijlocului și fericirea ei s-a dublat.

— Cum te face să te simți asta? a șoptit el, atât de aproape încât respirația lui caldă i-a încălzit gâtul.

— Simt că totul se așază la locul potrivit, a spus ea cu un tremur ușor. Dar tu?

— Îmi cam amintesc de bunicii mei. Ai mei ar fi mai în vârstă, dar tot mă fac să mă gândesc la ei, a spus el. Ți-e frig?

— Nu, atingerea ta îmi provoacă asta.

Dacă era să aibă o relație, Jolene s-a gândit că ar fi fost bine să fie complet sinceră cu el.

— Și atingerea ta îmi provoacă același lucru. Doamne, e bine ca lucrurile să fie din nou cum trebuie.

— Da, cu siguranță.

Jolene s-a ridicat pe vârfuri și l-a sărutat pe obraz, fără să-i pese dacă vede cineva, dar ușurată că nimeni nu văzuse. Aceasta era sărbătoarea lui Sugar și nu voia să-i fure nimic din ea.

— Când ai făcut planul ăsta? a întrebat-o Lucy pe Sugar.

— Duminică, dar am vrut să vă fac o surpriză tuturor. Nici nu știți ce greu a fost să nu vă spun de fiecare dată când am vorbit.

— Am fi făcut o mare petrecere dacă ne-ai fi spus, a spus Flossie și s-a întors către Jolene. Tu ai știut?

— Nu înainte de azi-dimineață, a spus Jolene.

S-au așezat cu toții la masă, cu Jolene chiar lângă Sugar. Nu-i venea să creadă că trecuse o oră, când Jasper a spus:

— Bine, doamnelor, trebuie să fim la casă la ora zece. Sunt sigur că și voi trebuie să deschideți magazinele.

— Putem deschide mai târziu, a spus Flossie.

— De ce trebuie să fiți acolo la zece? a întrebat Jolene.

— Vine Belinda să ne arate casa, dar deja știm c-o s-o cumpărăm. Și Sugar a stat două zile pe telefoane cu un magazin de mobilă din Marshall. O să livreze un set de pat la zece jumătate ca să putem să-l folosim diseară, a spus Jasper.

— Dar am un magazin plin de mobilier din care puteți alege, a spus Lucy.

— Și eu la fel, a adăugat Flossie. Veniți să luați orice vreți, și nici măcar n-o să vă iau bani pe ele.

— Nu vreau antichități. N-am avut niciodată ocazia să aleg ce vreau în loc de ceea ce rămăsese pentru mine. Nu că m-aș plânge. Hanul a fost foarte bun pentru noi. Sugar vorbea la fel de mult cu mâinile ca și cu cuvintele. Apreciez ofertele voastre, dar eu și Jasper vrem o mobilă delicată și confortabilă.

— Vrea să spună că vrea mobilă confortabilă și care nu necesită multă îngrijire, a chicotit Jasper. Deci, Jolene, ne ierți că te lăsăm cu mizeria asta? Chiar ar trebui să plecăm. Durează ceva să dai cu spatele autorulota aia mare printre brazii ăștia înalți.

— Sunteți scuzați, a spus Jolene, după care a întrebat: Cum ați reușit să intrați cu ea pe alee și să mergeți în spate fără să vă aud?

Apoi și-a amintit cum ea și Tucker se sărutau în timp ce mătușa și unchiul ei treceau pe lângă casă.

Sugar a chicotit.

— Ții minte când erai mică și spuneai că hanul este castelul tău magic? Ei bine, iubito, nu s-a schimbat doar pentru că ai crescut.

Tucker și Jolene stăteau pe prispă și au făcut cu mâna spre jeepul lui Dotty până a dispărut din raza lor vizuală. Apoi au făcut același lucru când a venit autorulota din spate și a trecut pe lângă ei. Jolene a tremurat când o pală de vânt din nord a bătut pe prispă, iar Tucker și-a strecurat brațele în jurul mijlocului ei ca s-o țină aproape de pieptul lui.

S-o atingă așa era, o, atât de potrivit.

I-a acoperit mâinile cu ale ei, și asta nu a fost nici penibil, nici ciudat. Simțea că e gata să facă un mare pas înainte și voia să-l facă împreună cu Jolene. Dar trebuia să se mai ocupe de ceva pentru ca să-i capete încrederea.

— Nu mi-am dat seama ce dor mi-a fost de mătușa Sugar. Tu cum crezi că te va afecta asta?

Întoarcerea lui Sugar o făcea fericită pe Jolene, iar lui îi plăcea acest lucru. Sugar nu voia să se mute înapoi la han și lui îi plăcea și asta.

— Sincer sau îndulcit? a întrebat el într-un final.

— Sincer. Întotdeauna sincer, i-a spus ea.

— Mă bucur că-și cumpără o casă a lor. Ar fi fost bine-veniți aici, dar îmi cam place să avem toată casa la

dispoziție.

Ea a tremurat din nou.

— Și mie.

Tucker ar fi vrut să rămână acolo ținând-o în brațe pentru totdeauna, dar era prea frig.

— Am face bine să intrăm înainte să înghețăm. Hai să împărțim curățenia și munca. Eu o să pun vasele în mașina de spălat, iar tu pune la loc ce a rămas din mâncare.

Când Tucker a dus laptele și untul la frigider, s-a oprit și s-a uitat la degetul unde obișnuia să fie verigheta. Ar fi fost nevoie de ani buni ca urma adâncă să se șteargă complet, dar nu îl deranja așa mult cum crezuse.

— Te uiți la degetul inelar, nu-i așa? a întrebat ea.

El a dat din cap.

— Am îngropat inelul la mormântul lui Melanie. Era timpul.

— Este o parte din trecutul tău, Tucker. Trebuie să mergi mai departe, dar trebuie și să știi că a fost experiența care te face bărbatul care ești azi.

— Îți mulțumesc, a îngăimat el prin nodul din gât. Același lucru e valabil pentru tine.

Jolene a pus o mână peste inima lui.

— Trăim fiecare zi pe rând. Depinde de noi dacă luptăm cu demonii care ne afectează sau cedăm în fața lor.

I-a dat părul la o parte de pe față și s-a uitat în ochii ei mari și albaștri.

— Cum de ești așa înțeleaptă?

— Am avut o viață grea, a spus ea în timp ce se ridica pe vârfuri pentru a-și apropia buzele de ale lui într-un sărut. Dar acum, când mă săruți, nu mai pare așa grea.

Jolene reprezenta un nou început cu cineva care îl înțelegea. Ceea ce spusese despre lupta cu demonii avea foarte mult sens, dar era mult mai ușor să te lupți cu ceva având un partener care să te apere la nevoie. Ceea ce aveau să facă de acum cu viețile lor, dincolo de câteva săruturi fierbinți, depindea doar de ei.

Capitolul douăzeci și patru

Tucker tocmai terminase munca și făcuse un duș în acea vineri după-amiază când a sunat telefonul. Jolene fusese la băcănie dimineața, dar uitase de lapte, așa că acum era plecată din nou. Dar era soacra lui Tucker, Carla.

— S-a dus, Tucker, a spus ea printre lacrimi. L-am găsit acum o oră în fotoliu cu un ziar în față.

— Ce pot să fac? a întrebat-o Tucker cu inima grea. Ar fi trebuit să mergă la acea petrecere. Măcar ar fi fost dulce-amar. Astăzi ar simți doar tristețe.

— Poți să vii și doar să stai cu mine și cu băieții o vreme? a întrebat Carla.

— Ajung în jumătate de oră.

— Mulțumesc.

Carla a închis telefonul înainte ca el să poată spune altceva.

S-a îmbrăcat în pantaloni șifonați, cizme lustruite și o cămașă călcată. Și-a ridicat gluga hainei și a fugit spre camionetă. Câteva mașini ocupau aleea casei Tillison când a ajuns acolo, așa că a parcat pe partea cealaltă a drumului și a stat în mașină câteva minute. O altă mașină a tras în spatele lui. Din ea au ieșit o femeie și un bărbat care au traversat încet strada, au urcat pe trotuar și au bătut la ușă. Câteva minute mai târziu, Tucker s-a dat jos din mașină și i-a urmat.

Carla l-a întâmpinat la ușă cu ochii umflați.

— O, Tucker, sunt așa fericită că ești aici. Luke mi-a povestit despre întâlnirile voastre de la cimitir. Am crezut că mai avem câteva luni, dar i-a cedat inima.

Tucker s-a apropiat de ea suficient cât să închidă ușa.

— Îmi pare așa de rău.

— Însmormântarea va fi duminică. Luke a plănuit tot, iar săptămâna trecută m-a pus să te adaug pe lista celor care vor căra sicriul. Sper că nu îți cer prea mult. L-a strâns în brațe și i-a udat umărul hainei cu lacrimile.

— Așa repede?

A scos o batistă din buzunar și i-a întins-o.

— Așa și-a dorit. Doar lângă locul de veci, la cimitir. Va fi însmormântat lângă Melanie. Fără lacrimi, mi-a cerut el, dar nu pot să mă abțin. Și-a tamponat ochii și i-a dat batista înapoi.

El a scuturat capul.

— Păstrează-o. S-ar putea să-ți mai trebuiască. Cu ce pot ajuta?

— Doar stai cu mine și cu băieții. Va fi ca și cum am avea-o pe Melanie cu noi.

— Bineînțeles, a spus el.

— Ora patru după-amiază, duminică. Ciudat – ar fi trebuit să ne întâlnim la înghețată atunci. A insistat cu ora asta. Trebuia să fie aceeași oră la care a fost slujba pentru Melanie, a spus ea. Poate nu ar trebui să vorbesc așa mult despre ea, având în vedere...

Tucker a pus un braț în jurul femeii înalte care avea ochii și constituția lui Melanie.

— E în ordine. M-am împăcat în sfârșit cu situația.

L-a luat de mână și s-a dus cu el în sufragerie.

— Luke mi-a spus că vorbind cu tine a putut și el să se împace cu situația mai ușor. Acum, vino aici.

O doamnă și-a făcut apariția în dreptul cotului lui.

— Dați-mi voie să vă iau haina. Pot să vă aduc ceva de băut?

— O cană de cafea neagră.

— Mă bucur să te văd din nou, Tucker.

Fratele lui Melanie, Will, a întins mâna.

Tucker a dat mâna cu el, după care s-a întors către Patrick.

— Îmi pare așa rău, băieți. Credeam că mai are timp.

Patrick a făcut semn către scaunul din spatele lui.

— Cum merge renovarea hanului?

— Merge foarte bine. Ar trebui să putem deschide la primăvară.

Și-a amintit furia pe care a simțit-o când oamenii mergeau de colo colo vorbind despre joburi, familie și vreme la o zi după ce Melanie murise. În acea după-amiază a înțeles mai bine. În astfel de situații oamenii aveau tendința de a vorbi despre orice se putea numai ca să-și distragă atenția de la tristețe și durere.

— Și cum merge treaba cu noua parteneră? Mi-o amintesc de la biserică, de când eram copii, a spus Patrick.

— Mai bine decât mi-aș fi putut dori vreodată.

Tucker a luat o gură din cafeaua pe care doamna aceea i-o pusese în mână. Patrick a inspirat adânc și a expirat încet.

— Sunt fericit pentru tine.

— Viața e grea, a spus Tucker.

Patrick a pus o mână pe umărul lui.

— Nu vrem să ne băgăm în treaba ta, dar am învățat că nu ai garanții în viață. Fii fericit! Și să mai treci pe la noi. Ne-a fost dor de tine.

Tucker a înghițit de două ori ca să i se ducă nodul din gât.

— Nu mi-a fost ușor să merg mai departe.

— Pentru niciunul din noi nu a fost ușor, a spus Will. Melanie ar fi fost foarte fericită să știe că toți oamenii dragi ei sunt aici.

Tucker a reușit să scoată un râs vlăguit.

Carla s-a așezat pe o canapea din apropiere.

— Mă bucur că Luke s-a întâlnit cu tine la cimitir și v-ați rezolvat problemele. O să înțelegi când o să ai o fiică.

Tucker a avut o viziune rapidă a unei fete blonde cu ochi albaștri. Purta salopetă cu buzunar în față și îi întindea un ciocan pe care i-l ceruse. Carla avea dreptate – niciun bărbat nu va fi vreodată suficient de bun pentru ea. Deodată l-a înțeles pe Luke mai bine decât îl înțelese vreodată.

Luminile erau aprinse când s-a întors Jolene acasă, la trei dimineața. Sassy a întâmpinat-o la ușă și mirosul de scortişoară plutea prin vestibul. Și-a agățat haina și a pornit spre bucătărie, dar a observat că Tucker stătea în sufragerie pe întuneric.

A aprins lumina. Tucker și-a dus mâna la față și când a dat-o la o parte, Jolene a putut să vadă că avea ochii injectați și arăta ca naiba.

— S-a întâmplat ceva. Sunt sigură. Te rog spune-mi că nu e vorba despre mătușa Sugar. S-a așezat pe canapea lângă el.

— Luke a murit în după-amiaza asta. Tatăl lui Melanie. Însmormântarea e duminică și m-au rugat să fiu unul dintre cei care duc sicriul. O să vii cu mine?

Arăta absolut terminat. Jolene s-a dus mai aproape de el și și-a pus brațele în jurul gâtului lui.

— Îmi pare rău, Tucker, dar mă bucur că ai făcut pace cu el înainte să moară. Asta o să însemne mult pe măsură ce va trece timpul. Bineînțeles că merg cu tine. Mie îmi pare rău că nu am pus lucrurile în ordine cu mama înainte să moară. Ultimele cuvinte dintre noi au fost spuse la supărare. I-am zis pentru a nu știu câta oară că nu aveam

de gând să mai merg la ea dacă nu-și punea ordine-n viață. Mi-a spus să ies afară și să mă duc dracului.

— Suntem o pereche jalnică, nu-i așa? a suspinat el.

— Poate, dar facem o persoană grozavă dacă ne pui împreună.

L-a sărutat pe obraz.

— Crezi?

Brațele lui mari și puternice au cuprins-o și și-a sprijinit capul în părul ei.

— O, da, a spus ea. Facem o echipă grozavă.

— Am avut niște îndoieli la început despre noi, despre felul în care am putea lucra împreună, dar...

— Dar ce?

— Dar m-am înșelat.

S-a ridicat în picioare și a întins o palma către el. Privirile li s-au întâlnit când l-a apucat de mână. A tras-o la piept și s-a uitat în jos la fața ei. Și-a închis ochii încet și și-a lipit buzele de ale ei. Apoi ea a plutit în timp ce el a luat-o în brațe ca pe o mireasă și a dus-o până în camera lui. S-a dus spre pat, dar ea a pus mâna pe perete și a dat din cap.

— Sassy doarme în patul tău. Hai să mergem la mine în cameră a șoptit.

S-a oprit chiar în ușa dormitorului ei.

— Ești sigură, Jolene? E pregătită relația noastră pentru acest pas? Ea și-a pus un deget peste buzele lui.

— Pot să-ți încredințez inima mea?

— Da, iubito, poți.

A închis ușa cu călcâiul bocancului.

Capitolul douăzeci și cinci

Liturghie duminică dimineată. O înmormântare planificată pentru după-amiază. Erau prea multe evenimente în acea zi, dar Jolene avea să meargă la amândouă. La primul pentru că mătușa Sugar voia să meargă împreună la biserică în Jefferson. La al doilea, pentru că voia să-l susțină pe Tucker.

Dar bisericile și înmormântările îi aminteau de moartea tatălui ei. Slujba fusese într-o biserică uriașă. Fusese flancată de mătușa Sugar și de unchiul Jasper. Mama ei stătea în aceeași strană, dar mătușa Sugar fusese cea care o consolase tot timpul slujbei.

Când a murit Elaine, nu a fost niciun fel de slujbă. Mătușa Sugar s-a oferit să plătească pentru o slujbă sau o înmormântare în toată regula dacă Jolene ar fi vrut, dar ar fi părut mai mult decât ipocrit din partea lui Jolene să fi făcut așa ceva. Mai ales având în vedere că ea și mama ei avuseseră conflicte ani întregi. Așa că atunci când firma de pompe funebre a sunat-o ca să-i dea cenușa, a amestecat-o cu a tatălui ei.

I-a plăcut cântarea din acea dimineată. Tucker avea o voce bună și mai mult ca sigur doamnele s-ar fi alăturat corului dacă el ar fi venit cu regularitate la biserică. Dar când predicatorul a citit niște versete din Psalmul 37 despre a nu te îngrijora, ea nu l-a mai ascultat. Trăind cu mama ei, învățase devreme să se concentreze la altceva decât ceea ce se spunea, așa că în dimineata aceea și-a orientat gândurile spre tot ceea ce se întâmplase în numai o lună.

Dotty a lovit-o în coaste și a șoptit:

— Ai făcut vreodată sex într-o strană la biserică?

Jolene a roșit.

— Șșșș. O să ne trăsnească Dumnezeu și doar pentru că ne-am gândit la acest cuvânt în biserică.

— Care cuvânt? a întrebat Tucker din partea cealaltă.

Jolene a mișcat buzele:

— Mai târziu.

Se gândea la sex cu Tucker într-o strană la biserică, cu inima și pulsul crescute, când l-a privit și a constatat că și el se uita la ea. Și-a împletit degetele cu ale ei și a șoptit:

— Arăți fantastic în dimineata asta.

— Mulțumesc, a spus ea în șoaptă.

Se gândea la noaptea dinainte și la ceea ce spusese Doty despre sex în strănă când predicatorul a adus-o în prezent cerându-i lui Jasper să spună rugăciunea. Nefiind genul care să spună cincizeci de cuvinte când două erau de ajuns, rugăciunea lui a fost scurtă și la obiect. Toată lumea a spus amin împreună cu el în încheiere și nu au întârziat să-și croiască drum spre ușă ca să-i strângă mâna preotului. Apoi urmau să se grăbească spre casă ori spre restaurantul preferat pentru prânzul de duminică.

Jolene și-a amintit de-o ușă laterală și l-a grăbit pe Tucker în acea direcție pentru a putea ajunge la Magnolia înaintea tuturor. S-a urcat la el în mașină și și-a prins centura de siguranță.

— Măi, ce șmecherie, a chicotit Tucker.

— Unchiul Jasper mi-a arătat cum să ies mai repede când eram mică.

A ieșit din parcare și a luat-o spre sud.

— Adică o să trebuiască să facem asta în fiecare săptămână de acum?

— Mi-e teamă că da. Mătușa spune că face bine afacerii și n-o să ne strice nici nouă să fim liniștiți o dată pe săptămână. Ca să-ți mărturisesc, nu prea l-am ascultat pe preot, dar a fost destul de drăguț să fim acolo. Nu am fost 12 ani la biserică, dar avem slujba asta dimineața și după-amiază o înmormântare. Pare ciudat, nu?

— Chiar că da, însă m-am bucurat să fii alături de mine în dimineața asta și că o să fii cu mine după-amiază.

Tucker și-a scos costumul negru, o cămașă albă și o cravată și și-a șters de praf cei mai buni bocanci negri. Jurase după înmormântarea lui Melanie că nu va mai purta niciodată acel costum, dar trebuia să fie respectuos și pe lângă asta, poate că purtând costumul mai făcea un pas înainte. Și-a privit reflexia în oglindă și a văzut o strălucire diferită pe fața lui. Tensiunea dispăruse, dar Jolene apăruse în inima și în viața lui.

S-a mai asigurat o dată că avea nodul drept la cravată și apoi a pășit în vestibul unde a găsit-o pe Jolene plimbându-se de colo până colo.

— Ești bine?

— Sunt rudele tale prin alianță, iar eu nu am fost la o înmormântare de la moartea tatei – nu am avut înmormântare pentru mama. Și sunt agitată în legătură cu ce vor gândi despre mine. Lucrez într-un bar...

— Ei bine, neliniștită este un cuvânt pe care nu am crezut că-l voi auzi vreodată din gura ta. Credeam că ești tare, a spus el.

— Asta e exteriorul. Interiorul este o combinație de jeleu și terci.

S-a uitat la ea începând de la vârfurile pantofilor negri cu tocuri și a urcat peste fusta strâmtă neagră care îi îmbrățișa corpul până sus la jacheta drăguță pe care o pusese peste o cămașă albă care părea de mătase. Se potriveau – el avea costum negru și cămașă albă, iar ea acel taier drăguț. Îl purtase la înmormântarea tatălui ei?

— Ești la fel de frumoasă acum pe cât erai azi-dimineață în bluza albastră, dar trebuie să-ți spun ceva. Și-a pus un braț în jurul umerilor ei. Te plac mai mult în blugi și cămăși de lucru. Ești pur și simplu sexy așa.

S-a agățat de brațul lui.

— Și eu te plac mai mult în hainele de lucru. Cred că genul ăsta de haine înseamnă tristețe și hainele noastre de zi cu zi ne vorbesc despre fericire.

Vântul se potolise și, deși era răcoare, soarele strălucea cu putere. Era foarte diferit de furtuna cu tunete și fulgere din ziua în care fusese înmormântarea lui Melanie și din ultima zi în care se dusese la cimitir s-o vadă. Poate ziua asta era doar o reflexie a ceea ce era în inima lui Tucker. În ziua înmormântării lui Melanie fusese așa de plin de furie încât simțise că ar fi putut să arunce fulgere din vârfurile degetelor. Dar azi, deși simțea tristețe, era împăcat cu moartea lui Luke.

Când au ajuns la cimitir, Tucker a ajutat-o pe Jolene să coboare din camionetă și i-a luat mâna în mâna lui. Acest gest simplu i-a dat confort și curaj. Și-a încetinit pasul ca să se potrivească cu al ei, dar când au ajuns lângă dric, ea i-a dat drumul mâinii și s-a dus în față lângă un brad înalt. Conducătorul înmormântării a deschis spatele dricului și Tucker și-a luat locul împreună cu fratele lui Melanie într-o parte. Trei bărbați pe care nu-i cunoștea erau ceilalți susținători ai sicriului.

În timp ce cărau sicriul spre groapă, Tucker putea să audă foșnetul frunzelor din anul trecut zbătându-se în stejar deasupra lor. Dar când au așezat sicriul pe soclu și s-au așezat în spate în linie s-a auzit un buton apăsător și vocea lui Garth Brooks a umplut atmosfera, cântând „The Dance”. Versurile spuneau că ar fi putut să scape de durere, dar pentru asta ar fi trebuit să rateze dansul. Nu

era ceea ce ar fi ales majoritatea oamenilor să pună la o înmormântare. Era de fapt un cântec pentru un iubit care plecase, dar nu era greu să-ți dai seama că ar fi putut fi scris pentru Luke de către Carla în acea zi. Tucker s-a uitat la Jolene și a văzut-o ștergându-se la ochi. În mod evident cântecul o atingea și pe ea.

Tucker s-a gândit la toate prin câte trecuseră el și Jolene și și-a dat seama că era pregătit să facă mai mult decât să împartă patul cu ea. Era pregătit să-și împartă viața cu ea.

Hanul cu Magnolii însemna acasă în sens fizic. Dar Jolene Broussard însemna acasă în sens emoțional. Se îndrăgostise de ea și tot ce trebuia să facă era să-i acorde spațiu și timp să se îndrăgostească și ea de el.

Jolene simțea fiecare cuvânt al cântecului lui Garth și, pe măsură ce îi pătrundeau în inimă, se elibera de sentimentul de vină și durere pentru ce se întâmplase în trecut. Poate că nu ar fi simțit durerea, cum spunea el, dar ar fi ratat și dansul. Vremurile bune cu tatăl ei în grădina de flori. Sesiunile de cumpărături cu mama ei pe când era doar o fetiță. Se agăța de amintirile plăcute, oricât de puține ar fi fost și făcea tot posibilul să le uite pe celelalte.

A fost o pauză după ce s-a terminat cântecul, după care o femeie într-o rochie de un roșu aprins s-a ridicat în picioare. Avea un microfon într-o mână și o batistă în cealaltă.

— Nu e ușor să-mi iau la revedere de la iubitul meu soț și ați putea să credeți că e o nebunie să pui acel cântec la o înmormântare. Dar a fost cântecul nostru. Anul în care a apărut a fost un an greu al căsniciei noastre. Ne-am pierdut amândoi părinții. Copiii erau mici și Luke își pierduse slujba. Ne folosiserăm toate economiile până la momentul în care în sfârșit a găsit de lucru. În zilele alea ne certam mult din cauza banilor, a copiilor și a tuturor lucrurilor. Într-o zi a venit acasă, a pus o casetă în casetofon și a întins mâna spre mine. Nu era un bărbat romantic, așa că am fost puțin șocată, dar mi-am spus „Ei, poate...”

A făcut o pauză și și-a tamponat ochii înainte să continue.

— M-am gândit că poate era pregătit să se străduie mai mult, așa că i-am oferit mâna. A apăsat butonul

casetofonului și a început cântecul. Am dansat și am plâns pe toată durata cântecului. Acesta a fost punctul de cotitură al căsniciei noastre. Tot nu era un romantic, dar din când în când venea și puneă acest cântec din nou și începeam să dansăm. Nici măcar nu a cerut mare lucru. A vrut doar să fie înmormântat lângă fiica noastră, Melanie, și ca eu să nu sufăr mult timp. Pot să fac tot ce mi-a cerut și poate că atunci când durerea devine prea intensă, o să pun acest cântec și o să-mi amintesc faptul că, dacă n-aș fi avut această durere oribilă azi, aș fi ratat și dansul cu acest bărbat fantastic. Vă mulțumesc tuturor că ați venit – cântecul pe care îl veți auzi la plecare este ales de el. Este cel pe care am dansat în noaptea dinainte ca el să i se alăture fiicei noastre în rai.

Jolene nici măcar nu a încercat să-și șteargă lacrimile pe măsură ce îi cădeau pe jachetă în timpul cântecului „Look at Us” cu Vince Gill. S-a uitat la Carla sărutând un trandafir roșu înainte de a-l așeza pe sicriu. Apoi s-a așezat și umerii au început să i se scuture de la hohotele de plâns.

Tucker a plecat de lângă ceilalți bărbați care purtaseră sicriul ca să o îmbrățișeze pe Carla.

— Sună-mă oricând. Sunt aici pentru tine și pentru băieți.

— Mulțumesc, a spus Carla.

A făcut câțiva pași spre Jolene. S-au întâlnit la jumătatea drumului și lacrimile li s-au amestecat, spălând trecutul.

I-a dat batista lui.

— Trebuie să spun ceva chiar acum, Jolene, pentru că s-ar putea să nu mai avem altceva decât acest moment. Mă îndrăgostesc de tine.

— N-am crezut niciodată că dragostea învinge tot. Dar poate, în cazul nostru, ar putea fi adevărat. Și-a șters ochii și i-a dat batista înapoi. Și eu simt la fel. Mergem acasă?

— Ar trebui să mergem la casa lor. Carla vrea să te cunoască.

Capitolul douăzeci și șase

Conversația se auzea în șoaptă atunci când au ajuns la Carla acasă. Tucker a ținut-o pe Jolene lângă el o vreme, apoi Carla a apucat-o de braț și a spus:

— Băieți, voi duceți-vă în sufragerie să stați de vorbă. Eu vreau să-i arăt ceva lui Jolene.

Jolene i-a aruncat o privire disperată lui Tucker, implorându-l să găsească o scuză și s-o ducă acasă, dar el a clătinat doar din cap și s-a dus în cealaltă cameră cu Will și Patrick.

Carla a condus-o într-un birou, a închis ușa și s-a trântit într-un scaun.

— Te rog, așază-te și hai să ne tragem răsuflarea.

Jolene s-a așezat lângă ea și și-a încrucișat picioarele la nivelul gleznelor. Și-a amintit cum a șters putina după înmormântarea tatălui ei. Toți oamenii care roiau în jur. Mama ei în lacrimi. Simțea cum o striveau pereții și s-a dus afară. Unchiul Jasper a văzut că lipsește până la urmă și a ieșit să stea cu ea. Nu a spus nimic, doar a ținut-o de mână mult timp.

Acum era rândul ei să consoleze pe cineva – un om complet necunoscut, dar durerea nu ține seama de asta. S-a întins și a pus o mână pe brațul Carlei.

— Omagiul dumneavoastră a fost minunat. Așa de emoțional și personal. Așa ar trebui să fie înmormântările, a spus Jolene.

— Îți mulțumesc foarte mult. Vreau să-ți spun ceva, dar nu sunt sigură cum să încep.

Carla frământa batista pe care o ținea în mâini.

— Situația e neplăcută numai dacă noi o facem să fie așa, deci vă propun să nu facem asta, a spus Jolene. Batista era pe cale să se dezintegreze în mâinile Carlei. E în ordine. Tucker mi-a spus totul despre Melanie și despre felul în care a făcut pace cu tatăl ei cu o săptămână înainte ca el să moară.

Carla a tras aer adânc în piept și l-a eliberat cu un suierat.

— Am simțit că am pierdut doi copii când a murit Melanie și Tucker n-a mai trecut pe la noi. N-am crezut că o să-i treacă vreodată și nu sunt sigură că asta s-ar fi întâmplat fără tine în viața lui. Știu că pare o nebunie ceea ce îți cer în condițiile date, dar aș vrea să fim

prieteni. Eu și fiii mei îl vrem pe Tucker înapoi în viețile noastre și asta o să sune nebunesc. Am visat ceva azi-noapte. Ai crede că a fost despre Luke, dar a fost despre Melanie. Am văzut-o așezată pe piatra ei de mormânt, îmbrăcată cu rochia de mireasă, imaginează-ți, și mi-a spus că are o prietenă nouă pe care o cheamă Jolene și care o să-l ajute pe Tucker. Luke mi-a spus că vezi altfel lucrurile când privești moartea în față. Am crezut că e nebun de-a binelea, dar m-am răzgândit de când am avut visul. Ultimul lucru pe care l-a spus în timp ce dispărea, lăsând doar piatra de mormânt în urmă, a fost că și mie mi-ar plăcea noua ei prietenă.

A luat câteva guri de ceai.

Jolene a fost traversată de un fior rece. Acele două melodii atât de diferite de muzica de înmormântare, să-l audă pe Tucker spunându-i că era îndrăgostit de ea și răspunsul ei, felul în care s-a simțit când s-a trezit în mijlocul nopții și l-a găsit în continuare în pat cu ea – totul era supraréalist, dar nu în aceeași măsură în care era faptul că mama lui Melanie îi povestise visul ei. Pe de altă parte, nu multe lucruri fuseseră obișnuite în ultimele luni.

Carla a continuat:

— Nu o să te sufoc, îți promit, dar mi-e dor să am o... ei bine, ar trebui să spun să am o femeie tânără cu care să merg la cumpărături uneori sau să ies la masă sau poate doar să vorbesc la telefon.

Jolene a afișat zâmbetul ei cel mai strălucitor cu sinceritate:

— Mi-ar plăcea asta.

— Hai să mai stăm aici câteva minute, am nevoie, a spus Carla cu un zâmbet obosit pe față.

— Când sunteți pregătită. Dați-mi un telefon când se liniștesc lucrurile.

O bătaie delicată în ușă a fost urmată de fața lui Tucker care a aruncat o privire înăuntru.

— Nu vreau să vă grăbesc, dar probabil ar trebui să plecăm acasă.

Jolene s-a ridicat în picioare, după care s-a aplecat s-o îmbrățișeze pe Carla.

— Nu trebuie să sunați înainte să veniți să mă vedeți. Puteți veni oricând.

Tucker a escortat-o afară din casă spre camionetă, unde și-a scos imediat cravata și a aruncat-o în spatele

scaunului.

— Ești bine? Ce s-a întâmplat acolo?

I-a povestit ce se întâmplase și el s-a aplecat s-o sărute. A început dulce și lent, dar nu peste mult timp, limba lui îi deschidea buzele. Când ea a cedat în sfârșit, el respira greu.

— Nu încetezi să mă uimești, femeie.

— Pentru că i-am spus soacrei tale că putem fi prietene? Este în egală măsură în beneficiul meu ca și în al ei. Mi-a plăcut onestitatea ei și felul în care a organizat înmormântarea. O să fim prietene bune. Simt asta, a spus Jolene. Și ai și tu nevoie de o familie, Tucker.

Jolene a deschis ușa în ziua de după înmormântare.

— Mătușă Sugar, ești sigură că vrei să te cațări în pod azi? O să fie răcoare.

— Și praf, dar n-ar trebui să fie șoareci care să mișune pe acolo. Eu și Jasper am pus o doză nouă de otravă înainte să plecăm, săptămâna trecută. Sugar a pornit-o în sus spre etaj. Mi-am pus cea mai veche haină de lucru, așa că nu contează dacă se murdărește și se prăfuieste.

Jolene a urmat-o.

— De ce facem asta azi, mătușă Sugar?

— Pentru că vreau să iau unele dintre albumele cu fotografii vechi la casa nouă și aveam și o mică bibliotecă sus pe care pot s-o folosesc în colțul sufrageriei. Am aproape toate obiectele mari de mobilier în casă. Am crezut că vreau să fie numai lucruri noi, dar am nevoie și de câteva obiecte vechi și confortabile. O casă nu este un cămin adevărat fără puțin trecut, prezent și viitor în ea.

În timp ce își croiau drum una în spatele celeilalte spre capătul holului, Jolene a întrebat:

— Și cum o să pui viitorul în casă?

Când au ajuns sus, Jolene a fost uimită de toate lucrurile care fuseseră păstrate. Știa de mult că ușa ducea spre un pod, dar întotdeauna îi fusese frică de șoareci și credea că ar fi putut să fie unul care să se ascundă acolo.

Sugar a tras un balansoar lângă un cufăr pe roți.

— Am nevoie de niște milieuri și știu că am o cutie în cufărul ăsta fiindcă le-am pus aici cu ani în urmă.

— Nu mi-ai răspuns, a insistat Jolene. Țasta e trecutul. Prezentul sunt lucrurile noi. Care e viitorul?

— Vezi pătuțul ăla de copil de acolo? O să-l trimit mâine pe Jasper aici ca să-l ia. Tucker poate să-l ajute să-l

coboare pe scări. Am dormit în acel pătuț, mama ta a dormit în el și la fel și tu când te aducea în vizită când erai bebeluș. Acesta e viitorul, pentru că acolo vor dormi copiii tăi când vor sta la mine, a răspuns în timp ce a scos un album gros de poze. O să aleg câteva poze cu tine și o să le înrămez ca să le pun în camera copilului.

— Cam punem căruța înaintea calului, nu? Jolene a roșit. Reuben a dormit în pătuț?

— Nu, nu a venit să stea cu noi înainte să împlinească șapte ani. Atunci a început mama lui să-l scape din ochi pentru mai mult de o oră la ceea ce voi azi numiți întâlniri pentru joacă.

Sugar a continuat:

— Și nu pun căruța înaintea calului.

— Eu și Tucker ne știm de mai puțin de două luni, a spus Jolene.

— Îl știam pe Jasper de 15 minute când m-a cerut de nevastă. Era cel mai timid băiat pe care îl cunoscusem. Am fost surprinsă când a scos pe gură că s-a îndrăgostit de mine la prima vedere. I-am spus că e nebun, dar m-a cerut din nou peste șase săptămâni și a vorbit serios. Doar mă pregătesc. Sugar a arătat spre album. Sper ca primul copil să fie fată și să arate exact ca tine. Eu și Jasper suntem pregătiți să fim bunici.

Jolene a roșit din nou.

— Mătușă Sugar!

— O, nu mai roși. Știu că te culci cu el. M-am gândit că iei pastile. Dar eu și fetele ne tot rugăm de când ne-am întors să nu funcționeze. Avem nevoie de un copil pe care să-l răsfățăm. N-am mai avut unul de mai bine de 30 de ani și asta e prea mult. Dotty deja croșetează păturici. Lucy e cu ochii-n patru după un leagăn pentru casa ei și Flossie cumpără scutece en-gros când le găsește la reduceri.

Jolene și-a dus mâinile la obraji.

— Și asta este fotografia viitorului, a spus Sugar cu vocea aprinsă. Iau acest album și plec acasă.

— Te conduc, a spus Jolene.

— Nu-i nevoie. Stai aici și holbează-te la pătuț. Poate-ți dă idei.

Sugar a lăsat-o pe Jolene fără cuvinte.

Tucker a așteptat până a plecat Sugar înainte să urce în pod.

— E frig aici. De ce nu ai coborât cu Sugar?

— Pentru că m-a șocat în ultimul hal și încerc să-mi revin, a spus Jolene. Vorbește despre copii și fetele deja se pregătesc pentru a fi bone, iar eu nici măcar nu știu unde suntem în relație, dar sigur nu suntem în punctul în care să vorbim despre copii.

S-a așezat lângă ea.

— Te-aș cere de nevastă și te-aș ruga să-mi faci copii, dar dacă e prea devreme, pot să te întreb mai târziu. Și copiii îmi sună foarte bine.

— Ne știm doar... a început ea.

Tucker s-a tras mai aproape și i-a luat mâna.

— Nu mă grăbesc. Cum am spus, pot face asta altă dată. Țsta nu e cel mai romantic loc din lume, nu?

Trecut

Prezent

Viitor

Cele trei cuvinte i-au zburat prin minte. Stăteau în pod înconjurați de trecut. Trăiau în prezent și vorbeau despre viitor.

— De ce să ne întoarcem altă dată? Suntem aici, acum.

— Bine, atunci. S-a mișcat până a ajuns într-un picior. Jolene Broussard, nu am inel și nu pot spune că te-am iubit de când te-am văzut. Dar pot spune că intenționez să te iubesc până vom fi amândoi bătrâni și cărunți și vor fi mulți copii care vor fi folosit pătuțul de acolo. Așa că, vrei să fii soția mea?

— Da! și-a pus brațele în jurul gâtului lui. Vrei să începem să producem copiii ăia chiar acum?

— Ei, ăsta pare un plan bun.

A luat-o de mână și a condus-o în dormitor.

Epilog

Optsprezece luni mai târziu

Jolene s-a îmbrăcat într-o rochie drăguță de dantelă. Și-a prins părul într-o coc lejer de bucle și a pus câteva fire de floarea-miresei într-o parte. Mătușa Sugar și unchiul Jasper își repetau jurămintele în acea după-amiază în sufrageria care folosea și drept salon de nunți de la Hanul cu Magnolii. Jolene a simțit nevoia să se ciupească, să fie sigură că totul era real și nu un vis. Viața i se schimbase așa mult și toate erau schimbări în bine.

Tucker a bătut la ușa a ceea ce numiseră „camera trandafirie” și a băgat capul înăuntru.

— Salutare, superbă doamnă.

— Salutare, cowboy sexy.

Jolene a traversat camera, și-a strecurat brațele sub sacou și și-a sprijinit capul de pieptul lui. După mai bine de un an, bătăile inimii lui continuau să-i calmeze sufletul.

Greșise când spusese că nu era romantic, dar pe de altă parte definiția pe care o aveau ei pentru acest cuvânt nu coincidea cu definiția altor oameni. Să-i aducă prima narcisă a primăverii însemna mai mult decât o duzină de trandafiri roșii de Sfântul Valentin. Să se strecoare afară din pat dimineța pentru a pregăti cafeaua, sau chiar mai bine, să-i ofere o oră întreagă fără întreruperi pentru o baie lungă după o noapte grea. Ce era asta, dacă nu romantism?

— Asta e o piatră de hotar care va fi trecută în calendar, a spus ea.

Tucker i-a ridicat bărbia cu degetele și a sărutat-o.

— Ziua în care am cumpărat jumătate din acest han mi-a schimbat viața în bine.

— O, da.

S-a lipit mai strâns de el și s-a ridicat în vârful picioarelor pentru un nou sărut.

— Hei, hei.

Sugar a ieșit din baie, iar Jolene s-a îndepărtat de Tucker.

— Faptul că tu și unchiul Jasper vă înnoiți jurămintele este așa special și sunt fericită că faceți asta aici, nu la biserică.

— Pare locul perfect, de vreme ce aici ne-am căsătorit. Dar, iubito, mă simt ca Miss Piggy în corset. Abia aștept să pornim caravana asta și să terminăm cu ea, ca să pot ieși din hainele astea. Nu ar fi trebuit să te las să mă convingi să mă bag în ceva așa strâmt. Sugar se foia, dar se întorcea ca să se vadă din toate unghiurile în oglindă. Voi doi ar fi trebuit să vă căsătoriți aici, nu să mergeți la judecătorie.

— Mi-ai spus că întotdeauna ți-ai dorit ca tu și unchiul Jasper să fi avut o nuntă mare – ei bine, asta e. Acum apleacă-te puțin ca să pot pune coronița asta de flori în părul tău, care azi arată minunat, a spus Jolene. Mai sunt cinci minute până începe muzica. Trebuie să ne punem pantofii și suntem gata. Ai emoții?

— Nu așa multe cum am avut prima dată când am coborât aceste trepte la brațul tatălui meu. A zâmbit.

Tucker a ieșit cu spatele din cameră.

— Mă duc înapoi vizavi. Eu și Jasper o să ne întâlnim cu voi în fața sălii de nuntă. Toate scaunele sunt ocupate.

Jolene a ridicat tivul rochiei de dantelă bleu pal a mătușii ei și a ajutat-o să se încalțe înainte să-și bage picioarele în pantofi.

— O să fiu fericită când o să ies din hainele astea și o să intru înapoi în blugi și tricou, dar este destul de amuzant să te gătești. Și îți mulțumesc pentru că m-ai rugat pe mine să-ți fiu doamnă de onoare.

— Este felul meu de a-mi cere scuze pentru criza pe care am făcut-o fiindcă v-ați dus la judecătorie, a spus Sugar.

Tucker și Jasper au ieșit din camera mirelui, Jasper deschizând drumul. Ca și cum ar fi simțit cum îl urmărește, Tucker s-a întors cu fața spre Jolene când a ajuns în capul scărilor și i-a trimis un pupic. Ea a întins mâna, s-a prefăcut că-l prinde și și-a dus mâna la inimă.

Jolene a împrăștiat câteva petale de trandafiri pe jos, în fața unui arc acoperit cu trandafiri ivoar și roșii. S-a întors și i-a făcut cu ochiul lui Dotty, care stătea în primul rând de scaune împreună cu Flossie și cu Lucy. Apoi Sugar a apărut în spatele sălii, braț la braț cu Jasper.

Toată lumea s-a ridicat în picioare și i-a luat doar două minute să ajungă în fața arcului și să-i dea buchetul de trandafiri lui Jolene.

— Puteți să vă așezați, a spus predicatorul și a început ceremonia.

Tucker încerca să fie atent la predicator, dar privirea i se muta de la frumoasa lui soție la fiica lui. Hanul cu Magnolii fusese cel mai bun lucru care i se întâmplase. Între acești pereți se împăcase cu suferința lui, renunțase la băutură și învățase să iubească din nou. Și acum avea împreună cu Jolene o fetiță frumoasă, cu părul negru și ochii albaștri.

— Inelul, a spus predicatorul.

Tucker a băgat mâna în buzunar și i l-a întins. Maggie se foia în continuare. Dotty a încercat să-i dea suzeta, dar nu a funcționat. Predicatorul vorbea despre semnificația verighetei, dar instinctul de părinte a lui Tucker era în stare de alertă. Până la urmă nu a mai putut să stea. A făcut câțiva pași și s-a întins după fiica lui. Dotty i-a dat-o și Maggie s-a liniștit imediat.

Ceremonia s-a încheiat și mireasa și mirele s-au dus repede în birou. Pozele urmau să fie gata în câteva minute, dar toți oaspeții era invitați la Topsy Gator.

Jolene și-a pus mâna într-a lui.

— Nu ești fericit că nu am făcut nunta așa?

— Amin, iubito.

Cu soția lui de mână și fiica în brațe, Tucker se găsea la Hanul cu Magnolii, singurul loc din lume în care și-ar fi dorit să fie.

Mulțumiri

Dragă cititorule,

Soarta are un mod de a se face simțită în momentele cele mai neașteptate.

Pe drumul de întoarcere dintr-o vacanță de Crăciun cu familia pe care am petrecut-o în Florida anul trecut, eu și domnul B. am făcut un ocol prin Texas pentru a găsi locații pentru viitoare mele cărți. Când am ajuns la periferia orașului San Antonio, a început să ningă și meteorologul a anunțat vreme rea în vest.

Asta ne-a făcut să ne hotărâm să mergem în est și am ajuns până în Jefferson, Texas, care nu e departe de granița cu Louisiana. Ne-am plimbat prin tot orașelul, stradă cu stradă, dar nimic nu m-a inspirat. Așa că ne-am dus înapoi spre Marshall câțiva kilometri, spre hotelul la care eram cazați. Atunci am văzut Hanul cu Magnolii. O casă cu etaj retrasă de la drum, cuibărită printre brazi înalți și chiar și cu o prispă mare în față. Imediat am putut să-i vizualizez pe Jolene și Tucker întâlnindu-se acolo pentru prima oară. Ideea poveștii mi-a venit pe bucățele în următoarele două zile în timp ce călătoream înapoi spre casă, în Oklahoma. Dacă nu ar fi nins la vest de San Antonio, dacă aș fi găsit un loc satisfăcător chiar în Jefferson, dacă am fi mers la est, vest sau nord de oraș, în loc de sud? Da, soarta a știut unde să ne ducă.

Acum țineți povestea în mâinile voastre, mulțumită Doamnei Soartă care ne-a trimis în direcția potrivită. Când vine vorba de cartea finalizată, vreau să-i mulțumesc Kristei Stroeve și lui Megan Mulder, minunații mei redactori, pentru că m-au ajutat să scot în evidență emoțiile fiecărui personaj. Sunt binecuvântată fiindcă lucrez cu ele. Mulțumesc și editurii mele, Amazon / Montlake Romance, pentru că a crezut în mine în continuare. Și fantasticei mele agente, Erin Niumata – lucrăm împreună de aproape 20 de ani. Fără ea nu aș fi reușit niciodată să realizez așa de multe. Totodată, mulțumirile mele domnului B. – căsnicia care trebuia să dureze șase săptămâni a rezistat 52 de ani până acum. Este cel mai bun prieten al meu și este întotdeauna gata să lase orice ar face ca să citească un manuscris sau să plece cu mine într-o excursie pentru a mă asigura că toate detaliile corespund. Și în cele din urmă, dar nu în ultimul

rând, tuturor fanilor mei pentru că îmi citesc cărțile, îmi scriu recenzii și pentru că îmi trimit scrisori. Vă iubesc pe toți! Pe măsură ce scriu „Sfârșit” las în urmă prietenii pe care le-am legat cu aceste personaje. Sper că atunci când terminați de citit, acești oameni vor fi și prietenii voștri!

Vă trimit multe îmbrățișări până data viitoare,
Carolyn Brown

Carolyn Brown a scris peste o sută de cărți, care se găsesc pe lista de bestselleruri de la publicații importante, cum ar fi *New York Times*, *USA Today*, *Publishers Weekly* sau *Wall Street Journal*, fiind de asemenea finaliste ale premiilor RITA. A scris povești de dragoste și ficțiune istorică și contemporană, precum și povești inspirate din viața cowboy-ilor și a muzicienilor country. Carolyn locuiește împreună cu soțul ei în Davis, Oklahoma, un orașel unde toată lumea se cunoaște cu toată lumea și unde se așteaptă cu nerăbdare ziarul de miercuri ca să se afle cine a mai fost prins. Are trei copii și destui nepoți ca să nu aibă timp să îmbătrânească.

Când a moștenit Hanul cu Magnolii, o casă din perioada victoriană amplasată în mijlocul pădurilor de pini din estul Texasului, lui Jolene Broussard i s-a îndeplinit un vis extraordinar. După o viață petrecută cu regretul că nu și-a putut salva mama care avea tendințe de autodistrugere, Jolene știe că pensiunea pe care până acum au condus-o mătușa și unchiul ei este cea mai bună metodă de a începe o viață nouă, într-un loc pe care să-l poată numi acasă. Are doar o mică problemă: un constructor încăpățânat și cu toane pe nume Tucker Malone, care deține jumătate din Hanul cu Magnolii și a reușit să-și înfigă cizmele prăfuite de cowboy în mijlocul visului ei.

De la moartea soției, vina și demonii interiori l-au chinuit pe Tucker și l-au făcut să fie la fel de închis în sine ca Jolene. Ultimul lucru la care se așteaptă este ca partenera lui de afaceri să-i stârnească sentimente pe care nu mai credea că le poate avea. Și indiferent cât de precaută este Jolene, poate că și-a găsit, în sfârșit, sufletul pereche – un om pe care să-l ajute, dar pe care să se poată și baza la nevoie. Lucrările de renovare la Hanul cu Magnolii sunt doar primul pas către refacerea propriilor inimi. Vor fi cei doi în stare să renunțe la trecutul dureros și să aibă încredere în viitorul lor împreună?

„Autoarea descrie cu pricepere etapele devastatoare ale doliului, într-un roman cu acțiune simplă dar convingătoare, în care eroii principali sunt oameni de care nu poți să nu te apropii, iar personajele secundare delicioase. Finalul fericit este pe măsura așteptărilor.”

Publishers Weekly

„Această poveste se găsește la granița dintre ficțiunea pentru femei și *romance*, fiind pe gustul fanilor ambelor genuri (...)Verdictul: doi protagoniști care se luptă cu fantomele trecutului și își găsesc alinarea într-o poveste înduioșătoare, plină de farmec texan.”

Library Journal

- .{1}. „Drum stâncos”
- .{2}. „Funia răsucită“
- .{3}. „Aligatorul cherchelit“
- .{4}. „Trai sudist”
- .{5}. „Comorile din pod“
- .{6}. „Localu’ lu’ mama“
- .{7}. „Confort sudic”
- .{8}. Băutură răcoritoare făcută din rădăcina plantei sarsaparilla
- .{9}. „Pupă-mi fundul de țăran”
- .{10}. „Du-mă acasă“
- .{11}. „Mă simt norocoasă“

Table of Contents

Capitolul unu	4
Capitolul doi	11
Capitolul trei	22
Capitolul patru	33
Capitolul cinci	49
Capitolul șase	61
Capitolul șapte	70
Capitolul opt	79
Capitolul nouă	90
Capitolul zece	102
Capitolul unsprezece	112
Capitolul doisprezece	120
Capitolul treisprezece	129
Capitolul paisprezece	135
Capitolul cincisprezece	145
Capitolul șaisprezece	149
Capitolul șaptesprezece	156
Capitolul optsprezece	163
Capitolul nouăsprezece	171
Capitolul douăzeci	179
Capitolul douăzeci și unu	189
Capitolul douăzeci și doi	197
Capitolul douăzeci și trei	208
Capitolul douăzeci și patru	216
Capitolul douăzeci și cinci	220
Capitolul douăzeci și șase	225
Epilog	230

